

Сергій Миколин

ОСЬ?.. ІСТИНА!!!

УДК 882
ББК 84(4Укр)6
М 594

В авторській редакції

Миколин С.

М 594 **Ось?.. Істина!!!** / С. Миколин. – Рівне: Волин. обереги, 2016. – 156 с.

ISBN 978-966-416-462-4

Книга «Ось?.. Істина!!!» є однією з дванадцяти книг автора. Як і книга «Плин життя», за задумом автора, мала бути завершальною в спробах пізнати життя, істину, Бога. Однак не так склалося, як гадалося. І все ж ми благодаримо нас і всіх і вся за творче натхнення, за ту енергію, яка рухала нас в цих духовних пошуках.

УДК 882
ББК 84(4Укр)6

ISBN 978-966-416-462-4

© Миколин С., 2016
© "Волинські обереги", 2016

ОСЬ...! ІСТИНА???

Як би ми себе не позиціювали: чи то від потреб-бажань тіла, чи то від функцій ума, то нам слід утвердитися, що ми живемо, діємо, пізнаємо по суті від Душі і за усвідомленням енергій ДУХУ, будучи ЖИВИМИ.

Слово для читача

Книга «Ось...! Істина???» є однією з дванадцяти книг автора. Книги «Плин життя» і «Ось...? Істина!» по задуму автора і по чернетках мали бути завершальними в спробах пізнати життя, істину, Бога. Однак не так склалось, як гадалося. І все ж ми благодаримо нас і всіх і вся за творче натхнення, за ту енергію, яка рухала нас в цих духовних пошуках.

«Одного разу учні прийшли до старця і спитали його: «Чого дурні схильності легко оволодівають людиною, а добрі – важко і залишаються нетривкими в неї?»».

«Що буде, якщо здорове насіння залишити на сонці, а хворе зарити в землю?» - спитав він їх.

«Добре насіння, яке залишене без землі, загине, а погане в землі проросте і дасть хворий пагін і поганий плід» - відповіли учні.

-Так чинять люди: замість того, щоб таємно творити добрі справи і глибоко в душі ростити добрі начатки, вони виставляють їх напоказ і тим їх погублюють. А свої недоліки і помилки, щоб їх не побачили інші, люди ховають глибоко в душі. Там вони ростуть і гублять людину в самому її серці».

Істинність цих слів в їх буденності сенсу. Книга нічого нового не дасть і не додасть нам - ні до інформації, ні до переконань, ні до нашого способу дій. Можливо, функція цієї книги - допомогти прибрати те, що відокремлює нас від істини про те, ким ми вже є, і що ми вже знаємо в самій глибині своєї істоти. Можливо, вдасться розкрити і проявити той вимір внутрішньої глибини, що вже є в нас. Не читаємо тільки одним умом. У процесі читання пильно спостерігаємо за відчуттями, за сприйняттям, що походить із нашої глибини - тоді робимо маленьку паузу для усвідомлення себе, бо ці відчуття говорять про відкриття в собі сплячих знань.

Десь всередині, глибоко, при читанні цього досвіду інших у нас виникає відчуття, що деякі елементи знань нам знайомі - ми їх приймаємо. Для цього вже достатньо самої присутності цієї книги, щоб створити в нас бажання дослідити; ми загоряємося від такого відкриття, і читаючи далі, згасаємо, бо багато є незнайомого, а дещо бачиться нереальною далекою перспективою, що в підсумку зароджує сумнів. Але ми ж уже почали пошук і відчуваємо, що зароджується той ентузіазм, те завзяття у продовженні пошуку, незважаючи на деяке нерозуміння. Але в той же час ми утверджуємося в довірі пізнаній малості: раз це трапилося з автором, то цілком можливо, що це трапиться і з нами. Автор, можливо, просто звичайна людина, як і ми. Ми прожили ене число років, і тут заворушилося почуття бажання пошуку, бажання перевірити дієвість чужого досвіду і своїх можливостей. Адже багато в чому у нас сходиться зі словами автора - сприйняття, ті самі думки і ті ж знання, які ми вже зафіксували тим, що подібні ситуації відбувалися саме з нами в нашому житті. І якщо це могло статися з такою звичайною людиною, як ми, то чому цього не станеться і з іншими? Може бути, нам слід рухатися під трохи іншим кутом; може бути, нам необхідно використовувати трохи інший метод. Може бути, ми будемо йти трохи довше, може бути, з нашого боку гора трохи крутіша, але - це трапиться! Це може відбутися - ми відчуваємо.

Так зароджується довіра. Довіра трапиться в той день, коли ми відчуємо смак того, про що ми прочитали в цій книзі. Бо писати про таке може той, хто сам йде таким шляхом. Так, що той день, коли ми відчуємо смак цього, не буде днем віри, він буде днем довіри. Тепер ми знаємо, що ми співучасники з цією людиною в пізнанні, що вже перебуваємо з людиною, яка знає. І це було єдиною відмінністю, тепер ця різниця зникла. Ми вже в довірі до того, що відкривається.

І ми вдячні тим, хто несе істинні знання в середовище людства.

Не шукаймо в книзі будь яких спонукальних ідей, теорій, вірувань, інтелектуальних дискусій, бо будемо розчаровані. Іншими словами, якщо ми шукаємо їжу для ума, то не знайдемо її. Більш того, ми упустимо саму суть цієї книги, яка не в її словах, а в кожному з нас. Добре, якщо ми будемо пам'ятати і відчувати це під час читання. Слова - не більше ніж покажчики. Те, на що вони вказують, можна відшукати в світі думок, але лише всередині власного виміру, що набагато глибше і нескінченно більше думки. Таким чином, коли під час читання ми відчуємо, що в нас розливається внутрішній спокій, - це буде означати, що книга робить свою справу і виконує функцію духовного очищення, вона нагадує нам про те, хто ми є, і вказує нам дорогу додому, дорогу до витоків духовності. Тоді це сприйняття цієї інформації буде йти усвідомленим умом, і нас часто будуть відвідувати відчуття знайомості, тобто це показник того, що нам відомі ці знання.

Це не така книжка, яку слід прочитати від початку до кінця і відкласти в сторону. Живемо з нею, беремо її частіше і, що набагато важливіше, частіше її відкладаємо. Ми усвідомлені в тяжкості сприйняття слів і тим більше сенсу. Багато читачів будуть відчувати, що після кожних кількох рядків їх абсолютно природним чином буде тягнути зупинити читання, зробити паузу, відображаючи прочитане і занурюючись в його усвідомлення. Всякий раз, коли таке буде траплятися, набагато корисніше перервати читання, ніж продовжувати його. Нехай ця книга робить свою роботу, нехай вона пробуджує нас, нехай витягує нас із старої колії нескінченно повторюючогося і обумовленого мислення.

Перетворення людської свідомості більше не є розкішшю, тобто тим, що доступно лише декільком індивідуумам. Сьогодні дуже багато подібної літератури. Але затребуваність в ній не вичерпується, якщо тільки людство не жадає самознищення. В даний час відбувається як стверджувальне поширення старого мислення, так і зростання нового. Парадоксально, але все на світі стає одночасно і краще і гірше, хоча те, що стає гірше - помітніше, тому що воно має вікові корені, має технічні можливості, має можливості вносити багато шуму в нашу музику життя. Починаємо читати ці слова в тиші і співналаштованості. Цей внутрішній спокій оберігає і перетворює наш світ.

Розвиток людини вимагає більш широкого застосування слова в пізнанні істини. І таке розумне, відважне пізнання в бесіді дає істинну радість, бо дає відчуття творчого пошуку. Пам'ятаємо просту істину, що знання буде плодоносне там, де воно може бути прийняте. Дари Сушого тим цінніші, коли вони отримуються природньо, можливо, внаслідок попередніх накопичень. І книга ця є тому в приклад. Якщо ми пишемо для себе, то вона не отримає істинних наслідків. Одначе, якщо вона пишеться для однієї визначеної особи, то ми помиляємося. Послання насичене і наповнене високими думками, пишеться не для себе і не для визначеної особи, а для всього людства. Не для себе ми пишемо, а для не-с-відомих нащадків. Не будемо утруднювати себе роздумами, ким будуть затребувані наші слова.

Ми вдячні тим, хто життям своїм відобразив знання, тим, хто утвердився в них, бо вони рухають людство на шляху духовних знань. Поступово раздаровуйте зерна пізаного Знання. Нехай невідчутно ними насичується кожна істота. Скам'яніло людське усвідомлення пізнання. Тому не даємо їжу для єства, для тіла, для Духа, яку вони іноді засвоїти не можуть. Поряд з важким даємо і легке у притчі, але іноді вживаємо ті слова-символи, які не є відображенням нашої суті, інакше читач відмовляється читати. Відчувший поклик душі не зупиниться! Вирушивший до троянди не побоїться її шипів. І не Вам судити автора, бо ці рядки дають можливість тільки Вам прийняти своє, Вам знайоме. І наша радість у тому, що Ви побачили знайомі слова-відчуття, а ще більш вдячні, якщо вони Вас спрямовують до пошуку.

Писане нами неминуче різноманітне, бо напавляється до різних рівнів самоусвідомлення у прийнятті. Не протириччя це, бо шлях у кожного свій по рядках цієї книги і кожним візьметься з неї те, що йому призначене. Духовне береться тільки те і тільки в тій якості і кількості в якому є потреба. Проповідь відійшла, залишилося життя. Одухотвориться свідомість побратима ненав'язливими словами, непомітними справами, які приносяться йому і будуть вони, як їжа на кожен день.

Серцем шукайте, очима і вухами шукайте! Шукайте орієнтир у рядках цієї книги. Будь-яке питання в пізнанні себе повторюється, бо не так просто описати наше розуміння, наші відчуття - і це виправдано. Бо дорогу в невідомі краї запитують неодноразово. Адже у нас на певну проявлену якість виникає кілька поглядів і розумінь, під різними кутами з різних позицій і з різним сприйняттям і відчуттями на один і той же факт чи подію. І прийміть цю малість в нашій немочі розуміння всього проявленого, усвідомленого нами в тій частині, що сподобилося і змоглося описати в даній книзі.

Слід перечитувати книги, які торкнулися наших почуттів і сприймемо цей факт як початок, як початок до пізнання. Взагалі, слід поновлювати своє враження від прочитаного. Даремно думають, що книга, прочитана три роки тому, не буде новою при наступному читанні. Сама людина змінилася за ці роки. Її свідомість і розуміння не могло залишатися на тому ж рівні; у всьому навколишньому середовищі відбулися зміни, людина не може повернутися до колишніх умов. При повторному читанні людина вбачатиме новий зміст в книзі - так говорять всі, хто читає, бо відчують новизну в пізнанні. Тому така прочитана книга стає настільною і живодайним джерелом в щоденному житті.

Багато попросили б навчити їх, як підійти до шляху в пошуках Істини, але вони не знають, як запитати, щоб не здатися смішними. Все таки страх спрацьовує. То нехай такі книги поширюються по світу, нехай їх читають крадькома. Нехай насміхаються вдень і читають вночі. Можна пробачити ці помилки, бо ніхто не давав цим людям звичайного напуття. Скільки існує людство, то весь час релігійні традиції лякали їх, держави в садках, школах присипляли свідомість, ведучи від Істини, але ніхто не

вказував на прекрасний перехід до пізнання смислу життя, до Вершин Буття, ніхто не вчив правди життя. Природа нашого існування, як носія душі з її властивостями, як би укріплена у свідомості, але тим більше люди не знають, як обійтися з цими фактами і як примирити їх з рутиною життя. Намагаються обійти мовчанням те, що кричить само собою - ми іноді відчуваємо поклик Духа. А починати слід з очищення душі і тіла і так крок за кроком рухаємося до засвоєння стану людинолюбства, до яблука для пізнання доброти, як добролюбства. Нехай гігієна духу займе своє місце в школах, бо це прекрасна тема для співбесіди. Запрошуємо і батьків розмовляти зі своїми дітьми на дану тему.

Суть нашого існування полягає в пошуку істини. Душа розвивається і тягнеться до Істини, до Бога. Тіло з його умом допомагає ростити душу. Коли вони перебувають в гармонії, то це і є радістю життя, є щастям. Бажаймо його всім, коли ця радість, цей стан щастя наповнює нас. Ми можемо дарувати, бажати тоді, коли ми маємо його самі. У стані гіркоти, тривоги, непорозуміння не бажайте щастя. Це буде посилення слів з переліченими властивостями. Не робіть такого.

Процес пізнання вічний і ніхто не може підійти до такого моменту, коли можна було б сказати: «Ми досягли істини». Бо той, хто говорить це, знову потрапляє в модель пам'яті, в модель суспільної поінформованості. Стимул життя, сенс життя припиняється. Життя - це рух від невідомого до невідомого. Воно приходить з поза межного і йде в поза межне.

Ми можемо утверджуватися в тому, що тут читаємо і для цього є два можливих варіанти: або ми були переконані цими аргументами, то це не стане нашим пізнанням; або ми побачили істинність того, що тут написано як факт всередині себе, тобто вони були вже в нас і якщо ми усвідомлюємо, що так воно і є всередині нас, то це знання проходить процес утвердження та довіри. Це не поставка якихось знань - ці слова просто не випадковий передавач. Ми є необхідністю одне одному. Навпаки, коли ми читаємо, то відбувається саме переживання як досвід. Читаючи ці рядки, ми одночасно слухаємо своє нутро через відчуття, свій внутрішній розум. Ніхто не може сказати, коли, як і де це станеться, але якщо усвідомлення триває, то саме по собі воно стає більш глибоким. Це автоматичний процес. Від ума він йде до серця; від інтелекту до інтуїтивного розуму; від неусвідомленості він повільно рухається в стан свідомості. І в один прекрасний день ми повністю прокидаємося. Щось відбулося. Ми нічого не культивували; воно прийшло завдяки тому, що ми весь час перебували в стані свідомого утвердження. Не завдяки дотриманню якоїсь доктрини, а тому що ми пробудилися до внутрішнього фактору, до внутрішнього бачення з побаченого і сприйнятого зовнішнього факту. Як тільки ми почнемо це усвідомлювати, то починає змінюватися все наше життя, весь наш спосіб життя. Але ці зміни самі прийдуть до нас спонтанно, коли ми в процесі пізнання. З таким розумінням цей процес не припиняється. Істина, краса, чеснота, які є частинами нашого життя і є нашим сприйняттям Бога в цих якостях.

А може Ви більше пізнаєте, прочитавши далі...?

З шануванням с.м.

« Псалом І

*Блажен той муж, воістину блажен,
котрий не був ні блазнем, а ні вужем.
Котрий вовік ні в празники, ні в будні
не піде на збіговиська облудні.
І не схибнеться на дорогу зради,
і у лукавих не спита поради.
І не змінє совість на харчі, -
душа його у Бога на плечі.
І хоч про нього скажуть: навіжений,
то не біда – він все одно блаженний.
І між людей не буде самотнім,
стоятиме, як дерево над потоком.
Крилаті з нього вродяться плоди,
і з тих плодів посіються сади.
І вже йому ні слава, ні хула
не зможе вік над боркати крила.
А хто від правди ступить на півметра, -
душа у нього сіра й напівмертва.
Не буде в ній ні сили, ні мети,
лиш без'язикі корчі німоти.
І хто всіляким ідолам і владам
ладен кадити херувимський ладан,
той хоч умре з набитим гаманцем, -
душа у нього буде горбцем.
Куди б не йшов він, на землі і далі,
дощі розмиють слід його сандалій.
Бо так воно у Господа ведеться –
дорога нищих в землю запасеться!
Ліна Костенко.*

СУТЬ ПОШУКУ

Така властивість істини: вона не стара і не нова, або, скоріше, вона і те й інше. Істина вічна. Насправді ми чули це мільйони разів, в мільйонах контекстів. Може бути, ми не зрозуміли, але ми чули, бо ми несемо з собою вантаж пам'яті. Ми не вперше на цій землі і ми чули, але ми не зрозуміли цього. Ось чому ми знову тут. У день, коли ми зрозуміємо, то ми зникнемо, ми зникнемо як особистість, як одиниця цього суспільства. Ми будемо індивідуальністю суспільства, ми будемо частинкою Всесвіту. Таке розуміння - велика смерть, відхід з цього світу вигаданого тисячоліття і прийнятого нами досі, світу снів, світу ілюзій та світу великого негативу. Ми самі зникнемо як маленьке джерело негативу. Так, ми чули це і раніше, але не розуміли суті, не знали для чого воно стукає в наше життя. Це звучить як знайоме, і все ж це багато відкриває, відкриває нові виміри, тому що нове розуміння починає проростати в нас спраглим вогнем змін, жагою до життя і творіння. Воно, як зоря, яка займається над нами, бо ми все ще за звичкою в подяці до чогось великого, до чогось такого, що є як би поза нами. Істина, яка відкрилася є в нас, інакше б ми її не побачили; і ми усвідомили це тільки завдяки її присутності в нас.

Істина не стара і не нова, тому що вона не належить часу. Все, що належить часу, приречене бути новим і старим. Те, що нове сьогодні, стане старим завтра. Те, що старе сьогодні, було новим вчора. Нове і старе це дві сторони часу з миттєвої позиції, тобто вони сприймаються саме з даного теперішнього часу. Істина поза часом, вона позачасова. Вона завжди тут - стара, як світ, і нова, як ця мить. Якщо ми зрозуміємо, що у відчуттях знайомості прихована глибока таємниця, то ми вже пілігрим по суті. Так що нехай вона нас не обманює. Може бути, ми чули слова, але ми, однозначно, не зрозуміли істину. Як тільки ум каже, що це знайоме, то він зразу ж говорить, що немає нічого нового для розуміння. Є, і дуже багато! Нескінченно багато ще треба зрозуміти. Не дивимось крізь пам'ять і не порівнюємо, але знаємо, що саме завдяки їм ми прийшли до усвідомлення цього. Якщо порівняння повністю усвідомлене, то ми звільнені від напруги пізнання розуміння.

Того, хто знає крихту Істини, називають окультистом. Хто ж постає проти основ Знання, того звуть раціоналістом. При таких передумовах можна уявити збочення суспільного мислення. Скільки непорушних істинних знань сьогодні заперечується людиною! Яке ж уявлення людей про Духовний Світ? І ми отримаємо безліч самих ухиляючих відповідей. Багато хто взагалі відмовиться відповідати, прикриваючись лицемірним небажанням говорити на таку тему. Інші повторять завчені вірші Євангелія, які не живуть в їхніх серцях. Треті будуть стверджувати, що Світ створений за дві тисячі років до Р.Х. Ось такі відповіді отримуємо при розмові із представниками різних релігійних традицій, замість одухотворених відповідей, повних любові, доброти і величі, як основи духовності. Кажуть - немає вічного життя, немає Бога ..., але вони існують і якщо на даний час ми не сподобилися пізнати їх проявів, то завтра можемо їх відчутти. Знайте це! Тільки невігласи не бажають і не вміють мислити у світовому масштабі, бо пізнавшому відкриваються всі Знання Всесвіту. Стривожена дитина припадає до колін матері, вона не просить за себе, але чує міцну опору і захист. Так само раніше чи пізніше приголомшена людина звертається до Вищого Світу.

Людина народжується природною, реальною, нормальною, але до того моменту, коли новонароджений стає частиною суспільства, як учасник суспільних відносин. Тоді починаються неврози. Такі, якими ми є, ми є невротиками, причому причиною неврозів в індивідуальному плані є розщеплення - це наші відчуття і роздуми і стали двома різними процесами - в цьому основа всіх неврозів. Наша думуюча частина і наша відчуваюча частина розділилися, а ми, зазвичай, ототожнюємо себе з думуючою частиною, а не з відчуваючою. Ми, виявляється, не один - нас двоє чи навіть багато. Але відчуття є більш реальними, ніж міркування; вони є більш природними. Ми з'являємося на світ з чуттєвою душею і чуттєвою периферією ума. Здібності ж до міркувань культивуються в нас потім - вони вносяться в нас суспільством. І наші відчуття починають відходити на другий план, а то і зовсім стають незатребуваними в середовищі роботи ума і повсякденної суєти. Навіть в тих випадках, коли ми говоримо, що ми відчуваємо, то ми тільки зафіксували в своїх думках чи в словах факт, що виявлені відчуття відвідали наше єство. Наші почуття вмирають, і цьому є певні причини.

Коли дитина народжується, вона є чутливою сутністю: вона відчуває все навколо. Вона ще не є думуючою істотою. Вона природна, як все природне в природі - як дерева і як тварини. Але ми починаємо переплавляти її, окультурювати. Вона поставлена перед вибором і починає пригнічувати свої відчуття, тому що без їх придушення вона завжди виявляється в неприємностях. Коли їй хочеться плакати, вона плакати не може, тому що її батьки не схвалють це. Її будуть засуджувати. Її не будуть цінувати, її не будуть любити. Таку, якою вона є, вона не може бути прийнятою. Їй необхідно вести себе добре, їй слід поводитися відповідно до конкретної ідеології, з певними правилами і традиціями. Тільки тоді їй будуть купувати іграшки, солодощі, телефон і проявлятимуть до неї якусь поблажливість. Відчуття любові починають охолоджуватися, бо дитина не відчуває її до себе від батьків. Між ними зникає довіра, повага і створюються якісь договірні ділові відносини - ти поводишся так як ми хочемо, то і будеш, можливо, мати те, що ти схочеш.

Любовь призначена не для такого, якими ми є. Дитина може виявитися улюбленою тільки в тому випадку, якщо притримується певних правил. Ці правила нав'язані їй, вони не є природними. Природна сутність починає подавлюватися; поверх неї накладається неприродне, нереальне. Це нереальне є наш ум, і настає такий момент, коли розщеплення стає настільки великим, що ми вже не можемо подолати його. Ми повністю забуваємо, що було, або що зараз є нашою реальною природою. Наша міміка, наша поведінка, наші слова стають фальшивими - майже все первісне втрачене. Ми навіть боїмося оголошувати природні відчуття, тому що в той момент, коли ми оголосимо чи проявимо їх, то все суспільство буде проти нас.

Таким чином ми самі починаємо виступати проти своєї істинної природи. Це породжує роздвоєння особистості і зникнення індивідуума. Ми не знаємо, чого ми хочемо; ми не знаємо, що є нашими реальними, справжніми потребами. І тоді ми продовжуємо погоню за хибними цінностями, оскільки тільки чутливе серце може дати нам смисл і напрямок того, що є нашими справжніми потребами. Коли почуття пригнічені, то ми створюємо символічні потреби. Ми, наприклад, можемо їсти все більше і більше, набиваючи себе їжею, і ми можемо і не відчутти, що ми вже наповнені. У людини є потреба в любові - це не є потребою в їжі. Але їжа і любов глибоко пов'язані, тому, коли потреба в любові не відчувається чи пригнічена, то виникає хибна потреба в їжі, і ми продовжуємо їсти. Зникнення любові вносить в наше життя роздратованість, ненависть. Ми любимо тишу чи гратися з кошеням, але всіх захоплюють грою в автомобільні гонки, незрозумілу ідею змагальності (добігти кудись першим, з'їсти побільше чи першим ...). Оскільки потреба є помилковою, вона не може задовольняти наше єство, і ми продовжуємо жити в умовах хибних потреб. Ось чому у нас немає ніякого задоволення.

Ми бажаємо бути коханими; це основна потреба - природна. Але вона може бути повернута в хибному напрямку. Наприклад, потреба любити, потреба бути любимим може відчуватися як помилкова потреба, якщо ми намагаємося звернути увагу інших на себе. Ми бажаємо, щоб інші звертали на нас увагу через наявність в нас модних штанів, маминої машини, щоб ми могли стати членом санітарної трійки, ватажком, забіякою, одним словом - політичним лідером. На нас може звертати увагу великий натовп людей, але істинною основною потреби є потреба бути коханим. І якщо навіть весь світ звертає на вас увагу, то ця основна потреба не є задоволеною. Ця основна потреба може бути задоволена навіть одним-єдиним чоловіком, люблячим нас, звертаючим на нас увагу внаслідок своєї любові.

Коли ми кого небудь любимо, то ми звертаємо на нього увагу. Увага і любов глибоко пов'язані. Якщо ми придушуємо потребу любові у відчуттях, то вона перетворюється в символічну потребу; тоді ми будемо вимагати уваги від інших людей - зухвало одягатися, виділятися з натовпу неадекватною і неприродною поведінкою. Ми можемо цю увагу отримати, але і тоді ми не отримаємо ніякого задоволення. Потреба є хибною, не пов'язаною з природною, основною потребою. Це роздвоєння особистості і є невроз.

Суспільна моралістка, основи етики пов'язані з ідеалами - як нам необхідно вести себе, ким нам слід стати. Таким чином, така мораль є, в своїй основі осуджуючою. Ми всі не є ідеалом, тому завжди засуджуємо інших і засуджуємо самі себе. Будь яка мораль породжує відчуття неповноцінності через надуману провину. Ми можемо не стати ідеалом і тоді плентаємося ззаду. Тут завжди буде проміжок, бо ідеал неможливий, а завдяки моралі він стає ще більш неможливим. Ідеал там і в майбутньому, а ми тут такі, які є, але ми весь час порівнюємо, оцінюємо, засуджуємо, змагаємося, заздримо, влаштовуємо підступи. Ми не є досконалою людиною і завжди відчуваємо, що чогось бракує. Таким чином створюється суспільне середовище і ми відчуваємо як би свою неповноцінність, відчуваємо почуття провини і засуджуємо самого себе.

Мораль весь час говорить про досконалу людину, не знаючи, що таке реальна людина і де межа досконалості. Досконала людина залишається із за цього мрією. Вона весь час як би вказує на наші недоліки, які і використовується тільки для засудження реальної людини. Таке нагадування в дотриманні суспільної моралі підкреслює нашу недосконалість і цим принижують нашу гідність. Гідність таку, на яку ми спроможні в реальності. І факт. Людина в житті не досягає ідеальності. Це практично не можливо.

... «Помилка котиться по похилій площині, тоді як істина насилу прокладає свій шлях в гору». Сила божественних енергій покриває багато чого при наявності духовності. Парадокс? «Пастухи отримували одкровення, Царі шукали ...»

Не дарма говорять, що з маленької зернинки виростає цілий колос. Коли ми зуміли побачити шлях і пізнали можливість пошуку істини, Бога, то це є пошук внутрішнього себе. Цей процес не потребує слів. Зернинка має енергію, має зародкові дані, в неї проходить внутрішнє життя, але і зовні ми дещо спостерігаємо, коли ми є спостерігачами. Так і людина, що поринає у свій внутрішній світ, у пізнання себе, то їй слова не знадобляться.

Хто писав святі книги, мабуть, побували в небесному раї і в пеклі підземному, переживши ці райські насолоди і страхіття пекла, відчувши їх своїм єством, чи, маючи мудрість, зібрали цю інформацію від тих, хто пройшов цей шлях, зумівши передати їх словом в книгах, що називаються – Біблія, Тора, Коран, Веди, Гита?!. Ми свідомі того, що сучасні тексти вже давно і неодноразово мінялися суспільними групами людей для певних доцільностей – дещо викидалося, дещо дописувалося, в дечому мінялися суттєві духовні орієнтири. Однак, зазначимо, що уажної усвідомлено, читаючи тексти цих книг, кожен може пізнати істинну суть людини, навчитися облаштовувати своє щасливе життя, дбаючи про інших на цій планеті. В теперішньому викладі, яким є і по тисячу років у вичисленні людини, то це є міфи і соціальні повчання про творення життя на нашій планеті і всього Всесвіту. Ці святі книги написані для людей і більшість ними не послуговується, як джерелом духовного пізнання. Хоча навіть можна сказати, що їх не читає майже ніхто в цілому серед усього живого на планеті, але факт – є співтворцями духовних якостей своєю добротою, красою, любовю, милосердям, знаннями, творчою роботою, голосом, журчанням струмочка... Отож бо, написавши в цьому абзаці, що книгами не послуговується ніхто, то це не означає, що інші учасники Всесвіту, навіть починаючи від каменя і приблизно закінчуючи таким ссавцем, як людина, то сміливо можна стверджувати, що ці знання, цей облаштовуючий розум, цю любов, цю доброту в тій чи іншій мірі застосовують всі в своїх життєвих процесах, в облаштуванні свого життя.

Ці книги теж написані людьми, і написані про себе і оточуючий світ, однак такі знання мали і маєть ту енергетичну наповненість духовними якостями, а людина тривалий час в цій цивілізації, як і в кожній попередній, передавала із уст в уста, передавала поведінкою, а потім почала записувати в книги. Носіями і записувачами духовних знань були саме духовні особи, які могли їх прийняти зі Всесвіту, з Космосу, від Бога, як їх посланці. Не всі можуть це зрозуміти і, крім того ця невідомість лякає багатьох. Навіть те, що відкривається в проявах окремим духовним пошуковцям не може прийнятися всім суспільством із-за простого невміня чи не готовності прийняти. Бо той, хто пізнав Бога майже не спілкується з людьми – він є знаючим і може говорити і діяти від Сущого; або припиняється його тілесне життя, хоча взаємовплив одне на одного продовжується, хоча, можна сказати, і різнорівневий. Будучи мудрим - означає бути пов'язаним з нескінченним джерелом цілого. Мудрець - це океан: ми можемо взяти скільки нам завгодно, в ньому не убуде. Він залишиться таким, яким був колись, не можна зменшити нескінченність.

Слід усвідомити, що вся планета Земля становить єдність, як ми сприймаємо єдність Місяця. Навіть людину, дерево ... ми сприймаємо як цілісну завершеність на момент споглядання. Людина, що йде по Місяцю, не замислюється про те, що її утримує як матеріальну часточку на її поверхні - вона із захопленням споглядає Землю. Її найсильнішими відчуттями були від споглядання Землі! З тієї відстані, з тієї дистанції вона могла бачити Землю як ціле. Міждержавні кордони зникли, нації зникли - була одна Земля, ціла Земля. Це були найбільші відчуття, коли люди стояли на Місяці. Вперше звичайні люди змогли відчутти, що Земля єдина.

У точності те ж саме відбувається, коли ми досягаємо внутрішньої вершини свідомості. Звідти бачення навіть більш ясне, ніж з Місяця, тому що це - найбільша вершина. У цій перспективі ми бачимо життя як ціле і така людина бачить життя як ціле. Такі люди росли, ростуть і розцвітали і цвітуть всюди. Суспільство, або окрема частина суспільства може їх називати ведунами, шаманами, святими праведниками, просвітленими містиками чи просто мудрими людьми.

«Про одного великого поета розповідають, що одного разу до нього прийшла людина, щоб запитати про смисл однієї поеми, яку той написав двадцять років тому. Поет сказав: «Занадто пізно. Коли я писав її, смисл знали двоє. Зараз знає тільки один». Людина сказала: «Тоді цим одним повинні бути ви». І поет сказав: «Цей один не я. Коли я писав цю поему або, точніше, коли ця поема була написана мною, або ця поема сама написалась через мене, смисл знав Бог і смисл знав я. Зараз я не знаю, тільки Бог знає».

Саме такі люди з такими душами є джерелами знань, які посилаються окремим індивідам на потреби людству і Всесвіту. Цей процес передачі і прийняття, ми, зазвичай, називаємо прозріннями, чи осяяннями. Такі мудрі люди за цими словами не можуть говорити від свого Я, а тільки від Душі і тому, щоб заспокоїти суспільний ум, вказують на саме джерело таких пізнань – отримав від Духа Святого, від Сущого, від Бога, з Космосу... Для більшого розуміння суспільством цих пізнань і повчань, мудреці в них вкладають видимі прояви Божественного на прикладах нашого повсякденного життя. Тому такі пізнання називають святими книгами, або міфами. Назва сама не є основа життя. Основою життєвих енергій в таких книгах є їх змістове наповнення тією людською мудрістю, яка йде від правди і доброти.

Людина родиться невизначеною, бо коли починає дивитися в себе, то питає: «Хто я?». По біблійному опису творець в кожне своє творіння вклав визначення, зміст, смисл. Це творіння частково можна передбачити людині протягом свого життя. А людину – ні. Мабуть творець в останній робочий день перед вихідними не встиг сформулювати призначення людини, як духовної істоти з її здатністю діяти усвідомлено, давши можливість їй самій шукати смисл перебування на планеті Земля і тому ми зовні бачимо деякі проявлені її поступки в процесі, як дії, які не сильно відрізняються від дій тварини. Ось тому ця можливість у формуванні себе, як духовної істоти, залишилась за людиною. Вона шукає смисл життя, шукає істину, але не всі зможуть протягом одного тілесного життя. Будьмо пильні, знаходимо час усвідомлено засвоїти, як несподівано приходять відчуття щастя, як і підняття душі на ту сходинку в небеса і те, як задоволення замикає очі смертю тіла.

Цей шлях Адама з раю в цей світ був засобом для його і нашого росту, як духовної істоти. Осудивши його і Єву, але не осудив змія, не знищив дерево пізнання добра. Тобто суду не було, не було і осуду. Бог не бачив процес поїдання яблука, він відчув, але перед цим звернув увагу їх саме на це дерево серед багатьох дерев едемського саду. Саме він збудив у них інтерес свідомо – він же Бог. Він

збудив у них бажання на дану конкретну дію, на конкретний об'єкт. Сьогодні психологи, психоаналітики, дослідники психіки людини підтверджують, що саме такий розвиток подій слід очікувати, застосувавши прихований метод досягнення мети через конкретизацію заборони. Про це говориться і в старіших манускриптах ніж Ветхий заповіт, трактуючи цю ситуацію так, що нібито Бог хотів Адама навчити, випробувавши його на послухність (ось де закладено спосіб, як про перший камінь виховання рабства і це, можливо, теза писавшого святу книгу, чи нам так трактують, чи ми самі так сприймаємо).

Це бачиться по іншому. Так, можливо, Богом саме цими словами спеціально посіяна спокуса для першої душі людини, що появилася на Землі з її бажаннями, користолюбством і всіма нам знайомими діями, які властиві сучасній людині (ми є їх носіями по сей день). Ця енергія, ця першолюдина (її душа) прибула з інших світів на планету Земля, на якій жили і живуть Боги. А вони в нас і вони серед нас по сей день. Вчені вивчають інші планети сонячної системи, інші галактики і ніде не виявили ознак життя, не виявили такої прекрасної природи (справжній едемський сад), такої гармонії всього, що населяє планету, такого порядку, таких чудернацьких проявів людського організму і його дій. Багато проявилось перед людські очі, але таїн ще мабуть багато і багато.

Ми розглядаємо дану ситуацію не як істину знань, не для аналізу, чи критики, а для усвідомлення суті своєї. Можливо в цих рядках ми зможемо побачити себе.

«Той, хто шукає істину, без сумніву повірив в її існування..., але людина все одно ніколи не пізнає істини. Вона буде як і раніше жити своїми забобонами, продовжуючи застосовувати їх в реальному житті».

Кіосан

Можливо Адам і Єва вагалися, чи навіть боялися Бога отця. Але коли Адам з'їв яблуко, то цим він сказав Богу: «Ні» - і ми можемо в своїй пристрасті сказати, що він пішов проти Бога, він збунтувався(себе). Але ж Бог наперед знав, що так відбудеться. Він спонукав Адама сказати – ні. Після цих слів Адам відчув себе дорослим, самостійним і побачив своє призначення на цій планеті. Він вийшов з дитячого віку. А Бог отець, як і кожен батько, хоче, щоб його син став самостійним, щоб сам приймав рішення, сам дбав про себе, був шукачем смислу свого життя ... Така програма закладена Богом і в сучасне людське єство, в його тілесне життя, бо людське тіло старіє, втрачає силу і не може до своєї смерті опікуватися своїми дітьми і самим собою. Це вже діти мають опікуватись старенькими батьками. А розвиток душі належить божественному, носієм якого є наше тіло.

Бог не вигнав Адама з раю, а тільки за межі саду. Він так спланував і так спровокував Адама з Євою, щоб вони так і саме так поступили. Досить повчальна притча. Уявімо, що якби не було цього «порушення», то не було б цього світу людини, не було б «сотворенія мира сего». Це була не кара. Бог не жорстокий, як нам його описують в «святих книгах» - він милосердний, правдивий, справедливий, добрий, люблячий, турботливий, щасливий за нас. Навіть, коли наша душа плаче, то цей плач є плачем Бога. Він сприймає наші душевні страждання, як і болі тілесні через духовні. Не можна сказати, що Бог є тільки люблячий, чи самодостатній, твердий у своїй волі, як криця. Ми ж знаємо природу наших страждань, нашого плачу, що це є така навала наших нездійснених бажань, мрій, що душа не може витримати і попереджає нас болями в тілі, плачем, які і допомагають нашому єству бачити саме ці негаразди. Ми до цього відносимось як до потоків енергії і плач душі є певним видом енергії – чи то негативної, чи позитивної.

В більшості випадків людина знаходить вихід. Всі тепер знають, що цей вихід посилається через очищення молитвою. Ми ж це усвідомлюємо найбільше в такі хвилини, що це наш найкращий друг і помічник, який розрадить, підтримає. Будьмо свідомі, якщо в нас болить, то і Богу боляче. В нас пресищується радість, то і йому ще більш радісно (семикратність і тут присуща). Бог розділяє долю свого творіння, виходячи з розуміння єдності енергетичного простору. Перевірте на собі, на своїх дітях, на своїх творіннях своїми відчуттями. Чи не так ми сприймаємо і відчуваємо? Він такий був, є і буде – це для нашого мирського усвідомлення, а фактично він Є – тут і повсякчас – для нього немає виміру в просторі і в часі – він всенаповнюючий і всюдисущий. Він турбується про благо Адама як і про все на Землі, в тому числі про Адамово потомство до наших днів. Він турбується видимо і невидимо. То вже наша проблема, що ми деколи не чуємо і не бачимо в цій мирській суеті. Бог послав свого сина Ісуса

Христа, Мансура, Мухамеда, Будду, Тараса Шевченка, Серафима Саровського, Терешка, Ліну Костенко, Скрябіна і інших в цей мир для спасіння душ людських, для спасіння себе в нас.

В ЧОМУ СУТНІСТЬ ПОШУКУ

Ми вже зупинялись на тому, що існує чиясь думка, гіпотеза, чи більш за все знання, що душі на Землі pojawiaються із-за нелюбові до Бога. І саме наша серединна планета і серединна галактика є тим місцем, де душа, перебуваючи в людському тілі, шукає себе в проявах тіла – думок, слів, і дій. Вона свідомо розуміє, що послана сюди для виконання своєї місії, свого призначення - вирощувати духовні божественні якості при допомозі тіла і оточуючого середовища. Наше визначення, як біологічної досконалої істоти є дар Божий. Саме людина, як і вся природа, має дбати про Сущє: славословити його, величати його, берегти його всесвітню енергію, сіяти милосердя, доброту серед всього живого і неживого, видимого і невидимого на нашій планеті і для всього космосу. Людина є носієм Бога, носієм його імені. Цю місію вона покликана виконувати. Душа сюди прибуває не як покарана (Бог не карає – він милосердний і люблячий). Бога не треба боятися, а шанувати і любити ... самого себе, бо ми є Боги. Нарощування кожною людиною духовних якостей є тим процесом нарощування позитивної енергії не тільки на цій планеті, а й для Всесвіту. Написано як доконаний (здійснений) факт – «полюбіть як самого себе». Такі енергії любові були і до Ісуса Христа в людському середовищі, але цю божественну якість він відкрито виставив як орієнтир в людській життєдіяльності, як основу у всьому. Буде любов, то все інше додасться. Це вже було дано таке розуміння людському еству. Ісус запрошує з такою ж любов'ю віднести до собі подібного, розуміючи, що вони обоє в даному випадку є одне ціле. Все живе і неживе, видиме і невидиме є цілісною сутністю наявного життя на Землі.

Наше покликання – відкривати (бачити і чути) божественне і бути ним. Саме бути. Шлях до буття буває досить тривалий, бо велика частина людства просто існує (при своєму існуванні ці душі в цих тілах можуть і не рости, як зернинка в баночці на полиці), але ще й деградувати. Це люди існують в невіданні, які тимчасово втратили зв'язок з духовністю. Досить чимала частина людства захоплена мирськими бажаннями, тобто живе в пристрасті, але має можливість почати пошук істини – це ті люди, що і ми. Досить маленька частина людства переходить в третю стадію (перелік є умовним і не точним. Більш точніше сказати: скільки людей – стільки і стадій) перебування на Землі – буття. Це благосні люди. По нашому уму можна сказати, що душі таких людей після смерті тіла переходять в інші світи. Це ті, що пізнали істину і свідомо вибрали шлях буття для нашого ж блага, щоб показати і нам цей шлях. Це ті люди, якщо говорити про християн, що ввійшли в стан Христа. Так бути Христом не просто і не легко – цьому ми поінформовані, коли читаємо Біблію. Ми позиціонуємо себе і суть писання, як усвідомлення теперішнього середовища суспільної релігійної традиції. Є такі люди в кожній релігійній традиції. Це люди, які відмовляються свідомо від минулого, не переймаються майбутнім. Вони бачать світ таким як він є. У них відкрились очі і вуха. Вони по іншому сприймають весь оточуючий мирський світ. Таке бачення не випадкове, бо їхні душі в міру потреби можуть переміщатися в інші реальності в яких була і буде їх душа з можливістю знаходитися у фізичному тілі. Такі знання реальностей і може пояснювати присутність Знань душі в нашому тілі. Мабуть за такі знання, які збагачені життєвим досвідом попередніх життів, основна частина суспільства і дає їм суспільний статус святості. Ця святість і є станом душі окремого індивіда, як чинник розуміння райського відчуття і сприйняття світу.

Людина, яка зрозуміла, що жити минулими знаннями, минулими способами, методами, минулим баченням світу і дивитись на себе в минулому, згадуючи свої добрі і не зовсім добрі поступки і на основі минулого досвіду будувати своє життя (це все є тягарем минулого, це все є певна енергія) не можна, бо це вже прожитий час. Хоча наше перебування в мирському суспільному і природному оточенні через особистий досвід дає нам можливість бачити і відчувати своє ество, свій життєвий шлях. В будь який минулий досвід сьогодні все одно вносяться крихти нових мудрих рішень. Ми зупинялись на тому визначенні і розумінні, що жити потрібно сьогоднішнім, бо коли ми живемо минулим, то ми є старими морально, а та людина, яка вважає себе належною до тієї, чи іншої релігійної традиції, партії, то вона саме такого віку, як і дане вчення, бо вона ним живе, вона знає його і це є частина її життя. Його не повернеш назад для пережиття по сьогоднішньому. Всеодно сьогодні є якісь нові думки, слова, вчинки, нове переосмислення, нове бачення речей, всього і себе. Давайте жити теперішнім, то це і буде ріст. Навіть рослини мають різні стадії (стати) росту – зернина, пагін, стебло, квіти і знову зернина в іншій

кількості і в іншій своєрідній якості. Якщо не росте, то це її вибір. Такий шлях людського вибору, людини пристрасі.

Зрозуміти слід і такий свій стан, коли людина живе майбутнім, з її фантазіями, цілями, романтизмом, без бачення реальних речей і дій оточуючих і неусвідомленого свого місця в Природі. Так теж є.

Так, кожен день в людини є новий стан, коли вона росте. Кожен день ріст, кожен день народжується в людському єстві щось нове. Людина народжується для себе (для Бога), через себе (носить його в собі) і ради себе (виконує божественне призначення – пізнає своє єство, свою душу). Коли ми починаємо бачити свій ріст, то у нас починають виростати (ми починаємо відчувати) янгольські крила. Ми переходимо в статус охоронця божественних якостей, у вісника цих якостей. Саме в такому стані людської душі і є ті якості, які відсторонена людина називає ангельськими. Ми опинилися в раю відносно того періоду, до якого перебували. Ця різниця відчувається всім єством, всією душею, всім тілом. Це і є завдання всього життя людини – рости, розвиватись, творити духовні позитивні мудрі діла, енергії, шукати себе, шукати істину і мати від того задоволення. Бо хліб, одяг ... ми добуваємо для потреб тіла, а для душі - прийняти (побачити, відчути), наростити божественне і передати іншим.

Якщо ми не хочемо, чи не можемо на перших порах, то таке розуміння і є ключем для відкриття дверей в бачення світу вже з духовного, хоча цей процес починається з усвідомлення свого покликання – Ісус кликав своїх учнів. Він кликав їх, знаючи їх рівень духовного розвитку, як носіїв духовних знань, творчих індивідуальностей, а не як носіїв суспільних професій. Ніхто не зміг і не може зневажливо ставитися до його духовної могутності і його способу підбору собі послідовників. Саме так слід розуміти ці Ісусові труди в зібранні майбутніх носіїв (апостолів) і засівачів Знань і Мудрості в людському суспільстві. Хай інше розуміння буде на совісті оповістителів. Він кличе і нас кожен час – (почуймо його зов) шукати себе, бачити Бога у всіх, то слід зупинитись, чи забути про це і продовжувати жити в миру, в цьому суспільному укладі, в цій державі, в цьому колективі, в цій сім'ї, а вони підготують нас - і коли ми дозріємо, доростемо до того, щоб зустріти Бога в собі. Це можна відчути серцем, душею, тілом.

Такого відчуття не дають гроші, ні депутатство. Але наше єго говорить: «Ах, як хочеться стати депутатом», але є і бачення бути істинним. Тим і тим стати, чи бути трудно, але воно вартує того. Депутата мучать сумління совісті, багач страждає ..., але це того варте (це вже ознака росту душі). Ми маємо все за ці муки совісті, за страждання в переоцінці наших потреб з лихвою. Дві позиції і обидві важливі. Душа потребує пізнання істини нашим єством (вона знає, що це таке), а ум хоче стати президентом і він теж має майбутню надію, що йому дасть цей статус єства. Визначаймося: кому дати умови для росту: для росту душі, чи для сили ума; ким - хочете стати президентом, чи бути спокійним, умиротвореним і мудрим, можливо, і державним мужем? Ми будемо розумними мудрецами до смерті, а ставши президентом на 5 років мучимось і страждаємо у виборі, але це того вартує. Після 5 років мук і страждань ми вже ніхто для суспільства, яке і зробило цього президента, цього багача, і ми опустошуємось, ми вже в стані бомжа і навіть діти рідні рідше заходять, бо гроші і вплив поступово зникають. Це є тільки наші відчуття на зовнішні зміни, що означає, що ми жили, а не були гостями душі.

То в кого більше скарбів на протязі всього життя, а у кого зароджується потреба в спокої перед смертю, спокою перед смертю, підкреслимо – перед смертю, бо це є певним строком для усвідомлення того, що ми принесли в цей світ в своїй пристрасі? Якщо говоримо: принесли, то життя було у вимірі минулого. Ми залишаємо тіло голим. Такого плану роздумування на одрі є поштовхом для розвитку душі в майбутньому тілі, бо це дало розуміння того, що ми жили матеріальними і суспільними бажаннями, а не в поєднанні зі своїми духовними потребами і потребами інших. Але в кожного з нас є можливість бачити, відчувати, жити цими скарбами все свідоме перебування нашої душі в нашому тілі. Тоді ми щасливі, тоді ми задоволені нашим життям-буттям.

Так, в людському єстві є ще щось окрім душі. Можливо його гординя, велич... Бажання здійснюються... Ми хочемо стати матеріально багатими, мати владу, однак, коли ми цього досягаємо, то усвідомлюємо, які ми нещасні у своїх намаганнях (це ми можемо чути в діалозі з собою, бо при житті, нас охоплює страх повідомити про своє усвідомлення цього стану). Ми йшли до духовної бідності і безвладдя – ніхто не хоче нас слухати, то є момент поговорити з собою. Це підказка сущого, що саме багатство і влада дали нам розуміння і усвідомлення такого стану речей і нас в цьому процесі. Маючи гроші, ми перебуваємо в постійному незадоволенні життям ще більше ніж коли було хотіння їх. Після того, як ми мали владу, приходимо до розуміння – наскільки ми безсилі і шукали силу не в своєму розумі, не у своєму серці, а в посаді, в грошах.

Ніщо так не заставляє людину усвідомити свою внутрішню пустоту, свою бідність, як багатство; своє безсилля, як втрата владних повноважень. В душі ми (хто має багатство і владу) є людьми, які все ще бажають, просять, шукають, намагаються керувати. Джерело нещастя в надлишковому матеріальному багатстві і політиці. Це інфекційна хвороба – хвороба тіла і ума. Нею заражена велика кількість людей. Той хто її має і той, хто її ще не має - не бачать небезпеки і міркують, і намагаються триматися принципу: «Не донесу, то хоч надкушу», але матиму. Однак за гроші і бажання мати владу істини не придбаєш, не оволодієш. Будучи багатим, чи бідним – все одно нами рухає свідоме, чи підсвідоме розуміння свого покликання – пізнати істинність світобудови і себе в її мнимому хаосі і впорядкованому ритмі. Менше нікого з людських істот не задовольнить. Хотіти нікому не зашкодить, але спробуйте ввійти в діалог з собою – моліться і це буде початком в пізнанні істини.

Неможливо знайти істину, виходячи із передбачуваності, входячи в цілу систему вірувань і забобонів; в якусь логічну, раціональну, притягальну, розкішну завершеність.

Пошуковик може бути і не знати, куди заведе його цей шлях. Він може і не здогадуватися про своє устремління – воно ще тільки ростки чи насіння, може іще не здогадуватися про існування істини і своєї ролі в цій подорожі, але він відчуває поклик і легкоту ходи. Якщо ми рушили в пошуки, то нам зустрічаються такі ж пошуковики на цьому шляху і якщо ми відчули, що опинилися на шляху до істини, якщо наша душа цвіте і співає від внутрішнього щастя, то, куди б ми не ховалися (монастир, скит), то до нас будуть іти шукачі істини. Чи ця енергія відчуттів підштовхне нас на пошуки собі подібних. Ймовірно, їх і нас по цих шляхах-потоках водить якийсь внутрішній компас, внутрішнє чуття.

Вивчаємо себе і оточуюче середовище, не прикладаючи особливих зусиль, не входячи в стан важності, не встановлюємо мети, а пізнаємо і проникаємо в своє єство, стягаючи духовні якості для душі, з якою ми не розлучні з вічності у вічність. Тоді життя наповнюється щастям, тоді життя наповнюється любов'ю, тоді життя буде повним, і що дивно – ми відчуємо поступове віддалення від мирських зваб, залишаючись в бдінні, при допомозі якого ми все глибше входимо в пізнання і ми відчуємо наповненість нашого життя іншим змістом, хоча практично нічим і всім одночасно. Відчуття неможна описати – воно, як би якесь просвітлення свідомості, інші погляди, інше відношення до речей і подій, інші цінності.

Все ж, коли ми відчули потребу пошуку шляху істини, то не зупиняймося. Просуваємось по трошки вперед, вчимося бути більш спостережливими, більш терплячими, більш умілими, більш добрішими ніж вчора, годину назад. Не думаємо, що нам вдалось досягти більших успіхів у цьому ніж іншим, а смиренно йдемо обраною дорогою до кінця. Перемагаймо не інших, а творимо з-лагоді самі в собі. Радіймо, що ми це усвідомили, радіймо з посмішкою, бо у нас став посміхатися світ. Посміхаймось, якщо не обличчям, то серцем. І найголовніше душею. Душа передасть посмішку тим, хто її потребує. Той, кому потрібно побачить нашу посмішку щасливої душі. Зазвичай, посмішка на обличчі викликає в багатьох подив, заздрощі, осуд. І коли ми ще не зміцнилися в силах щастя, то це додасть нам болю і то тільки найскоріше нашому его.

Не засуджуємо чийось успіхів, бо цими діями ми забираємо свої успіхи, свою радість життя, свої відчуття щастя; не злорадіймо чужим невдачам і проблемам, бо вони прийдуть в наше життя слідом за цими думками, помаленьку і непомітно наповнюючи наше життя гіркотою гніву і жадібності. Краще дати ніж зазидувати, бо це ж моментально перекриває доступ в наше життя краси життя, дає ознаки відчуття важкості життя і ми реально на перших порах відчуваємо зменшення наших достатків. Ось корені таких відчуттів – у гніві, у зlobі, у зазиді... Слід негайно зупинитися при таких відчуттях і баченні таких змін у своєму житті для пізнання джерел їх народження в нашому житті. Якщо ми цього не усвідомимо, то ці відчуття реально втягують нас в полосу невдач і проблем.

«Двоє кумів розмовляють:

- Ненавиджу твого кота, куме Миколо.*
- Чого це?*
- А ти подивись, яку він морду на моїх мишах наїв.»*

Подібна система в побудові щасливого життя. В тому і цьому випадку є аналогія істини розуміння природи людських можливостей в облаштуванні свого життя і оточуючих. Починаємо бажати щастя всім, коли ми хоча б трошки маємо радість від життя, коли ми в такому стані щастя. І підходимо ми до цього розуміння усвідомлено. Так, ми такий підхід назовемо у визначенні, що це є способом самонавіювання чи самогіпнозу – це так і є на перших порах, бо в нас ще є присутній страх втратити це відчуття і не усвідомлено намагаємося утвердитися в такому стані щастя через самонавіювання. Знаємо, що щастя це стан нашого ества і ми не можемо ототожнювати з наявністю в нашому житті матеріальних статків чи домінуванням певного соціального статусу – це прості речі, це прості відчуття, які і дають нам відчувати через органи сприйняття тіла, через ум і через духовне прийняття, які проявляються у задоволеності, умиротвореності на даний час в цьому суспільному середовищі...

Ми щасливі і радіймо цій присутності духовних начал в нашому естві, в нашому житті. При спілкуванні з слухачами нам доводиться чути, що ці пізнання і наші устремління є звичайною філософією чи новою теологічною думкою в житті. Просимо знову прочитати перші слова цієї книги. А взагалі, щоб сказати щось про посередника, який виніс ці знання в книгах, то найкраще прочитати всі книги, а тоді з розумінням своєї позиції кожен може сказати про побачене в собі – чи то те, що прийняте, чи то те, що збунтувало нашу незгоду. Воно все Ваше.

Знаємо, що це істинні знання, бо якщо це звести до усталених суспільних визначень подій і фактів, відчуттів і сприйняття, що саме людина своєю думковою і реальною діяльністю вводить себе, наприклад, в стан щастя через самонавіювання чи самогіпнозу у вигляді бажань, у реалізації бажань, у засвоєнні інформації, у поширюваній пануючій державній ідеології, теологічних, а особливо, канонічних викладів релігійних традицій в тому чи іншому регіоні є тим же способом навіювання, гіпнозом при допомозі ЗМІ і політичних чи релігійних дій, але вже не від Сущого, а від створеного людиною конгломерату вождів. Однак, ми не можемо сказати, що ці суспільні чи особисті матеріальні, статусні навіювання є істинними. Бо якби це було так, то не було б в нашому середовищі гніву, злоби, революцій, війн.

Шукаймо істину в собі, пізнаваймо себе і оточуюче середовище як начало духовного. Відкриваємо двері храму душі своєї і там ми находимо доброту, милосердя, радість, бо саме деколи ми відчуваємо їх недостачу. У інших є щастя, а в нас немає. Є! Тільки зазирнімо в свою душу, зайдімо до неї в гості і отримуємо гостинці, і дається нам свічечка, яка освітить все навкруги, і дається нам бачити речі, які ми бачили кожен день, але вже в іншому баченні. Ми самі бачимо, відчуваємо через свої очі, через всі свої п'ять систем відчуттів ті ж само речі, людей, ситуації по іншому зі спокоєм і умиротворенням. Головне, що ми відчуваємо цей позитив, нові емоції, новий стан душі і нові, досі не відомі, душевні і тілесні відчуття. В мирському житті людина майже не тягнеться до входження в стан щастя. Вона думає, що воно є ефемерним, чимось таким нереальним, безпредметним і беззмістовним, бо людина налаштована на предметні блага і цінності, оволодіння якими може привести до тимчасового короточасного відчуття щастя і блаженства, але це не є стан душі, а є стан матеріального егоїзму. Це є пристрасне бачення цього явища. Усвідомили? Прекрасно!

Істина пізнається лише тоді, коли ума немає. Щоб пізнати істину, ум має зупинитися; він має залишитися без застосування. Він має бути тихим, безмолвним, як би бездіяльним.

Думка не може працювати з істиною, але істина може працювати при допомозі думок, слів, своїх дій, дій і слів інших, які приносять нам море відчуттів, і здається, що весь світ співає дифірамби для нас, і створюється враження, що ми його центр. Ми не можемо пізнати істину міркувань, певних дій, але коли ми наближаємося в її пізнанні, то лише тоді ми можемо прийняти роботу ума в помічника духовних пошуків.

Не змішуємо інтелект ума з розумом. Інтелект - це тільки частина ума. Розум - це набагато більший енергетичний прояв; він наповнений набагато більше, чим інтелект, тому що життя не тільки інтелектуальна, життя також і інтуїтивне, тобто, побудоване на відчуттях. І скільки великих відкриттів завершилось не інтелектом, а на інтуїтивних передчуттях. Передчуття - це тільки частина інтуїції.

Джерела науки і пізнання істини не відокремлені, воно одне і те ж - тому що обі вони залежать як би від проривів, прозрінь, інтуїтивних осяянь.

Якщо є тривала віра в знання, вона стає перешкодою до досягнення наповненості чи пустоти, перешкодою перебування в стані доброти. І тому все, що стосується невідомого, що стосується істини, таке знання марне. Чим більше ми навчені бути свідком свого знання, чим менше ми ототожнюємо себе як знаючого, тим менша ймовірність того, що наше єго стане власником цього знання. Той, хто згадує, відмінний від згадуючого; той, хто знає, відмінний від пізнаючого. Якщо нам ясна ця різниця, то ми все ближче підходимо до розуміння того, що ми як би знаємо, що нічого не знаємо. Ми можемо досягнути такого стану, але його не можна створити. Якщо ми створюємо його, воно неминуче буде породженням нашого старого ума, нашої поінформованості. Ось чому для досягнення такого стану немає ніякого способу. Відчуття такого стану буде нашим творінням, як уміння прийняття цього стану і бути підготовленим до прийняття в тому сенсі, щоб розуміти марність і безглуздя всього, що ми щось знаємо.

Наше творіння не зможе бути як би нічим, порожнечою, бо у нього є межі. Ці кордони ми самі, бо цей стан є нашою реальністю - тобто він обмежений нами. Ми породили його і він не може бути більшим за нас. Тому ми не можемо сказати: «Ми пізнали все!» - все це все неосяжне і невимірне. І тому перебування в стані пізнання себе і дає тільки можливість знати все на даний момент – як самому жити по правді, як справедливо, виражено і мудро діяти в будь яких життєвих ситуаціях, але знати все як кінцеву мету неможливо. Невідоме залишається невідомим. Як багато б ми його не пережили, незвідане все ще належить пізнати. Його чарівність, краса, його привабливість залишаються все тими ж.

Ці визначення, як і інші, доступні людському уму. Ми самі обмежуємо божественне цими рамками, але саме божественне нічим не обмежене. Наприклад, для розуміння появи цих умовних якостей людська особистість як би розділена на три наповнюючі форми. Якщо в нас переважає інтелект, тоді божественне знаходить форму цілі. Якщо ум емоційний і ми приходимо до реальності, не через голову, а через серце - тоді божественне проявляється красою. Але це тільки умовні рамки. Інтелект обрамляє божественне в мету, почуття - в красу. А якщо особистість не інтелектуальна, і не емоційна - якщо переважає божественна дія - тоді обрамленням стає добродіяння. Це всього лише людське сприйняття, хоча ці сприйняття в різних людей абсолютно різні. Божественне можна наділити і іншими якостями, на які навіть не знайдуться слова. Людина переважно інтелектуального типу не може зрозуміти, як це ми сприймаємо Бога як красу. Для неї чуже таке поняття. А поет не може уявити собі, що істина є щось іншим, ніж краса. Іншого для нього немає. Істина це краса; все інше просто розмірковування. Ось чому існує так багато непорозумінь і так багато визначень.

Жодне визначення не може бути прийнято всім людством. Бог приходить у світ людини в наших власних термінах. Визначення йде від нас, сам Бог, як Дух не піддається визначенню. Але найпрекрасніше те, що якщо ми пізнали одну якість, то нам може відкритися вся Божественна краса, або таку можливість ми зможемо пізнати.

Пізнання більше відноситься до категорії філософії, але саме цей спосіб дає розуміти вислів Сократа : «Я знаю, що нічого не знаю» і ми, дійшовши до такого висновку в своїх пошуках, починаємо бути самі собою з усіма позитивами, з усіма негативами. Бо тільки таке усвідомлене розуміння цього процесу і є духовним ростом кожної душі.

Той, хто пізнав істину, чи відчув її присутність в собі, навіть на початковій стадії, то він може і, зазвичай, підштовхує інших в потрібну сторону, спонукаючи до пошуку, розпалює потребу пізнати її – саме для цього її душу послано в це середовище. Коли ми відчуваємо потяг до пошуку, то це означає, що зерно істини починає рости, а той, що побачив нашу потребу, має задоволення через надходження позитивної енергії і має радість з того, що ми зуміли побачити в собі зародження істини, зародження процесу бачення істини. Вона там і була в попередніх життях, можливо, на початку дороги, в середині, чи наближалась до кінця цієї дороги – дороги пошуку.

Збирачі і носії духовних знань посилаються в ті місцевості, де найбільша потреба в них. Сама їх присутність допомагає оточуючим при прямому контакті отримувати духовні якості. При почутому, при прочитаному їх слові і навіть при їх знаходженні на певних віддальх не є перешкодою для отримання цих якостей, якщо ми вже готові їх приймати.

Це писане слово всього навсього є дорожнім знаком, що стоїть на нашому шляху життя в пошуках істини, а ми самі прямуємо в той, чи інший бік. Факти, аргументи, події – це зміст дорожнього знаку, який більш застосовуваний в мирському, матеріальному житті, а відчуття серцем самого напряму породжується саме з побаченого знаку, з підказки зовнішнього. Наголосимо на слові - напрямку в розумінні його, як процесу. Повірно, довіряймо побаченому, відчутому процесу, то це і буде нашим

духовним ростом. Усвідомлене спостереження за аргументами і фактами разом з довірою і є наш процес життя. Ця єдність всього, цієї суєти суєт і є нашим життям.

Ось чому пошук істини негативний. Пошук не є позитивним. Просто ми не маємо додавати, щось там позитивне до свого ества, щоб там не було, швидше нам доводиться щось викреслювати. Нам необхідно весь час щось відрізати від себе. Пошук істини - це хірургічна операція. Пошук - не лікування, а хірургічна операція. Не слід нічого додавати до нашого ества, швидше навпаки, дещо потрібно усунути, видалити. Крім того нам слід визначитися з напрямком пошуку, бо шарахання і залишиться по своїй природі світською неусвідомленою суєтою. Якщо це розуміється правильно, тоді тягар не дуже важкий, пошук дуже легкий. Ми можемо рухатися легко весь час, протягом усього шляху, добре знаючи, що скарб може є забутий, але він не втрачається. Можливо, ми не знаємо, в якому точно місці він знаходиться, але він однозначно всередині нас. Ми можемо відпочивати в упевненості, тут немає ніякої невизначеності. Насправді, якщо ми хочемо втратити скарб, то ми не зможемо це зробити, тому що він - сама наша сутність. Він - не щось зовнішнє для нас, а сама наша істинність.

Може бути, через те, що ми шукаємо, то ми і не можемо його знайти. Може бути, ми занадто зайняті пошуком, ми ще не заглядали в своє внутрішнє ество: Суций вже сидить тут, чекаючи, коли ж ми прийдемо додому. Не шукаємо його в Єрусалимі, Мецці ... Ми так ходимо по всьому світу, крім одного місця, того, де ми є. Шукач і є шукане ... Навіть пошук шляху слід розуміти, як вміння пізнати себе, побачити себе, побачити напрямок - і лише тоді це буде початком і кінцем пошуку. Це розуміння смислу, це осмислення можливостей пізнання.

Істина не передається із рук в руки як власність чи як предмет. Нам прийдеться провести самостійний пошук. Нам прийдеться пройти через страждання, нам прийдеться пройти через нові відкриття, утвердження в досвіді, в довірі і зневірах. Цей пошук буде індивідуальним. Істина завжди індивідуальна.

Нам не потрібно змінювати нікого на світі. Якщо ми самі можемо рости, то цього достатньо. Не будьмо реформатором і не намагаймося вчити інших і не намагаймося змінити інших. Якщо змінюємося ми, то цього послання досить. Бути справжнім значить залишатися істинним перед своїм власним еством. Не слухаймо, кого б то не було, що вони говорять нам, яким нам потрібно бути, завжди слухайте свій внутрішній голос: якими ми хочемо бути; і не вчимо когось, як їм жити. В іншому випадку, ми все життя будемо відчувати порожнечу нашого життя і як та ж реакція - це бачення в інших про свою відсутність і звідси появляється бажання виправити інших. Ми не знаємо, що це підказка: дивимося на себе - це тільки наша потреба в цих підказках. Якщо ми відчуваємо себе такими розчарованими, то причина цього в тому, що ми не дослухаємося до свого внутрішнього голосу. Не дозволяємо іншим людям маніпулювати нами і контролювати нас. А їх багато: будь хто готовий контролювати нас, будь хто готовий змінити нас, будь хто готовий дати нам напрямок, про який ми не просили. Всі дають нам путівник нашого життя. Путівник постійно існує всередині нас, програму несемо ми. Вчимося іноді поглядати в нього.

Початок пошуку істини в наших руках, в наших можливостях. Тоді збираємось з духом, бо маючи сім'я, пізнавши одну зернину істини, рушаємо по життю в пошуки, бо тоді нас вже не зупинить ніхто на шляху пізнання. Можливо, на перших порах, ще до очищення від минулих вантажів-уявлень про світ ми тільки деколи зазирали у дверну щілину до кімнати самодостатності, але наростаюче задоволення пізнання дає нам наснаги відкрити двері світлої істини і побачити себе в усьому сяйві життя, побачити свою потрібність всім.

СУТНІСТЬ БОГО ЛЮДИНИ

Людині присуща велич і одночасно нещастя через невизначеність. Тому людина весь час шукає щастя, радість в інших сім'ях, в інших країнах, в інших світах, застосовуючи хитрість, вміння, силу, зброю ... Ні одна істота і навіть ні одна стихія (ураган, тайфун ...) не забрала стільки життів, як людина. Вона вбивала, палила на вогнищах, ..., шукаючи і сама не знаючи, що шукає в своїй злобі. Вдумаймося, що в своїй злобі стільки тисячоліть людина не знайшла щастя, любові. Цей дорожній знак виставив Ісус Христос і йому подібні. Ісус заповів: «Любіть одне одного». Продукуймо цю якість, яка вже подеколи зустрічається серед людей, які відчули істину, зрозуміли смисл життя.

Все оточуюче людину має життя, певний рівень самоусвідомлення і випромінює в своїх проявах якусь стабільність і визначеність для нашого ж споглядання і нам в допомогу, але тільки людина може

творити у своєму розвитку більше, хоча не все. Це слово: «більше», нехай не є порівняльним, а просто для розуміння можливостей людини. Вона хоче більше від берізки в Природі, з Космосу, то і має давати туди більше. Ця творчість кожного індивіда не передбачувана. Ніхто не може передбачити, що і коли створить та, чи інша людина. Із зернинки пшениці виросте колос пшениці, але не кукурудзи. Так облаштовано Духом творенням. Людина була представлена сама собі. Пошук був і є. Людина шукає ...: «Хто вона є?». Шукає свою сутність через спроби і помилки. Коли вона знаходить свою душу, вона знаходить Бога в собі – він там був і є.

Знайте, що Бог нас зустрічає і приходить до нас мільйони разів ... Але наша свідомість упускає Його. Нам слід тільки бути доступними і готовими прийняти його. Але це щось дивне, невідоме ... Наш ум ні в якому сенсі не може вмістити Його ... Він дуже б заважав. Так що, ви Його просто не бачите. Бог завжди готовий нас зустріти; готуємося самі, де б ми не були. Він вже шукає нас. Він мчить до нас з усіх боків. Він проникає в нас тисячею способами і досягає нашої душі. Всесвіт завжди любить нас, він завжди готовий допомогти нам. Ми завжди дитя для нього із-за суспільного визначення часу, із-за розуміння себе маленькою краплиною всесвітнього океану енергій, а ця дитячість є підтвердженням усталеного розуміння родинності, як єдиного джерела походження. Він-ми в нашій цілісності є дуже ніжний, він піклується дуже делікатно. Він дуже турботливий, він дуже ввічливий. І якщо коли небудь ми відчуваємо, що життя жорстоке з нами, то пам'ятаймо завжди: ми напевно знаходимося в боротьбі з ним, а це не сумірні енергії по ночі. Наша боротьба створює проблеми. В іншому випадку сутність завжди милосердна, завжди як мати. Правильніше за все в описі нашого стану, яке ми позначаємо словами: душа, сутність, замінивши словом існування, як щось рухоме. Але в нашій мові слово існування і застосовується в позначенні руху, малого життєвого потоку, в яке вкладається смисл познання, життя без засобів прожитку. Тому ми в книзі вживаємо часто слово душа чи сутність, але знаємо, що це є рушійною енергією. Ця доброта, турботливість стверджується фактом присутності їх в наших життях в більшості – інакше людина не продовжувала б жити. Ці якості любові, доброти людина не перелічує – вони є як вдих і видих, як основа життя. І це є стверджувальним показником. Так, це не є тим показником, наприклад, у наявному збудованому будинку, але присутність цих духовних якостей і є рушієм і є шансом для усвідомлення себе і усвідомлення оточуючого середовища. Таке усвідомлення і є підставою говорити про сутність нашого єства як боголюдини. Такий стан речей і фактів можуть підтверджувати вознесені Духом, іншим притаманний пошук в істинності цієї гіпотези, бо вони теж знають, але не можуть насититися в пошуку – тільки стежа їх відома – наситяться, пізнають з осяння пізнаного.

Істина одна, але інтерпретацій багато, їх може бути мільйони. Істина одна, але люди-пошуковці різні. Їх очі дивляться на істину під різними кутами. Духовні лідери бачили чи бачать її так як вони сприймають її, а послідовники вторять це їх бачення також по своєму. Скільки людей то і стільки інтерпретацій і пояснень.

Бог не може бути зведений до якогось образу, метафори, символу чи знаку, хоча людський ум століттями намагався звести Бога до чого небудь: чому людина могла б поклонитися, до чого людина могла доторкнутися, з чим можна було б співпрацювати. Це - одне з найдавніших бажань людського ума: укласти Бога в людські категорії, так щоб Богом можна було керувати, маніпулювати ним, щоб Бог був у нас в руках. Саме зусилля звести Бога до образу спотворює реальність. Знаємо, що Всесвіт, Божественні енергії не належить нікому конкретно і одночасно наповнюють всіх, а образи - індивідуальні. Мирський ум - власник. Як тільки ми в позиції володіння, то ми відразу ж стаємо руйнівником Божественної присутності в нашому єстві - Душі. Володіння руйнівне. Бог не може бути персональним. Щоб пізнати Бога, нам необхідні перетворення в собі: вийти з суспільної особистості і бути частиною Божественного як єдиного. Тоді є можливість діалогу. Але ми чинимо навпаки: ми зводимо Бога, не як щось позаособистісне, а до персонального і зводимо Бога до особистості, робимо з нього ідола, надавши йому обличчя, форму і ім'я. Тоді він подібний до нас. За таким принципом влаштовані майже всі релігійні традиції. Ми ідолопоклонники. Перш за все, чому ми прагнемо, щоб Бог був подібний до ідола? Чому ми робимо в кожному селищі храми Богу, щоб помістити його туди? Сама незвичайність переживання збиває нас з пантелику. Відчуваючи справжню нескінченність, людина від страху створює маленького Бога, маленького, як людина. Від страху людина створює Бога в своїй власній уяві, створює слухняного Бога і відчуває полегшення. Наша особистість помилкова, насправді ми не є особистістю, бо це тільки ілюзії ума, тільки деяка частина нашого єства. Але чим більше ми заглиблюємося в себе, тим більше ми виявляємо вселенське. Ми йдемо до єдиних в своєму єстві - тіла,

ума і душі. Правильний шлях - мати діалог з Богом, відкинути нашу особистість. Помилковий шлях - мати діалог з Богом, не тільки не відкинувши нашу особистість, але створивши особистість з Бога. Це якраз і є ідолопоклонство. Так ми влаштуємо в нашому будинку храм, нехай Бог зведеться до ікони, образу і тоді ми зможемо забути всю його незвичайність, всенаповненість, неосяжність. Через вічне мовчання ікони і самих духовних енергій в людському розумінні ума людина хоче створити собі піснеспіви, створює вірші-діалоги. Містерія монологу триває. Пісня підтримує, безмовність плутається зі словами. Образ несе в собі людське, частину нашого світу. Бог в моїх енергій є без будь якого способу над всім, для нас це - позамежне. А ця подібність в тому, що людський ум може творити тільки йому відоме. Ця частина відомого, проявленого в матеріальному і суспільному середовищі і описана в святих книгах з радості відчуття сподоблення сприйняття і наявного бажання навчити, передати ці Божественні Знання іншим. Це прекрасно, що нам виставлялися і виставляються такі орієнтири на шляху духовного розвитку. Людина, яка усвідомила Духовність Джерел є самою суттю Бога.

До тих пір, поки ми не підемо за межі самих себе, із того суспільного, що вже є в нас, ми не зустрінемо істинного Бога. А щоб уникнути цієї зустрічі, щоб уникнути істинного Бога, будучи звабленими певними мнимими достоїнствами матеріального і суспільного світу, ми створюємо Бога помилкового, нашого власного. І ми починаємо вести діалоги з цим створеним Богом, з Богом, зробленим людиною, з творінням людського ума. Ми поклоняємося, ми молимося, ми здійснюємо ритуали і ми щасливі. Наші церкви є перешкодою для Бога, а не дверима до нього, бо наш ум не бажає впускати в єство, де є і душа, як представник бога істинного. Ми відволікаємося від діалогу з ним. Церква претендує на те, щоб бути дверима до нього, але насправді ними не є. І наші образи, наша теологія, наше безперервне зусилля відчуті порожнечу душі словами, філософією, системами є не що інше, як створення помилкової безпеки навколо нас. Справжній Бог - це той, хто створив нас. Бог помилковий - це той, якого створили ми. Це одне з фундаментальних прозрень і церква, як умова колективної молитви має нахил бути порожньою і вільною від усього, що зроблено людиною. Людині необхідно прагнути в мовчазний діалог без споглядання образів, наповнення системних одноманітних віршів, або переказування чийось досліджень. Знаємо, що коли б ми не зібралися поклонятися образам, ми не пов'язані з Богом, ми просто зацікавлені в будь якій події в нашому житті. Всі наші молитви - мирські молитви: ми чогось просимо. Справжня молитва нічого не просить. По справжньому поклоняється той, хто, навпаки, виливає все Богу і нічого не просить, хто плаче і виходить зі свого серця. Справжня духовна людина дає, а не бере. Ось це і вирішує якість нашої молитви: якщо у нашій молитві де-як явно чи приховано є бажання щось отримати, тоді це не духовна молитва, це не діалог з Богом. Все ж людині спілкуватися з Богом краще поодиночі, в тиші і в обіймах неосяжних стихій Природи. Видиме і невидиме оточуюче нас середовище є присутственне місце перебування Бога – він скрізь, це його творіння, це його храм Духу, Духовної присутності.

Взагалі слово «Бог» містить в собі стан наявності різних енергій, це стан буття і воно є тією неосяжною безкінечністю у всьому конкретно і не конкретно, пізнаністю і можливістю проявлятися. Ті, хто пізнав, завжди зберігали мовчання про визначення Бога. Вони говорили десять тисяч інших речей, вони надихали нас на пошуки в подорож, вони створювали в нас велику спрагу і великий потяг до істини, але вони ніколи не визначали, що є істина. Істина може бути відчужаючою на смак, її необхідно побачити, щоб пізнати; вона може бути прожитою цим моментом в неосяжності буття. Мільйони філософів, теологів існували і зникли, а незнання щодо Бога залишалося тим же. Але насправді немає шляхів пізнання Бога. Дійсно, чим більше ми шукаємо, чим більше ми знаємо, тим більше відчуваємо неможливість пізнати. Людина, часто захоплена придбанням знань, Як накопичувач певного роду інформації, чим стає схожою на папугу: вона просто повторює те, чого сама не розуміє. А повторює вона це тому, що вона чула, як це повторюють інші. Вона повторює, анітрохи не вникаючи в смисл. Ми знаємо, що нічого не знаємо. Ми як та дитина: яка наповнена божественними знаннями і одночасно є незнаючою світобудову у її мізері і у її величі.

Слово «бог» не є Богом і якщо ми будемо пам'ятати це, то слово «бог» прекрасне в розумінні всієї краси, любові і доброти в собі і у Всесвіті. Але в той момент, коли ми починаємо вважати, що це слово і є Бог, то ми потрапляємо в пастку. Слово перестає бути символом, а стає вірою, саме слово стає реальністю. Істинність слів у наявності в них руху, дії енергій. Слово не може бути мертвим чи з ознаками не дієвості у визначенні тих чи інших фактів і подій.

Слово «любов» не є любов. І ми це знаємо. Але якщо ми вважаємо, що слово «любов» є любов і без жодного почуття любові продовжуємо «любити» людей, кажучи: «Я люблю вас», тоді ми не зрозуміємо, що таке любов. І в цьому проблема. Ось таким способом релігійні традиції з нашою участю віддалили нас від істинного Бога і поставили на варту цього способу служителів. Ось таким способом ми прийшли в наявне на сьогодні знервоване людське суспільство. Можливо, прочитавши ці рядки, ми зможемо глянути і відчутти поклик предків, поклик Бога і налаштувати гармонію в середовищі людства, але перш за все в собі. Суспільство не може бути змінено, якщо не зміниться людина - це фундаментальна істина. У світі немає жодної речі, яка могла б представляти Бога таким, яким він є. Якби вона могла бути символом, метафорою чи знаком, то проблем би не було. Але люди не розумні: вони або перетворюють наш символ в реальність, або повністю відкидають символ. Обидві ці позиції безглузді. Немає необхідності спалювати статую, немає необхідності спалювати храм, тому що той, хто збирається спалити храм, настільки ж дурний, як той, хто ходить в храм для поклоніння. Храм - просто символ, який служить нам нагадуванням, що бізнес це ще не все, що магазин, установа, завод - це ще не все. Церкви будують в центрі міста, щоб нагадати нам, що існує ще щось таке, що не пізнане, що є ще щось таке, що збуджує в нас спрагу до пізнання. Це дорожній знак, віха. Саме тому він будується прямо в центрі міста, чи то церква, чи мечеть, щоб тому, хто йде чи проходить знову і знову нагадати, що є щось таке, що воно ще не пізнано ними. «Я пізнав, що таке гроші, я пізнав владу, але я не знаю, проте, для чого потрібен цей храм». Або: «Я не пізнав любові, доброти і тільки все моє життя було гонитвою за шматком хліба, щоб вижити, проте, для чого потрібен цей храм?» І в ці короткі моменти нагадувань може статися велике перетворення - ми відчуємо потребу пізнавати. Всякий раз, коли ми настановляємося для духовного, внутрішній порадинок буде розхитувати нас знову. Нічого випадкового в нашому житті немає. Пізнаємо свої думки. Ми в скруті, бо думаємо про всі ці речі, але не входимо в них усвідомлено. Через мислення ми у всьому бачимо протиріччя. Ці протиріччя створюються мисленням. І цей мнимий храм будь якої релігійної традиції є постійним нагадуванням: «Я ще тут. Рано чи пізно нас забере смерть. Зайди в Божественне, шукай Бога». Тому не можна сказати про марність релігійних традицій для певної частини людства, але назріла потреба в усвідомленому пізнанні Божественного.

Людина не знає своєї істинної природи, та і взагалі досить рідко хоче знати. Однак, коли ми вже читаємо ці книги, то однозначно ми почали шукати істину, щастя, Бога. І першим питанням, яке ми починаємо досліджувати, то це питання – хто ми є у цьому Всесвіті? Хто ми є тут на Землі? Для чого і чим ми займаємося?... Незнання своєї істинної природи, свого ества, як єдності, чи роздвоєності між царським і рабським, між духовним і матеріальним і спонукає нас до пошуків. Ми досить часто обумовлюємо, з'єднуємо себе з християнством, буддизмом, чи будь чим іншим, хоча ми далекі від цих визначень і вони не задовольняють нас в повному об'ємі пізнання.

Головна помилка людей, що вони шанують себе поза Сущим - Бог одне, а Я інше. З цього починається зароджуватися відсутність співпраці. Неможливо пояснити тому, хто стоїть поза Сущим, що він відповідальний за те, що відбувається всередині його без нього. Явлений батько егоїзму посіяв сумнів і самообдурення, щоб відрізати провід зі сховищем Всесвіту. Ніхто не хоче уявити собі, що Сущий (суть духовних енергій) є наслідок думки, і відчуттів у пізнанні, але безліч тих, хто населяє міжпланетні простори підтвердять охоче міць уявного співробітництва. Вони знають співпрацю і розуміють відповідальність. Можна увійти в світову думку і тим явити собі крила в небі і в основі - на Землі. Багато цінних нагадувань про зв'язок з далекими світами розкидано всюди.

Звичайна помилка, що люди перестають вчитися життя після школи. І чи вчили їхні батьки цього до школи, чи вчили їх цьому в школі? Це теж велике питання. Таке самообмеження показує явище невігластва і є ознакою відсутності в людині стимулу до пізнання світу і Всесвіту. Людство не хоче зрозуміти силу своїх випромінювань енергій позитиву в навколишнє середовище і в Космос. Воно смутне, але стверджує про нашу подібність і образу символу Божому, але не розуміє суті єдності енергії всіх світів. Встановлення хоча б слабого об'єднання енергії вже є захисним обладунком планети. Захищена планета - захищені ми.

Свідомість більшості людей не проникає в глибокі космічні побудови і можливостей. Не замислюючись над сенсом принципів, люди тим роз'єднуються з Космосом. Всі творчі здібності затребувані для прояву в цьому космічному залученні, бо це прилучення стверджує сумірність, яку людство загубило. Людина, яка покликана Космосом бути творцем і співтворцем, сама по лінощах своїх зреклася цього спадку. Пройшовши свій шлях життя в діяльності, людина не прийняла космічних принципів за основу і тому світ Духу відрізняється від світу суспільних відносин, створених людиною та

світом Природи. Все переломлюється в нашій свідомості через невідповідність до законів Космосу. На шляху до Істини слід проявляти усвідомлення діянь для прилучення до духовних якостей.

Для чого все це? Ум дає сотні різних можливих варіантів на ці питання, але чіткого розуміння не виникає в нас і так є з вами, бо у кожного своє бачення правди, яка формується протягом життя в довірі до людей і оточуючого середовища і від уміння бачити ці підказки, які ми можемо усвідомлено бачити, або не звертати на них увагу. Ми не знаємо, для чого це робимо. Можливо, в надії пройти в розумінні себе і Всесвіту далі, досягнути різноманіття відчуттів щастя, навчитися краще і легше жити, творити мудро і зважено. Можливо пишемо з надією, що на такому прикладі інші, чи хоча б частинка людства зможе увійти на шлях пошуку себе, можливо, зможуть, чи допоможе їм видіти від своїх проблем, наплodжених нереалізованими бажаннями до більш спокійного щасливого життя-буття. Ми ці зміни відчули, ними намагаємось послугувуватись і по мірі того, як ми відчуваємо ці зміни, внесені в цю книгу через нас, то думається, що і ви також починаєте процес оволодіння цими знаннями і матимете змогу їх передати дітям, знайомим. Цей життєвий досвід має шанс бути частиною наших життів, які ми маємо насолоду проходити кожен індивідуально. Так воно має бути. І тоді ми погодимось з тим висловом, що Земля, її окремі регіони, чи регіончики в межах одного будинку є земним Раєм.

Спочатку нам слід відокремити все, що ми бачимо, чуємо і відчуваємо від своїх думок, переконань, життєвого досвіду, бо перші є нашими підказками руху вперед. Наші відчуття, що наше єство тут не одне під час написання, і є відчуття, що хтось заглядає через наше плече, але в своєму незнанні в нас присутнє почуття безпеки відносно цієї поки що інформації для вас, а нашої частинки отриманих знань, як буцімто нас охороняє і направляє Сущий, бо цієї інформації вже чекають люди. А Ви прийміть те, що Вам лягло на душу, чи викликало почуття причетності в розумінні суті, а лишнє залиште на прочитання потім, або торуйте свою дорогу. Нам приємно від того, що, можливо, це є очікуване підштовхування до нового способу життя. Натхнення і впевненості Вам!

Нам слід визначитися раз і назавжди, що за нами не спостерігає: не якийсь Бог, не якийсь Диявол, не якийсь божественний розум – усе це ми можемо навчитися робити й робимо тоді, коли ми в стані спостереження – ми спостерігаємо підказки душі-розуму в навколишньому середовищі в проявах і відчуттях. Тобто ми самі собі контролер без якихось зусиль – тільки розуміючи цей свій стан спостережливості.

Запрошуємо взяти слово «спокій» не як заспокоєння, а увійти в процес самоусвідомлення, самопознавання свого мислення свого навчання вживання слів і, власне, діянь. За дієвого смисловим наповненням сюди підходить слово - самість. Бо саме в воно найбільш відображає процес входження в стан пізнання і самосвідомості себе і Вселенної. Входження в такий стан душі, розуму і тіла відбувається з кожною людиною, як усвідомленої особини матінки Природи в різні періоди життя і при різних обставинах. Тільки наше сприйняття і відчуття, а також готовність прийняття цього процесу пізнання в своє життя залежить від кожного з нас. Зазвичай це трапляється в періоди прискореного, стрімкого входження в наше життя змін, як підказок Сущого про готовність до прийняття. Наше єство не завжди своїм умом погоджується на прийняття і тільки в хвилини внутрішніх срtaждань, людина може увійти в стан кардинального переосмислення життєвих орієнтирів, свого внутрішнього світосприйняття і своєї ролі і місця в цьому процесі змін. Багато що доведеться змінити, на багато речей і подій доведеться поміняти погляди. Це ціла низка тернистих стежок, хворобливих втрат усталених звичок і при знаходженні і усвідомленні нами не менше болісно даються нові відкриття при нових пізнаних можливостях. Ось в такі моменти переосмислення ми потребуємо усамітнення, спокійного затишшя в собі і в навколишньому середовищі. Це і є стан самоті. Цей стан як би сам входить в наше життя і ми в такому стані здатні спостерігати і відчувати цю таємничу тишу навколо себе і в собі. Раз ми помітили це, то це явна ознака прийняття нас в лоно Духовних енергій, як усвідомленого індивіда. Так, спочатку це приводить нас до тимчасового замішання, конфузу від усвідомлення нових можливостей, це і глибинні хвилювання від вступу на новий невідомий шлях. Нас ще лякає страх старих звичок, традицій і забобонів, установок, правил і законів суспільства. Ми можемо трошки розгубитися від таємниць Всесвіту, які відкрилися нам - щось змінюється, щось нове твориться. А що нам робити з цим і як жити далі? Увійдіть в стан самоті і кожному дадуться такі знання. Але знаємо, що це не випадково, це наша місія. Але відчувши легкоту і радість задоволення від таких знань і сприйняття нових відчуттів, то

людині властиво пізнати і сенс життя і істинність свого знаходження на планеті. Бо хто не хоче легше жити, мати улюблене заняття і мати час для реалізації творчих задумів. Ви таких бачите? ...

Ми питаємо себе: «Кому ж ми поклоняємося?». Мабуть, істині – правді, розуму, доброті, чесності, любові, бо всі їх чекаємо, всі на них надіємось, всі за них радіємо і деколи по них говоримо і діємо. А Ви?

НАЯВНІСТЬ БОЖЕСТВЕННОГО І ПРИСУТНІСТЬ СУСПІЛЬНОГО В ЖИТТІ ЛЮДИНИ

Наявність Божественного, Духовного у Всесвіті можна ототожнювати як таку ж присутність такої ж категорії як життя в тілі людини, або навпаки чи в стверджувальному поєднанні. Земля і небо не розділені. Аналогія цього може бути наше тіло - це цілісність в своєму роді. Всесвіт - цілісність. Земля і небо, рай і пекло, любов і ненависть ... завжди являють собою цілісність. Вони - в глибокій єдності, в спільності. Сама ідея сходинок, росту, підняття виникає тому, що ми вважаємо, що існують проміжки між цим і тим світом. Немає ніяких проміжків. Вони виникають в нашому умі, але в реальності їх немає.

Всі релігійні традиції пропагують – живи правдиво, шукай істину, але ми не хочемо таке слухати, бо бачимо, що пропагандисти займаються протилежним і ми в гонитві за грошима, речами, посадами не чуємо цієї божественної пропозиції – шукати душу свою, бо для цього слід присвятити всього себе – думки, слова, дії, почуття, ... - це і є жертва богу мирському. Страшно, не вистачає енергії?

Жертв не потрібно. Сядьмо спочатку на дві хвилини кожен десь після вмивання і одягання, сядьмо перед відходом до сну, і, можливо з часом це буде десять хвилин, однак не більше. Ці хвилини для поштовху до пошуку. Тоді, коли ми зрозуміємо і приймемо цю благість, то це стане нашим способом життя, по цьому стану ми звирятимемо всі наші дії. Ось так просто сядьмо і пориньмо в себе, подивимося на себе своїми очима зі сторони - на свої думки і реакцію на них, чиї інтереси вони зачіпали; на свої слова...; на свої вчинки... А що ми зробили хорошого, а що поганого і чого?, а як можна виправити, чи навіть запитавши себе, як би ми поступили на сей час. Це звичайна вправа для усвідомлення своїх потреб і своїх можливостей. Якщо ми відчуємо прозоріння, зрозуміємо, що ми побачили своє нутро, свою душу, свою божественність, то побачимо суть правди, суть праведника – себе. Всесвіт і більше питає від праведників, месій, бо йому посиљна і більша ноша, яку він несе в суспільство.

Усвідомлене розуміння життя починається з усвідомлення істини на основі знань, якими володіє наша душа. Всесвітні величезні знання знаходяться у Всесвітньої душі, як окремого виду енергії і саме душа конкретної людини є бібліотечним читачем, де наш бібліотекар (Всесвітня душа) видає знання по рівню духовного росту і вмінню читати (пізнавати). Деколи декому бібліотекар відкриває двері в архів бібліотеки і звідти знання попадають на Землю, бо читач же ходить в бібліотеку, але повертається додому, в своє тіло. Кількість знань і їх якість читач отримує від потреб людства з метою забезпечення розвитку духовності і створення умов тілу, як його помічнику.

Знань є багато, різнорівневих, різнопрофільних, логічних і не дуже, точних і розпливчатих. Вони мають багато характеристик і охоплюють всі сфери життя-буття всього на планеті Земля, на інших планетах галактики і інших галактиках.

Людина знає багато, може знати багато, але вона почасти залишається нечемною, не ввічливою при їх використанні. Природа знання в тому, щоб перш за все знати себе, бо чуже – це і є інформація, яку отримує ум. В залежності від кількості отриманої інформації і вмінь, ум може приймати ті, чи інші рішення і відповідно діяти. Всі ці описані дії є словами, є інформацією на дорожньому знаку. Якщо ми на дорозі, то, можливо, будемо звертати на їх увагу. І це є не наша інформація, а можливо тільки для нас її хтось залишив, як свої знання.

З кожним днем ми все більше і більше поінформовані. Накопичення інформації, так як і накопичення грошей не міняє сутності людей, не є основою для духовного росту. Навпаки, наша гординя про свою поінформованість, наша жадібність, боязнь за гроші перебиває промінчики божественного, яке освітлює нашу душу. Однак, коли ми на сьогодні бачимо дефіцит, який вбачається через збільшення кількості бажаючих пізнавати духовне, пізнавати себе, пізнавати Бога, то однозначно мова йде не про поінформованість, досвід, а про потребу в знаннях, про усвідомлене пізнання себе і через себе Всесвіту. Знання нас насичують, а інформація тільки наповнює.

Одночасно, відзначимо, що саме ум нас інформує, що він забезпечує наше життя, робить його більш впорядкованим, більш легшим. Коли ми так думаємо, то вибір за нами. Той, хто пізнав смисл життя, пізнав істину так не скаже. Він знає, що до цього стану його дорога була і через цей страх невідомості, певних труднощів, певної зміни поглядів на життя в попередних життях. Він пізнав дійсну легкоту, дійсну свободу, пізнав красоту життя, визначився з пріоритетами в житті.

Всі ці ідеї, пропаганда держави, що всім потрібно, як мінімум середня освіта, є не чим іншим, як способом відірвати людину від шансу пізнання, від шансу пізнати себе, від шансу пізнати природу. Хай наш ум покаже, яка ефективність відвідуваності школи, який процент її рентабельності у виробництві матеріальних благ. Аж 10%. А решта чим зайнята? Відвідуванням школи, вузу і головне, що при справах і є ймовірність на наповнення таких особистостей інформацією, яка не потрібна в житті і досить часто в професійній діяльності. Ту саму роль виконує біржа праці - зайняти ум в отриманні невеликої своєї ж суми грошей і в надії, що це буде стажем праці. Футбол і багато чого іншого..., що застосовується ... для відбору енергії в пізнанні себе, щоб людина не вивчала себе, не вдосконалювала себе як носій духовного.

Йде чиста підміна понять. Це як у тому анекдоті. Приходить в неділю кум до кума і слово за слово кум-господар бере кружку води і розливає по стаканчиках, запрошуючи кума-гостя випити разом з ним з умовою, щоб думав, що це горілка. Так і зробили. От кум-гість встає після другої випитої чарочки і, прощаючись, вдаряє господаря в пику раз і другий. Господар сполошився. «За що?» - «Та куме думай, що я п'яний після твоєї горілки».

Випробування і поневіряння. Як урочисто і бундючно обряджують люди ці поняття в застосуванні до тіла. Але ми вже усвідомили, що пізнання приходить через душу, духовними якостями, хоча за допомогою тіла. І тепер ми знаємо, що випробування є поліпшення якості, а позбавлення веде до придбання нових можливостей, але аж ніяк не через страждання і обмеження. Випробовує себе людина сама, входячи в пошуки, пізнаючи невідомі їй властивості матерії і духу. Позбавляється людина невігластва і тим відкриває собі нові можливості. Там, де для невігластва зневіра, там для пізнавання наближення радості і тріумфу. Тільки пізнанням короточасності нашого життєвого шляху можна розуміти велич безмежності і навчитися стягнати до духу. Таким розумінням ми пізнаємо шлях до істини. Якщо плащениця Христа згорить, то хіба істина його слів зменшиться? Якщо нам кажуть, що Шевченко любив випити і любив жінок, то хіба від цього зменшаться його пізнання людства?

Шлях до істини - це є початок усвідомлення наявності життя, але ще не сам шлях.

«У віршах моїх не шукай шляхів, шукай хоча б їх наявність» Поль Клодель

«Велика Чистота спитала в Безконечності:

- Чи знаєш ти, що таке шлях?

- Я не знаю, - відповіла Безконечність.

Велика Чистота спитала про це ж у Недіяння:

- Я знаю, - відповіло Недіяння.

- Якщо ти знаєш шлях, то скажи, чи володіє він долями?

- Володіє.

- Які ж у нього долі?

- Із тих, що я знаю, можуть бути благородні, можуть бути мерзенні, можуть бути в єдності, можуть бути роздвоєні. Ось долі шляхів, які мені відомі.

По цих словах Велика Чистота спитала у Безначального:

- Хто ж із них прав, а хто не прав? Безкінечність, можливо, зі своїм незнанням, чи Недіяння зі своїм знанням?

- Знання глибші, а незнання мілкіші, - відповіло Безпочаткове. - Знання внутрішнє, а незнання зовнішнє.

І тут Велика Чистота, зітхнувши, сказала:

- Тоді знання – це незнання? А незнання - знання? Але хто ж пізнає знання незнання?

- Шлях – це спокій, - відповіло Безпочаткове, - якщо чуємо, значить, не шлях. Шлях невидимий: якщо бачимо, значить, не шлях. Шлях не описати словами; якщо можна висловити, значить, не шлях. Хто пізнав оформляюче форми безформеного, розуміє, що шлях не можна назвати.

- Ті, хто питає про шляхи, і розповідає про нього, не знають шляху, - продовжило Безпочаткове. - Хай навіть питаючий про шляхи іще не чув про них. Про шлях не можна питати, на питання про нього

нема відповіді. Питаючий про те, про що неможна питати, заходить в тупик. Відповідаючий на те, на що неможна відповісти, не володіє внутрішнім знанням. Той, хто, не володіє внутрішнім знанням, очікує запитань, які заводять в глухий кут, у зовнішньому не спостерігають всесвіту, у внутрішньому не знають першопочатку. Ось чого таким не підняти на гору Союзу Старших Братів, не мандрувати у великій пустоті».

Чистота приходить в наше життя від любові і повного звільнення від очікуваних вигод і суспільних успіхів.

Вічне приваблює відчуття людини до пошуку істини, сенсу життя є в кожного життя. Звідки воно? Пізнавши красу цих проявів істини, душа і тіло відразу звільняються від думки розгубленості в суспільстві, в просторі. Шлях істини починається з моменту зародження думки про неї, а, можливо, за покликом душі. Мудрість у тому, що вона відкриває смисл життя і є тією істиною, що вічна, бо вона у вічності, а не в якихось рядках, або періодах життя. Ми самі помічаємо, що іноді чинимо мудро - а чому? Бо спокійні, знаємо суть питання і його актуальність для нас чи навколишнього середовища. Але побачивши, відчувши доторк істинності, знає, де земні блага виправдані і що вище не відторгнуте - і він радіє такому стану свого єства.

Людина, яка визначилася в пошуку істини, пошуку духовного, буде йти ним до кінця і своїм єством освічуватиме, облагороджуватиме всіх тих, хто знаходиться рядом. Хто побачив, чи вийшов на цю дорогу, той отримує позитивну енергію (він живе вже нею), той починає потрошки очищатися душею і тілом (від так званої гріховності і хвороб). Головне, що процес очищення, чи отримання позитивної енергії через прояви доброти, любові, радості (такі прояви ми зустрічаємо ні з того, ні з чого, відчуваючи зміну настрою, бадьорості) приходить незалежно від носія істинних знань і не залежно від отримувача – це є духовна передача, це є невидима психічна передача через шукача, чи носія істинних знань зі Всесвіту, від Бога, тому ця малість для всесвіту не буде відчутною, а нам іде во благо.

Такі духовні люди є засівачами духовного. Вони є серед нас і сіють вони мовчки, через те ми їх не бачимо. Коли такі люди починають говорити в миру про істину, то проходить процес їх відторгнення суспільством. Так було, так є і тільки після смерті показуємо публічно своє шанування такій людині, бо суспільство відчуває правдивість істини завжди, але страх ума кожного члена суспільства не дає істині проявлятися в нас. Ми це розуміємо, але страх іноді сильніший. В душі ми згодні з істинними знаннями, але в мирському бажаємо відгородитись від них, бо таких людей пристрасне суспільство називає ненормальними людьми, диваками ... Зрозуміймо, що це наше і приймаємо. Це Бог проявляється в таких людях для нас же, для нашого блага. Такою дорогою життя, такий хрест знань приніс і Ісус Христос в цей мир, і саме в середовище єврейського народу. Суспільство не прийняло його і розірвало. У своїй зазисті люди ненавидять мудрих людей і де б вони не появлялися, то всюди зазнають публічних гонінь, особливо політиками і представниками релігійних традицій, хоча публічно можуть особисто проявляти тільки певну лояльність, чи байдужість.

Можливо в меншій мірі для нашого ж розуміння і саме на прилеглий території у свій час мешкав божевільний-пророк Терешко. Його слова, його дії майже ніхто серйозно не сприймав і більше того – боялися зустрічі з ним. Це є страх подібності – а що скажуть оточуючі?. А він не просто так загодя появився на нашій території. Його душу було послано для усвідомлення приходящим у днях і роках.

Божевільний: божественне начало в такої людини вільне – вільне від ума, від диявола. В російській мові застосовують слово –«умалишенный, як такого який позбувся ума, позбувся диявола свого. Ось таке смислове значення цього слова. Однак слід бачити людей душевно хворих, людей в яких вселився біс із не зовсім приємними проявами негативних явищ.

Можна сказати, що небезпечні не ті, які сильно відкидають істину, небезпечні не ті, які, можливо, невміло проголошують істину, але небезпечні байдужі до істини і бездушні прагматики, яких не цікавить слово істини.

Ганьбителі і лжесвідки не відають, що вони пробуджують увагу всіх. Щось спонукає їх спрямовувати всю енергію і кричати про істину голосно, навіть не вникаючи в її наповнюваність чи заперечуючи її існування. Коли прихильники блага шепочуть між собою нечутно, то глашатаї супротивників надриваються. То хто приносить більше користі в пристрасне суспільство: боязке шепотіння чи трубний глас ганьблень? Такий парадокс здійснювався в історії неодноразово. Якщо істина не існує, то ні до чого надриватися, але якщо істина жива, то і паплюження виявляться її провозвісником, бо їхня доля донести до умів людства наявність істинних знань, але ці ганьбителі

істини працюють заради своєї вигоди - чи то на замовлення держави, то чи на замовлення релігійних традицій, або партій, і така обставина не має нічого спільного з проголошуваними Знаннями про смисл життя. А носії і так її знають. У цьому перевіреному досвіді показана природа проявів і подій, які на перший погляд як би роблять негативний результат, але фактично виходить благий результат. Такі результати і є середовищем для духовного розвитку суспільства, як свідчення більш менш тривалого перебування людства в цивілізованості проміжку часу. Воістину путі духовні неісповідані. Для підтвердження описуємо інший досвід. Розкута, мстива розгнзуданість частини суспільства є енергією знищення життів і духовності в цілому, хоча одночасно відбувається усунення безлічі засобів і способів несправедливості, брехні з окремих особистостей, так зване тимчасове очищення, яке іноді сприяє усвідомити свої вчинки, слова і думки шляхом усвідомлення.

Істина – це велика енергія. Пізнання істини – це пізнання шляху виходу із тини життя.

Тепер повчання Ісуса сповідує велика частина людства і можна сказати, що меркантильно, поверхово, як засвоєну інформацію, а не як процес пізнання себе, не в пошуках в собі Ісуса Христа, його духовного багатства. В цьому процесі вбачається два проявлення: наша неготовність прийняти ці якості і бачення тієї малості духовного у великій кількості негативу в змісті книги, що в підсумку наших порівнянь утворює в нас страх і який і є перепорою в прийнятті. Зрозуміло, що і серед нас є чимала кількість шукачів істини і серед них Ви. Бога ми можемо бачити в його проявах, в собі, в собі подібних, в Природі - і процес пізнання є його закликом до цього. Ми приєднуємось до цього процесу. Той, хто вперше побачить напрямом до пізнання істини вимушений пройти процес пізнання страху перед релігійними традиціями, моральними поняттями і оцінками, які виростили із соціального людського середовища, бо страх робить неможливим пошук істини і сам процес пізнання. І його не так просто позбутись – тільки через усвідомлення. Ми все одно його частково відчуваємо. Хто більше, хто менше, але пізнавши його суть і маючи духовний і моральний потенціал в творчому пізнанні страху, ми рушаємо до пізнання всього і вся. Таке розуміння веде до відмови від проголошеної суспільної моралі, бо сама духовна чистота дає нам такі якості поведінки, які є основою життя у злагоді з оточуючим середовищем. Така духовна чистота наповнює суспільну мораль більш якісними проявами. Відчуття пізнання нівелює страх, хоча цей процес не раз нам показує гіркоту, але з цим слід змиритися і сприйняти усвідомлено, бо мить відчуття радості і душевного підйому цього вартують. Природа пізнання гірка, але вже з цих миттєвостей ми згодні на цю гіркоту. Основна суть в тому, що Христос в нас, але за своєю пристрасністю ми шукаємо його прояви у зовнішньому – в дітях, в батьках, в колегах, в начальстві, в машинах і т.д.

Ісус кликав своїх учнів, кличе нас повсякчас через каяття бути гідними свого призначення, як істоти духовної. Покликання людини не є споглядання за собою і іншими, чи робити якісь порухи – це є поєднання бачення і творчої діяльності, яка дає в результаті духовний ріст при кожному тілесному житті.

Який величний шлях до Істини, що має в році триста шістьдесят шість кроків. І так рік за роком йдуть роки пошуків і пізнань. Радість Пізнання, хіба не вона є дійсною прикрасою нашого життя? Часто ми не можемо висловити словами ці кроки життя-буття, дані у відчуттях радості, яке, безсумнівно, і піднімається молитвою подяки. Нею стишується біль, нею досягаємо успіхів у праці. Ніхто і ніщо не може перешкоджати цій радості. Так будемо мати перевагу такого преуспяння. Те ж саме бажаємо всім, бо на шляху істини немає тісноти - там всім вдосталь місця і одкровенень, і знань. Нехай кожен радіє красі нової хвилини. Приймаємо? Так!

СПРОБИ ПІЗНАННЯ ІСТИННОСТІ ЖИТТЯ

Спостерігаючи за людьми, які мають радість життя, стають кимось, то це пояснюється тим, що це завдяки тому попередньому тілу – носію нашої душі, як нагорода долі в нашому пристрасному розумінні. Коли ж ми стаємо, стаємо підніматись, то палиться наша енергія. Наша сутність залишилась не пізнана, то тоді в наступному житті душа поселяється в тіло, яке призначене компенсувати надлишок витраченої енергії – борсається, доки не усвідомимо (ми уже говорили, що саме в труднощах скоріше приходимо до усвідомлення смислу життя) свого призначення. Можливо така нагорода є карою, бо росте відповідальність, а кара є суть нагороди, бо усвідомивши кару, ми перестаємо її народжувати. Так в основному проходить наше пристрасне життя. Кара і нагорода – нероздільні. Тому сприймаймо те і інше, як данність. «Знайшов не радій, а загубив – не плач».

Навчаємось спостерігати за собою, а найбільше і вірогідніше за діями, словами, думками свого тіла, свого ума. Суть наша в нас з нами повсякчас, якщо ми займаємось пошуком. Наші відчуття, думки, слова, дії є суттєвими для Всесвіту. Можливо, ні? Ми пізнали себе, ми почали вивчати свою сутність і не вивчили, з чого почали, тим і закінчили, а здається стільки справ незавершених і іще є велике бажання їх завершити. Ми ж не можемо відкласти час смерті для завершення всіх справ. Можливо це трата енергії. Ми ж не можемо сказати, що мудріші за ту людину, що жила 2000-5000-10000 ... років тому. Хто більше знав, чи знає? А що краще для сутності – знати, чи не знати? Міркуймо ...

Ум людини хоче про все знати і хоче всім володіти з самого початку, коли став бачити, чути і до самого кінця тілесного життя нашого єства. Але хто скаже, що народження було початком, а смерть кінцем. Ніхто, бо в 70 років для людини це життя в один день. А з настанням смерті ум наш мертвий і не пізнає того змісту, що таке кінець, але коли він живий, то хоче залишити кожному нащадку будинок, машину, коня, письмовий стіл, бібліотеку, піраміду. Нащадкам же в такому вигляді вони не потрібні – в них інші потреби. В їх річці життя тече інша вода. Хоча ум не заспокоюється, шукаючи відповідь – де початок, де кінець?, чи Адам дійсно був першою людиною, чи є рай-пекло кінцем життя-буття? Ми не можемо цього сказати, бо не знаємо. Не знаємо початку і кінця тілесного життя. А все умовиводи. Так, так – це виводить з ума. Хоча саме той ум, що усвідомлено пізнає, дає прогрес, дає можливість змін, але невідомо, чи в кращу сторону, чи в гіршу. Хто оцінить? Стоп! Хто оцінщик?... Ми не розуміємо своєї суті і не можемо усвідомити свого покликання на планету Земля? Ми навчилися спостерігати і відповідь приходить обов'язково: в несподіваній думці, у випадково почутому слові незнайомої людини, чи в знайомій сім років книзі, чи в чийхось вчинках, у несподіваному погляді на якусь частину природи. Пробуй-мо. Пробуй мене, досліджуй себе.

Коли в нас зародилась ідея і вона реалізувалась, то це найперш дія Бога через нас, а коли не реалізувалась, то це диявол помішав. А де ж наша відповідальність – це ж ми родили ідею, наш ум – це ж ми займалися реалізацією ідеї. Хіба ми не мали віри в реалізацію, в Бога, але мали сумніви і ми не могли передбачити інших дій, втілювачів своїх ідей. Де ж істина? Хто сотворив нас і де кінець? Чи взагалі ці два смислові слова мають щось суттєве в нашому житті? Ум наш слабкий, бо не має на все відповіді, а чи потрібні запитання взагалі? Пшеничка дає врожай, із зерна ми випікаємо хліб. Хіба кожному із нас цікавий процес від початку росту зернини і до хлібини на столі, а чи потрібні нам ці знання кожному у повсякденщині? А якщо це стосується нашого потягу до пізнання всіх оточуючих речей, мов, слів, думок? Що може один ум людини окремо взятої? Не може кожна людина все знати. Суций дає певний вид знань, що ми можемо побачити в дитині через її схильність до пізнання якихось речей, якихось явищ, в її задатках, в її таланті для потреб розвитку всього Всесвіту і в тому числі його частини – нашого суспільства чи також для розвитку окремого індивіда?

Астроном вивчає небесні тіла, агроном вивчає, досліджує пшеничку і так далі. Але який смисл у цьому, яка суть? Ось цим зайнятий наш ум, який нам потрібен. Потрібна нам рука, нога, око, вуха, мозок, думка, слово, діло? Так. Як можна забрати частину тіла – воно ж все потрібне, як одне ціле, як моноліт, як єдиний живий організм. Ми, наше єство, в цілому теж комусь потрібне і ми хочемо бути комусь потрібними. Природа знаходження нас серед конкретних людей і є їх потреба в нас, а хтось з них, чи всі, хто зустрівся нам на життєвому шляху – для нас. Будемо ми, чи ні, але відчуття потрібності мабуть заповнило світ. Чого ми у всьому бачимо множення, а в дечому удосконалення через адаптацію і т.д. Так, у своїй пристрасті ми бачимо множення, як пряму вказівку Бога – множтеся, вкладаючи в це слово суто матеріальне розуміння і бачення цього процесу. Ісус навчає – додається, як мудре бачення своєї суті. Для пристрастної людини множення і додавання є позитивом, але енергія для множення і додавання собі отримується від віднімання і ділення від інших. Тому-то надбавання духовних цінностей є іншим смисловим розумінням: надбавання, додавання прибуває, коли ми отримане духовне розуміння Всесвіту (любов, доброта, милосердя ...) передаємо, ділимо, віднімаємо від себе іншим і чим множим і додаємо своєму єству і всьому Суццюму, бо сіючи одну мудру зернину збираємо десять їй подібних для потреб іншим.

Відчуттями проявляються наші потреби, ум породжує бажання, яким немає кінця, а тіло хоче самого необхідного, яке б забезпечувало існування.

Ми проживаємо земний відрізок часу і не можемо бути повністю задоволеними. Аж до смерті. А чому? Ми ж думаємо, що ми найдосконаліша істота на Землі. Що нам не дає спокою, що нам не дає реалізувати себе в своїх бажаннях? Бажання і не дають. Ми своїми бажаннями хочемо пізнати все і вся, але майже не займаємось вивченням себе, своїх потреб і своїх можливостей. Про роль очей в нашому житті ми говоримо протягом всієї книги. Це дуже важливий орган. Однак коротенько вкажемо і роль

слуху в нашому житті, хоча ми зупинялися на ролі слуху, як допоміжної функції тембрового сприйняття звуків, які досить важливу роль відіграють в налаштуванні єства на благі справи, чи на руйнівні дії. Функція слуху полягає у налаштуванні зв'язку ума з розумом, які можуть впливати один на одного позитивно чи негативно. Велика потреба в слухові для прийняття слів з позитивним змістом і саме головне в прийнятті ритміки звуків. Тому що звук є саме тим тонким елементом, який впливає на дію і розвиток душі. Відчуття дотиків, прийняття їх чи реалізація допомагають міняти структуру тіла і допомагають через відчуття болю зрозуміти потребу-прохання душі для очищення душі. Відчуття смаку дає можливість крім візуального визначення, визначати благісну їжу чи її неякісність. Для більшої конкретики вкажемо, що споживання крові тварин, чи мяса створює всі умови для нашого єства наповнюватися агресивними енергіями, а потім появляются такі ж агресивні думки, слова і дії. Благісна, рослинна їжа очищає організм міняє наш розсудок в кращу сторону, дарує відчуття гармонії, спокою і умиротворення. Не дарма всі релігійні традиції приділяють таку увагу в застосуванні ритуалу посту, як допоміжному елементу для входження в процес очищення душі, ума і тіла.

Наша позиція в тому, що голодний має їсти все, що його може насичувати від рівня його усвідомленості такої потреби. Ми не можемо обмежувати тіло в такій енергії, як їжа, бо будь яка їжа не є випадковою і не є творінням суто нашим – є творінням інших, є творінням Сущого.

Продовжуємо спроби... Мабуть ми себе не можемо пізнати. Хто ми є? А чи переймаємось ми цим? Ми бачимо спонтанно, загальнофоново зовнішній об'єктивний світ – людей, ліс, машини... через наші п'ять органів сприйняття, але ми сидимо, йдемо, лежимо і в нас проходить процес зародження думок, їх аналіз, клебчуть різні емоції – радості, гніву, жадоби ... То це щось робиться в середині нас, це наш внутрішній світ, якого ніхто цілого не бачить, чи не відчуває крім нас. Хто ж це такий, що бачить і відчуває ці два світи? Бог, чи ми самі. Де той орган, де той спостерігач? Може це совість, але вона більше виступає в ролі судді, порадника, зв'язкового з душею, а не спокійного спостерігача. Але ж думки, емоції опрацьовуються від оточуючого нас об'єктивного світу, тобто там живляться. Найчастіше ці запитання приходять в стані спокою. Може Бог за нас думає, говорить, діє? Мабуть, що ні. А якщо рядом ворог і має зовсім протилежні наміри, то, що це теж Божі наміри? Що він сам з собою бореться. А хіба це не аналог нашої внутрішньої боротьби? То чи є така сила поза нами? Чи вона в нас? А де джерело цієї сили? Якщо Бог дає нам розуміння, що ми реалізували себе, ми задоволені собою і ним, то ми хочемо, щоб він за нас дбав, а коли ми не можемо себе реалізувати, то робимо висновок, що це поганий Бог. То хто дає їм характеристику доброго, чи поганого? Мабуть цей комплексний спостерігач в нас, в нашій сутності, в нашому єстві. В даній ситуації спостерігачем є наш ум. Дбати ми починаємо всеодно за себе самі: чи то в стані спокою, чи то під впливом емоцій. Мабуть в стані спокою ми можемо найбільше себе реалізувати, найкраще себе оцінити, зберігаючи свою і оточуючу енергію.

В стані спокою спостерігачем вже є душа, але ці застосовані слова (найбільше, оцінка) є для вивчення процесу спостереження, для розуміння суті і смислу спостереження за собою. Ймовіріше, наша психічна енергія пульсує по каналах найменшого опору. Спокій і створює умови для меншого опору. Давайте самі створювати бажання і вчимося їх реалізовувати. Однак, коли ми збунтовані бажаннями, хочемо ..., хочемо, щоб за нас дбали – то це буде Бог і в основній масі ми бажаємо його проявів через релігійні традиції – нам краще бути беззатратними приймачами, чим творцями. І так протягом багатьох життів очікуємо реалізації своїх бажань, обіцяних попами. Ми згодні думати, що вони будуть дбати за нас. Ми до цього привикаємо, розслаблюємося і зупиняємося в розвитку, цим допомагаючи деструктивним силам ліпити із нас болванів, бо ми не вчимося приймати того, чого побажали. Ось таке розслаблення створює умови відсутності концентрації бажаних енергій, що якраз і є умовою спокійного входження світових енергій для вирішення наших бажань. А душі такий стан справ не подобається, бо вона спонукала ум до усвідомлених дій, а не чисто механічної відмови чи покладання обов'язків на Бога. Тому через таку байдужість і невігластво вона почала частіше покидати такі тіла таких сутностей, які зупиняються в своєму розвитку.

З творчого тіла душа не спішить. І прикладом того є свідоцтво про більшу тривалість життя перших людей. Була гармонія душі і тіла. А тепер скоротився строк проживання людини на планеті в десятки разів. Думаймо, думаймо, думаймо, а для чого думати, говорити, діяти – напився алкоголю, наслухався про щедre життя на тому світі і собі лежиш із задоволенням під яблунею. Хіба ми можемо так лежати в своїй основній масі? П'яниця проспиться, фантазії відійдуть, а реальність існує. В чому ж тоді смисл життя? Нас турбує той фактор, що ми одинокі і не маємо спокою. Тоді вирушаємо на пошук товариша, товариша в якому у нас є потреба з подібними до наших устремлінь в реальному світі, чи у внутрішньому. Важче у внутрішньому. Це потрібно комусь дати свої переживання, емоції і отримати

підтримку навіть у меншому. Це і буде ознакою, що ми зустріли собі подібного. Ми ж знаємо де це шукати: в партійному клубі, чи в релігійному офісі. Там нас чекають.

Але якщо ми і там не позбулися самотності, не знайшли спокою, не отримали відповіді на душевні запити ... Напрошується підказка – залишатися і далі бути самотнім, бути самим з собою в собі. Спробуймо, може у когось получится. Зрозуміймо те, що ми ніколи не буваємо одним, чи самотнім, хоча деколи ми так думаємо. Давайте самі себе питаємо: скільки подій відбулося з нами, чого тільки ми не зробили і саме тоді, коли ми це просили. То хто нам допомагав? Не боїмося самотності, проходить дискомфорт, проходить страх і пошукаймо себе в своєму спокої.

Відчуття самотності приходить до нас із-за відсутності відчуття щастя. А ще ця велика жура... Причина, яка привела нас в депресивний стан, була у відчутті відсутності щастя, у відсутності можливості бачити його зовнішні прояви. В кінці кінців, ми маємо право бути щасливими, як і всі цього хочемо, а дехто входить в цей стан... Пробуємо. Для цього не потрібно великих зусиль, напружень, а навпаки – спокій і любов дає нам достатньо енергії, щоб наше життя було квіточкою – нас милувало і когось. Навіть дивно те, як деякі люди борються за квадратний метр землі, женуться на край світу за довгим рублем, аби купити машину ... (перечень досить великий), але тільки не за тим, щоб наповнити наше життя любов'ю, щастям, радістю, добротою.

Хоча є і такі. Бо це, можливо, єдине що ми маємо шукати в житті, бо інше носить тимчасовий характер. Пізнавши відчуття любові, щастя, радості, миру і спокою, то ми цього не забудемо протягом життя і з довірою несучи їх, то тоді ніякі обставини нам не будуть перешкодою. Чого ми хочемо, то це бути щасливими. Тобто ми хочемо на перших порах звільнитись від тих стаждань душі, які є в нас, із-за відчуття втомленості від життя, із-за відчуття непотрібності нікому, у відчутті розчарувань і думок, що життя нам нічого не пропонує в перспективі, від чого ми б мали задоволення. А для початку спробуймо перейти в стан самоізоляції, знайшовши таке місце на лоні природи, але не в стані пригнічення. Тобто, ми помаленьку переходимо в стан усамітненості (у-самоу-існує), тоді і появляться невідомі відчуття, якийсь рух енергії всередині тіла, десь біля серця і з цього моменту починається діалог з собою, з Богом відсторонено. У нас таке буде відчуття, так якби ми спостерігаємо і бачимо, і чуємо цей діалог зі сторони. Пробуймо.

Не хочете? Не потрібно. Мабуть щось нам не вистачає – це потреби духовного розвитку. Можна знову поспробувати? Вибір за нами. Спокій нам буде тільки снитись, а терзати себе далі будемо самі за правильні, чи неправильні думки, слова, вчинки. Слова «правильний і неправильний» є тільки якоюсь умовністю, а їх природа у відчутті дискомфорту, тривоги після певних думок, слів, дій. Відчуваємо, що зробили так, що здійснилися наші бажання, наші мрії – то це нами в пристрасті сприймається, як правильний вибір, але якщо зробили щось не так, то відчуття душевного дискомфорту підказує нашому естеству, що ми живемо неправильно, тобто, у потоці негативних енергій. Відчуття відсутності щастя і є тим усвідомленим стимулом для зрушення з місця, це і є рушійною енергією в пошуках шляху до радості. Наш усвідомлений підхід до життя підтверджує правильність наших дій у відчуттях полегшення навіть при прийнятті рішення ще в думках. Така приємна легкота відчувається і по завершенні справ.

Служителі церкви в миру називають цей стан, як відчуття вини у скоєному гріху: сказали не по совісті, поступили не по справедливості. В цьому смислове навантаження цього слова – «гріх» і його природа. А природа цієї дії – помилка. Розуміння смислового навантаження слів, вчинків, думок, їх суть, їх природа – це і є нашою молитвою. Саме з розуміння природи відчуттів складаються слова цієї молитви, чи краще сказати – безсловесність цієї молитви.

Для усвідомлення суті цього слова, подивимось на його проявлення в людині. Будь який грішник може бути святим, а святий – грішником. Ми подавлюємо в собі те, що ум вважає за потрібне подавлювати. Читаємо святі писання, які писали мудрі люди по благоволію Божому і що читаємо: війни, вбивства, гріхи всіх мастей, осуд грішників. Хто може знати так суть гріха, суть вбивці, суть судді? – друга половина душі. Чогось ці мудрі люди не опишуть свій шлях приходу до святості через всі свої душевні пізнання, через всі колізії життя, чого не розкривають свого бачення любові, добра, благоді, краси для інших, а розкривають ті людські пороки тіла, ума з таким детальним описом – мабуть вони самі через це пройшли. Це і був шлях від грішника до того пізнання Бога, в чому вони його бачили, в яких його якостях? Мабуть, пройшовши через них, ми не можемо їх позбутись, наша свідомість і наша пам'ять і далі несе їх з нами по життю разом з писаннями. Це не два окремих світи – це є цільне: святий і грішник, бог і диявол. Не старайтесь кимось стати (набожним, чи грішником). Ми є тими, хто є. Якщо ми свідомі цього, то ми ростемо, у нас цвіте душа. Давайте кожен опише свої відчуття, своє бачення краси, добра, любові, щедрості тут, в інтернеті, в записнику і по новому глянемо через деякий час на

своє творіння – слово, а тоді поговоріть з собою. А наші описи комусь знадобляться, чи допоможуть побачити себе, чи будуть дорожнім знаком на шляху до бачення духовних якостей, до бачення Бога.

Ми і далі будемо розглядати деякі якості нашого єства. Будьмо свідомі, що саме на фоні позитивних якостей досить добре видно наші негативні прояви, які ми в миру називаємо гріхами нашими і на фоні негативних проявів ми навчимося спостерігати свої позитивні якості і можемо бачити самі зміни в ту, чи іншу сторону, але уже усвідомлено. Якщо хтось із нас раз пройде через ворота Божі, тобто через відчуття хоча б однієї якості і її бачення, то це вже буде початок пошуку. Зупинитись практично не можливо. Можливо це і було наше призначення для цього і саме для цього. Бажаємо Вам розуміння життя і усвідомлення себе в ньому.

Для цього нам потрібні знання. Знання ж отримані інформативно від вчителя, батьків, з книжок дають нам в більшій мірі оманливе відчуття самого цього знання, бо в цієї інформації інше призначення. Крім того, вони створюють проблеми, ілюзії, бо засліплюють нас і ми не можемо усвідомити суті. А ще гірше, коли такі «знання» виокремлюють нашу особистість. При таких знаннях ми не можемо змінити своє життя.

Зміни проходять так чи інакше. Душа не може зупинитися в своєму розвитку, як певний рух енергій, однак в кожній людині є можливість активізувати цей рух і досить суттєвим у цьому є наше усвідомлення і певні пізнання того, до чого ми устремляємося і як до цього можна прийти. Вчимося разом. Нам необхідно знайти точку спокою і умиротворення на основі тих позитивних приємних дій нашого єства в житті і увійти в тишу внутрішню. В цей момент ми відчуємо в собі присутність Божественних енергій, Бога. Саме з цього моменту до нас прийде розуміння, що немає нічого в нашому фізичному світі, що може зашкодити нашій душі в її розвитку, а відповідно і тілу, крім нас самих, поверненням до пасивного невігластва, розпусти, страху.

Давайте зупинимось на тому, чи ми робимо все в своєму житті для духовного розвитку, навіть те, що в наших можливостях? Чи вийшли ми на шлях розуміння смислу в стяганні духовних якостей самі? Чи ми здібні розбудити і направити хоча б одну людину з нашого оточення на пошуки духовного?

Душа, Людство, Всесвіт сьогодні потребують допомоги. І у багатьох є такі можливості, коли розбудити їх свідомість. Для тих, хто відкритий Богу, людям своєю духовною чистотою, хто шукає істину, хто відчуває потребу в предвірії біди людства, то вони мають таку можливість і трудяться для цього. Радіємо їх духовним подвигам.

Основною небезпекою для людства є наша пасивність. Будь хто, хто творить зло – не може його творити без мовчазної згоди оточуючих. Тому то ми спостерігаємо стільки агресії в суспільстві, стільки зла навкруги - і мовчимо. Ми всі знаємо як творити добро, але, мабуть, не доросли духовно до цього, малувато сили розуму, щоб творити. Знаймо, що силу розуму ми набираємо через позитивні духовні якості і теж частково в оточуючому середовищі. Чи страх нас паралізує, бо зробивши добру справу безкорисливо будь хто (навіть невідомий), то це викликає озвучений осуд оточуючих, а ті, що отримали задоволення від баченого доброго творіння, мовчать. В цьому природа того, що ми на слух, на описах в слові чуємо і бачимо цей осуд, а схвалення не чуємо і не бачимо, хоча їх навіть більше – це візуально видно, що цей світ ще тримається саме завдяки більшості у Всесвіті позитивних якостей, як от: доброти, краси, любові, милосердя - це і є основою природи, як підстави - славословити Бога. Носіям цих якостей і не потрібні слова, вони їх поширюють серед нас, але вони потрібні тим, хто прийняв ці позитивні якості, хто їх відчув. І як приклад: а все таки у Галі добрий чоловік, чи мудрий начальник, чи прекрасні діти і як вони живуть у злагоді і т.д. - це не важко сказати, а як після цього приємно самому, і тим кому вони призначені, і тим, хто чує такі слова. Є таке серед нас і через слово, а досить багато і в думці. Приєднуйтесь до цієї категорії людства. Давайте вчитись кожен по своєму описати, очистити, переглянути своє бачення цих якостей, побачити цей великий листок білого паперу, хоча б в собі.

Інша частина суспільства, яка осуджує, обговорює, смакує бачене добре діяння в страсі, чи в зазисті, як іржа залізо точать себе, збирають в себе цей негатив друг у друга. Якщо можна, то відходьте від такого монологу, а якщо можете, то зупиніть, а при можливості скажіть: «А давайте подивимось на це з іншої сторони – все таки добре, коли є такі люди, які творять добро. Якби і нам такі найшлися, або нам дав Бог ума сотворити хоча б маленьку добру справу, а найперше в неосуді добрих справ, а в їх славословії – це і буде початок нашої молитви: «Слава Тобі Боже Вседобрий, Всемилолюбивий ..., бо ця іржа страху і зазисті точить наші думки, висушує наші душі. А чого?, бо ще бачимо цю іржу і яка є досить мізерним шаром на груді металу. А подивіться навкруги, в себе – скільки ми бачимо прекрасного в природі, в людях ...».

А зло, чи злочин не відбувся б, якби кожен був готовий вступитись на захист справедливості, чи в крайньому через недопущення злих слів, намірів, дій в собі, а також дати проявити свої добрі наміри у зовнішньому через незгоду свого ества з негативними якостями суспільного життя. Бо відстороненість, мовчазна присутність є згодою і підтримкою «творящого» зла. Фактично, в такому становищі ми є теж співучасниками у такому «творінні» зла. Коли ми говоримо, що якийсь Бог зла все це творить (наприклад – лихий попутав), то і тут ми не беремо на себе відповідальність, а спихаємо на невидимого диявола, чи перекладаємо свої злі думки, слова і дії на нього, а він же сидить в нас. Зрозуміймо це, що саме ми на цей час є носієм зла, носієм диявола.

І вбитий, і вбивця є жертвами, а ми всі є причиною цієї ситуації. Їх душі поселені в тіла, які ходили серед нас. Вони мали сильніше біополе негативу і були збирачами у нас нашого негативу, нашого зла і цей збір закінчився вбивством. Так, кожен земний злочинець неодмінно прагне стати одержувачем негативу і тим живить свою не зжиту ненависть, можливо, до пори до часу приховану, носієм якої він був і в попередніх життях. Наш закон і ми бажаємо кари вбивці, якби для справедливості і залишаємось в стороні, як причина, як умова злочину, що спричинила акт вбивства. Така природа цього злочину. Таким чином прослідковується взаємозв'язок злочинця і суспільства на психічному, на душевному рівні. А далі інші носії негативу, можливо, ще не проявленого, але, які вже себе ними позиціонують в образі правосуддя через міліціонерів, прокурорів, адвокатів, суддів, виконують волю суспільства. Але вони ж не знищили зло і не можуть знищити такими методами - публічною карою енергію зла. Ця енергія випурхнула і осіла в близь стоячих. В підсумку, саме суспільство готує окрему людину, підсвідомо бачачи в ньому «талант вбивці», на злочин, бо в такому стані ми не можемо сказати про її усвідомлений вибір. Іноді в міру проявленої ненависті можна розпізнавати духовний рівень людини. Тільки негожа людина, зарозуміла, зневажаючи все їй невідоме, робиться жертвою безодні ненависті. Не миттєво стає вона ненависником. Вона потайки горює про кожним ярим вчинком, але його ненависть радіє по кожній своїй жорстокості.

Людина, носій негативної енергії (зла ...), крім того, що неусвідомлено збирає негатив з навколишнього середовища, отруєє його сам. І зовсім погано, коли вона сама робить негатив, маючи від цього задоволення - це теж окрема деградуюча особистість, в якій ум наполегливо і на зло відчуттям душі і серця забирає навмисно весь негатив в навколишньому середовищі і збирає навколо себе подібних собі. Зробивши комусь погано, така людина має короткочасне задоволення від зробленого. У хвилини заспокоєння, такі люди кажуть, що не можуть знайти собі місця, вони всі в терзаннях доти поки когось не образять, не уб'ють, а потім настає уявне заспокоєння. Це диявол поселився в такій людині і бенкетує свою перемогу, а зробивши при допомозі людини погану справу відпочиває. Допмагаємо таким людям, бо, якщо вони ще усвідомлюють той момент, що після поганого в них входить спокій, то у них ще є можливість повернутися в лоно Бога. Практично життя це підтверджує. Раз ми побачили таку людину і навіть вступаємо в розмову, то саме так зорганізовано Сущим, щоб ми могли надати таку допомогу даній людині. Не втікаємо думкою від нього, а словом і ділом стикаємось в спільному проходженні по життю. Навіть перебування поруч є допомогою йому. Радіємо, бо робимо благе діло. Бажаємо їм любові, щастя, доброти!

Всі люди на Землі – одна родина. Це той орієнтир, ті видимі відносини, що ведуть людство до Бога. Хай це не буде для нас ілюзією, а надією, утіхою, бо і так основна маса людей поставлена в позицію безправності і залежності. В лісі тварина періодично безправна, але вона є незалежною. Ось де первородний гріх – втрата свободи від народження до скону. Досить доречне християнське прислів'я: «В гріху родився в гріхах і помреш». Прислухаймось, яка ганебна, цинічна сама суть бачення служителями церкви існування людини на Землі. Але ж вона покликана і послана в наше ество для життя – чуймо Ісуса Христа, як людину. Вони придумують богів для усмирення, страшать карою ..., а де ж наш Бог Любові, Розуміння, Співчуття, Прощення, Милосердя.

Сонце світить, птаха літає, тварина бігає ... не моляться, не стають на коліна, не вибирають собі начальника, юрист не встановлює правила поведінки, в них немає злочинців, в них немає тюрем, дач, реквізитів в банках... і живе ворона до триста років. Вона не скаржиться нам, не хвалиться нам, не вказує нам – вона вільна. Де ж поділась наша свобода? Хороший лозунг в комуністів: «Доля кожного – справа рук кожного». Все в наших душах, в наших умах, в наших тілах – бути птахою, бути берізкою, бути Людиною, бути Богом, чи стати суддею, президентом ..., рабом. Навчив піп, навчила національна ідея, навчили батьки, школа, двір і ми ці «знання» з часом повертаємо їм. Навчили творити добро, ми його і повертаємо, навчили стати пробивним – пробиваємось по їх трупах, навчили красти – крадемо, навчили ображати, то тепер ми ображаємо їх. Яку енергію використовували, то така і виростає.

На сьогодні є попит на духовні надбання – малувато. Людство засівало пшеничку з плевелами. Ми не можемо реалізувати свого покликання – бути духовним індивідуумом. Ми є біблійна отара, ми є орава в сукупності.

Ми ж з метою виправдати себе, говоримо, що помилилися, але ж помилку можна виправити, а не ставити тавро гріха. На помилках вчимося і вони є рушієм розвитку і в кінці все одно пізнаємо правду, чи находимо найбільш прийнятний варіант. Це і буде наш життєвий досвід. Помилка не породжує почуття вини, а виникає внутрішнє почуття-запитання: як її виправити? Помилка, хіба - є «творінням» людини і у творчих можливостях людини – виправити її.

Релігійні традиції, держава в помилці бачать вину. Ми винні, що зробили помилку через незнання, через недбалість. Ми порушили порядок, ми порушили цим закон, а за порушенням іде кара за помилку, за гріх. За це потрібно відповідати. Перед ким? Перед суспільством через міліцію, прокуратуру, суд, тюрму. Зробивши помилку, ми винні, ми пішли проти Бога. Проти чийого? На Землі є триста релігійних традицій і кожна з них визнає свою найправильнішою, а інші неправильні, гріховні, то хто ходить проти Бога? То хто і коли цю помилку виправить?

Ні суспільство, ні релігійна традиція нашої помилки не виправила, але для порядку, для остраху іншим публічно звинуватила, осудила. Хто дав їй такі повноваження. Ті ж самі, що писали Біблію, пишуть кримінальні ... кодекси – політики і попи, бо заклопотані метою – донести своє, чи суспільне бачення, як регуляторну функцію і для блага всім, чи повчання всім. Так не є, виходячи з розуміння їх же ідеалу. Вони самі туди зійшли і самі пишуть для всіх, але самі їх не дотримуються, бо мають собі недоторканність (видно великі носії інфекції), бо хто пожурить на синоді - може ворон ворона? У політиці, в органах владарювання немає людей, які живуть в гармонії душі і тіла, немає людей пізнавших істину, немає людей - носіїв духовних скарбів суспільства.

Бо такі носії духовних скарбів - люди є душою суспільства, джерелом доброти, милосердя, правди, справедливості, любові, щастя. Вони є духовна еліта планети, вони є істинною елітою людства, вони є вершиною духовного багатства, вони є тією енергією, що ми називаємо – Богом, а політики, служителі церкви можуть афішувати ці якості, але вони їх не мають і ними не володіють. Це в них сидить диявол зі своїми діями, словами і помислами, бо подивіться, що робиться на планеті. Ось де природа диявола, а політики і попи є його мозковим центром – штибом. Це досить широка тема і досить нікчемна, щоб ми займалися її омиванням. Прощаємо їм, яко невідають, що плодять! Бажаємо їм любові, щастя, милосердя, справедливості!

Будьмо свідомі, що той хто родив такі порядки, то сам від них страждає і сам себе знищить. Така природа дій... Так є. Це є питання одного, двох тілесних життів.

Дозвольте повернутися до бачення природи помилки. Бо основна маса людства бачить помилку, як винну дію. Це саме страшно і страшно, що суспільство вимагає кари, а ще страшніше, що воно згодне на такі визнання. Нами стають маніпулювати і ми піддаємось маніпуляціям, втрачаючи гідність. Ми стаємо предметом бізнесу, ми стаємо на шлях самознищення. Ми втрачаємо душу. Ми ніхто. І повторимося знову: той хто зробив помилку, то тільки той може її виправити при допомозі духовних якостей. Перевіряйте. Допомогати можемо і ми всі в молитві – думкою, словом, добрими справами і не залежно, знаємо ми про чийсь помилки, чи ні.

Чи будемо ми носити вину, коли згодилися на неї після сповіді в церкві, чи будемо її носити після відбуття покарання в суспільній тюрмі? Будемо, бо в цьому контексті розглядається тільки зовнішня сторона і вся енергія спрямована на творця помилки, а не береться до уваги бачення умов, не береться до уваги середовище, не бачимо суб'єкта помилки. Ось скільки роботи потрібно зробити для виправлення помилки – всім, хто чув про неї, хто проводив її судження і в першу чергу тому, хто її зробив і тому, проти кого вона зроблена. Так проходить процес нейтралізації негативної енергії, диявола. Така природа нейтралізації через бачення позитиву. Така молитва кожної свідомої людини.

Дар сущого в подарованому житті нашій Душі. Сам дар життя в присутності життя, а звідси усвідомлення самого сущого. Так звані релігії минулого завжди говорять нам прямо протилежне. Вони заперечують життя, самим народженням, гріхами самого життя смертю. Вони кажуть, що життя - це щось неістинне, просто якась метушня, ілюзорність устремлінь, і створюють абстрактну ідею Бога, який є нічим іншим, як проекція їх власних умів. І вони поклоняються цієї проекції. Те, що існує, заперечується заради того, що є всього лише абстракцією ума. Голодуємо, бідні, упускаємо свої

можливості в житті, але всеодно проектуємо свої бажання на небеса. Бог - це тільки слово, але вони кажуть, що Бог реальний. Повторимося: «Б-О-Г», те-що є в грецькому перекладі першоджерела.

Тобто справжнісінька реальність, саме життя. Бог це є психологічна, це є суспільна потреба людини в цьому так довго живучому міфі про Бога, про Диявола, щоб можна покласти всю відповідальність за успіхи чи невдачі в житті на них. Ніхто не перевірить сам процес прийняття, ніхто звідти не пише відповіді. А відчуття? Коли ми навчимося бути чутливими і спостережливими, то ми відмовимося від Бога і від Диявола – ми самі будемо творити своє життя наскільки ми готові і навіть при невдачах ми будемо усвідомлювати, що це наші помилки і ми зможемо їх виправити.

Реальність - це життя: ви відчуваєте її в вашому серцебитті, вона пульсує в нашій крові, вона всюди - в кольорах, річках, зірках. А вони кажуть, що все це суєта, ілюзія. Вони кажуть, що це зроблено з тієї ж речовини, що і сні. І вони створюють Бога - і кожен, зрозуміло, створює Бога в своїй власній уяві. Тому то і існують тисячі богів. Це наша уява. Ви можете зробити те ж саме. І це повторюють люди з життя в життя отруюючи уми інших. Голодували, були і є бідними, упустили свої життя – і все ж вони проектують свої бажання на небеса, думаючи, що там почнеться справжнє життя. Навіть ця ідея перекручена тим, що після входження в океан Духа, то там не тілесне життя є в продовженні, а духовні енергії, так би мовити духовне життя. Життя є єдина, існуюча істина. Немає іншого Бога, крім життя.

Тому дозволяємо собі бути одержимими ритміки музики свого життя і життя навколишнього середовища. Якщо ми зможемо виконати цю просту річ ... Це просто, тому що питання тільки в тому, щоб віддатися потоку життя. Не штовхаємо річку, дозволяємо річці винести нас до океану. Воно вже на шляху до нього. Розслабляємося, не напружуємося і не намагаємося бути духовними. Не створюємо жодного поділу між матерією і духом. Існування єдине, матерія і дух - просто дві сторони однієї і тієї ж монети. Розслабляємося, відпочинемо після читання, після роздумів, після праці і пливемо в річці життя.

Будьмо гравцем, не будьмо ділком, і ми дізнаємося про Бога ще більше. Живемо в цьому світі, тому що цей світ дає завершеність, зрілість, повноту. Цей світ кидає нам виклик, завдяки чому у нас з'являється усвідомленість. І це усвідомлення стає сходами. Тоді ми можемо рухатися на шляху духовного розвитку.

Цінуймо своє життя, всі його дрібниці; все, що в ньому стається; все, чим ми займаємося і чим не хочемо займатись. Не намагаймося жити еталоном життя, який пропонує суспільство, релігійна традиція, держава. О! наш сусід успішний бізнесмен, о! наш однокласник інженер ..., а може в них немає того, що є в нас, а той бандит не туди ножем порнув, бо залишив свідка, а який хороший сусід – вже третю любовницю має, а мій чоловік тільки з дітьми грається, а вчора сусідка вкрала на базарі півня, а вона ж співає у церковному хорі ... Таке розуміння, таку ідеологію насаджує суспільство разом з нами, а чи з нами? Ні це не наше життя. А для чого ми його бачимо, для чого це все чуємо? – це підказка нашому єству, як не робити помилок. Коли ми намагаємось жити тими життями, що бачимо в кіно, читаємо в книзі, зустрічаємо на вулиці, то це всього навсього певні фрагменти з чийось життів нині, тоді нас охоплює відчай, злоба, заздрість ... Природа такого бачення в тому, що ми бачимо ситуації в яких ми були самі учасниками, але в попередніх життях. Ми палимо свою енергію, своє тіло, свою душу, збільшуючи енергію негативізму. Можливо ми дещо і використаємо з пропонувананих еталонів чужого життя, але це буде маленькою децимою проти нашого бачення. Але і та децима є тільки підказкою, а нам слід творити своє життя. Саме такий усвідомлений підхід в баченні і дає ріст духовного, дає поштовх у пошуку істини – хай маленький, але факт.

Людина, яка цінить зовнішній світ, вона активна, вона надбаває зовнішні цінності: котеджі, машини, золото. І ми бачимо тільки її зовнішність. Така людина живе в достатку, досягає великих успіхів у бізнесі, чи робить службову кар'єру, але глибоко в душі вона знає, що вона порожня. Вона не знає для чого живе і кому потрібне її життя і все те матеріальне, що вона нагромадила. Так, вона зовнішньо бачиться нам успішною, багатою, але внутрішньо вона досить бідна. Досить показовою є їх духовна і суспільна бідність проявляється, коли зникає в певний момент життя матеріальне багатство чи соціальний статус.

Друга протилежність – це духовно богата людина, але зовнішньо не має таких матеріальних статків, бо її задовольняє та їх кількість, яку потребує її душа і тіло. У такої людини будь-який надлишок матеріального, чи наявність духовних якостей (доброта, радість...) зразу ж переходять до тих, які знаходяться поруч – сусідів, колег, потребуючих. Це не буде нашим судженням, а це буде те, що у звичайному житті є сенсом життя і найпрекраснішим у поєднанні. В цілому це є ознакою росту душ. Є і багаті душою, які мають великі матеріальні статки їм легко приходить матеріальне, вони легко з ним

діляться. Вони є великими носіями духовних якостей доброти, любові, то вони ними живуть в злагоді зі всіма.

«Один інженер помер і потрапив у пекло. Незабаром він взявся за вдосконалення комфорту. Тут Господь телефонує Сатані:

- Ну, як там у вас справи?

- справи йдуть просто чудово. У нас тепер є кондиціонери, освіжувачі повітря в туалетах, ескалатори.

- Що? У вас є інженер? Слухай, тут якась помилка. Інженери не мають потрапляти в пекло. Зараз же приїшли його до мене, або я буду з тобою судитися!

- Ага, і де ж ти збираєшся знайти юриста, де ти збираєшся знайти політичне лобі, чи підтримку керівництва?...»

Байдужість до життя, його цінностей вказує на безцільність самого життя в середовищі соціуму. Така людина заблукала в житті і заблукала духовно.

Велике розчарування суспільств у політиках, у служителях церковних традицій, в їх законах, в їх святих книгах веде до хаосу, до енергетичного вибуху... на планеті. Ніхто не знає у яку якість життя ввійде планета після. Несправедливість, неможливість реалізувати себе в житті, підміна духовних цінностей меркантильними речами, злоба в сім'ях, на роботі, на вулиці. Кризи, революції, війни тільки підливають мастило в цей енергетичний вибух, який може знищити багато чого і кого. Захистити може тільки довіра до сущого. Вибір за нами. Відкриті обидва шляхи. Шукаймо шляхів духовного розвитку, розпізнаваймо божественне в собі і передаємо іншим. Цей шлях може бути еволюційним подальшим розвитком Природи і нас, як її складової в духовному плані. Тут є резерви, ми це всі відчуваємо, ми всі хочемо доброти, щастя. Як до цих якостей підійти, як запросити в наше повсякденне життя? Мабуть не всі усвідомили свою істинну суть, як людини.

Зазвичай, люди неусвідомлено затемнюються в тенетах минулої поінформованості і отриманого досвіду. Саме такий стан перешкоджає цілком повернутися до пізнання істинного смислу життя. Пізнавши його не стане думати про повернення до старих способів життя. І все ж деякі малі земні минулі події заважають продовжувати шлях пізнання. Пізнаємо їх і наш шлях мимовільно очиститься. Про пізнання та прийняття духовних проявів знає душа людська, але ум намагається затемнити цю явлену мудрість. Іноді люди навіть несвідомо говорять справжні слова - він згорів від злості, або він засох від задрості, або він загорівся бажанням. Але не майстри ці люди, і вони готові безглуздо розсипати перлини перед свиньми, які їм самим так потрібні.

Неможливо збагнути щедрість людську, коли знищуються скарби світу. За одну можливість заперечення люди не щадять себе. Вони готові оббрехати всіх навколо себе, аби сказати, що в них ніякого Бога немає. Так, якщо люди сповнені ненависті, але запевняють, що вони живуть в мирі, то вони залишаються брехунами. Нелегко змити таку брехню. Вона хоче проникнути у світ Духу. Нехай люди подумают, чи мають вони право забруднювати і тонкі світи? Але людина не розуміє своєї відповідальності перед Всесвітом. Не вчать у школі про безперервність життя. Немає такого шкільного предмета, який міг би уявити велич життя людини. Мало таких педагогів, які сказали б про небезпеку уявних понять. Говорячи про нижчі негативні людські поняття, не слід відносити їх тільки до якихось величезних подій. Потрібно пам'ятати, що все життя людей наповнене малими, але показовими уявностями. Скільки надуманої мужності, скільки уявної відданості, скільки удаваної працьовитості проявляється по всьому світу. Як ми обідняємо себе і навколишнє середовище, бо душа знає ціну таким вигадкам.

Пробуйте... Ми опишемо прочитану мудру притчу. Відвідувач зоопарку був здивований, що великі слони були прив'язані тоненькою вірьовкою за передню ногу і нікуди не відходили далі за її довжину. Це спонукало його спитати працівника зоопарку – в чому ж секрет цього явища? Той розповів, що коли слони були маленькими, то їх утримувала ця вірьовка і вона ж утримує їх сьогодні, бо в них є впевненість і віра, що вона їх втримає. Для цього в них є досвід спроб відірватись. Так що не досить мати життєвий досвід, який побудував віру їх до однієї спроби відірватись, а достатньо їм все життя вірити в міць вірьовки, яка на сьогоднішній день є для них ниточкою.

Так що пробуємо бути не споглядачами на усталений досвід і переконаність (віру). Є потреба бути кращим, відчуваємо, що маємо для цього можливість – пробуємо.

ДОРОГАМИ ПІЗНАННЯ

Люди живуть все життя, вірячи в те, що говорять інші, залежачи від інших. Саме тому люди так бояться думок інших. Якщо вони думають, що ми погані, то з часом ми стаємо поганими. Якщо вони нас осуджують, то ми починаємо осуджувати себе. Якщо вони кажуть, що ми грішник, то ми починаємо відчувати себе винуватим. Через те, що нам доводиться залежати від їх думок, нам постійно доводиться підлаштовуватися під їхні ідеї. А їх оцінка-думка заснована на одному факті чи явищі, але ми підлаштовуємось, інакше вони змінять свої думки. Це створює рабство, дуже тонке рабство. Якщо ми хочемо, щоб нас знали як доброго, гідного, красивого, розумного, тоді ми маємо поступатися, постійно йти на компроміс з людьми, від яких залежимо. Ми йдемо від своєї істинності. Під істиною ми маємо на увазі, справжність істоти - ми нічого собі не нав'язуємо, але просто залишаємося самим собою, як би це не було незручно, ніколи не ставимо лицеміром.

Збагачуючись усвідомленістю, людина рухається наповнена радістю і будь яка думка про нагороду повернула б її в рабство. Справа в тому, що багато рабів, саме вони думають приховати рабство духу під крижаною непроникністю і позірною відмовою від того, чого не мають. Кожен публічно нагороджуваний є раб. Наш розвиток може облаштовуватися лише вільною свідомістю без сумніву і самоприниження. Будемо усвідомлені, щоб відрізнити свій достаток від старанності для загального блага Всесвіту. Така ж тонка межа між догодженням собі і працею на розвиток світу.

Істину непохитності сходження ніхто не відніме. Перед суспільством і в його середовищі, а також на самоті однаково ми знаємо усвідомлено, або неусвідомлено наше невід'ємне право на збагачення духовне і матеріальне, хоча, іноді, не вміємо зрозуміти, як цього досягти. Шукаймо! Хто шукає, той знайде!

Серцем шукаймо, очима і вухами шукаймо! Шукаймо орієнтир у рядках цієї книги. Будь яке питання в пізнанні себе повторюється, бо не так просто описати наше розуміння, наші відчуття - і це виправдано. Бо дорогу в невідомі краї запитують неодноразово. Адже у нас на певну проявлену якість виникає кілька поглядів і розумінь, під різними кутами з різних позицій і з різним сприйняттям і відчуттями на один і той же факт чи подію. І прийміть цю малість в нашій немочі розуміння всього проявленого, усвідомленого нами в тій частині, що сподобилося і змоглося описати в даній книзі.

Слід перечитувати книги, які торкнулися наших почуттів і сприймемо цей факт як початок, як початок до пізнання. Взагалі, слід поновлювати своє враження від прочитаного. Даремно думають, що книга, прочитана три роки тому, не буде новою при наступному читанні. Сама людина змінилася за ці роки. Її свідомість і розуміння не могло залишатися на тому ж рівні; у всьому навколишньому середовищі відбулися зміни, людина не може повернутися до колишніх умов. При повторному читанні людина вбачатиме новий зміст в книзі - так говорять всі, хто читає, бо відчувають новизну в пізнанні. Тому така прочитана книга стає настільною і живодайним джерелом в щоденному житті.

Такі Знання живі, якщо ми бажаємо знову почитати таку книгу. Знаходяться люди, яким просте слово виявиться кращим ключем для відкриття дверей життя. Неможливо уявити різноманітність людських свідомостей і розумінь. Людині властиво шукати живого співрозмовника насамперед у книзі. Тут присутній такий елемент, як зародження своїх думок, на які книга не перечить, а дає свободу в мисленні. При повторному читанні через невеликий проміжок часу ми знову відкриваємо для себе щось нове, бо кожен знак у слові несе смислове наповнення, несе життєві відкриття. Як приємно спілкуватися з таким другом, як книга. Вона привчає спілкуватися насамперед із Всесвітом. Ви це за собою зможете побачити. Спостерігайте, як відбувається співбесіда у відчуттях. І такий зв'язок є ознакою близькості. Це розмова з собою подібним, як би зі своїм двійником. Такі відчуття також з'являються, бо це розмова з Богом через слова книги.

І не ображаймося, якщо розмова не відбулася. Тому можуть бути різні причини, але не пояснення. Порив творчості не може загаснути через невчасність цієї книги. Кожному пориву творчості творця дані свобода і своя місія, свій строк - кому написати, кому прочитати, кому втілювати в життя, кому вознести з життя в сфери духовні з усвідомленням, що в цьому житті ми можемо зробити це, а то й більше. Наші ходи відчутні? Ми відчуваємо задоволення від розуміння своєї суті? Тоді держаймо! Ми на правильному шляху, саме, Ми! Здоров'я Вам і творчих пошуків! Творчість наша доля!

Творчість і джерело творіння є і ми. Хоча в житті ми тільки вдосконалюємо чи знищуємо окремі елементи світу. Буває і з перемінним успіхом. Бо ми усвідомлені, що в нас є минуле - воно було і до нас, яке ми називаємо історією, але й ми усвідомлені, що в нас є майбутнє - про яке ми мріємо, у реалізації якого ми створюємо в своєму умі плани, ідеї. І в цьому іноді прискорюємося.

Застосовуючи в книгах слово «творець» людство цим хоче зняти з себе відповідальність за ту видиму нерозберику і чималу кількість недосконалостей в організації світобудови. Однак, саме людина є творцем досконалого і не зовсім. А така прекрасна можливість людини бачити недосконалості і відкриває нові способи і методи для ліквідації цих недосконалостей, шукаючи, досліджуючи, творячи і переробляючи, що спонукає нас до пізнання облаштованості світобудови.

І все ж для розуміння процесів творчих пошуків будемо застосовувати і відоме і не відоме, в тому числі і в образі Творця, як певної умовності. Творець створив світ, але й наше покоління створило телевизор, компютер, нові машини і механізми, штучні (як ми думаємо) водойми і вони вже є предметами нашого обиходу. Нове покоління створить ще щось - наприклад, нові види комах, як нашу потребу і затребуваність Природи. Процес творення в Природі відбувається постійно в стані відчуття натхнення і любові. Явища злоби, користолюбства і т.д. з іншими відходами, продуктами життєдіяльності утворюють нові види енергій в продуктах використовуваних нами чи іншими сутностями, які, як і ми, використовуємо (наприклад: кисень), створюючи умови для подальшої діяльності інших істот, а ті використовують наші відходи життєдіяльності для створення умов своїх життів. Ось так і відбувається кругообіг потоків енергії зі зміною її видів і є результатом творення кожного окремо, створюючи єдність.

Творець створив темряву і світло, і це теж є різновиди енергій і кожна з них є творцем інших видів енергії. В темряві щось створюється і світло сприяє створенню нового, бо це є енергією з одного джерела, від творця. У всьому є життя, основою якого є рухома енергія, більш концентрована і більш потужна.

Труд є творчість, але не трудовий стаж і гроші. Праця це вже є плата держави чи наймача за труд, який у більшості випадків стає одноманітним і вже не творчим, а як певне убезпечення від вільнодумства в прив'язці до конторлю в плані духовного розвитку; в суспільному плані праця і її оплата частково забезпечують фізичне існування людини. Стаж - це є плата держави за труд, який у більшості випадків стає одноманітним і вже не творчим, а як певне убезпечення від вільнодумства в прив'язці до конторлю. Можливо, вона думає, що людина не проживе без цих грошей? А скільки є їх у цьому, так званому, статусі і не є отримувачами соціальної допомоги. Саме цей життєвий період в людини є періодом пошуків, бо перед нами відкривається стільки невідомого. Душа такої людини краще відчуває свої потреби, потреби природи. Вона краще відчуває гармонію суспільства. А освітня інформація вчить нас стати більш ефективними, більш успішними, бо буцімто саме гроші роблять гроші.

Але ж душу не можна купити за гроші. Коли нас гукне Сухий на одр, чи закричить душа від болю, то чого не продовжаться дні нашого життя, чого ми не виліковуємося, хоча гроші стають помічниками, але не самим життям, чи процесом виліковування. Хтось може сказати, що той, хто має гроші має шанс вилікуватись. Так не є. Виліковується тіло тоді і тільки тоді, коли хворий і піклувальники не оцистять душу хворого, доки не пройдуть шлях в молитві за очищення душі хворого.

Тільки усвідомлення через пізнання дасть відповідь нашому єству, що ми вийшли на правильний шлях пошуку, що ми отримали доступ до знань.

Для прикладу розкажемо батькову оповідку. Вона пов'язана з початком трансляцій засідань Верховної Ради України. Він уважний слухач і розповідає після прослуховування: «Слухаю одного депутата – правду говорить; другого – правду говорить, але заперечує першого; третього – правду говорить і критикує попередніх за їх підхід до розгляду даного питання; слухаю четвертого – правду говорить. Але ж обговорюється одна тема. Розгубився, заблукав в логічній-нелогічній абракадабрі слів, значень, висновків, бо всі четверо не є державними мужами, немає в них розуміння потреб людей. В душах їх і в словах їх немає істинних знань. Взяв сумнів, а може я не можу пізнати істину в їх речах. Ні, душа говорить, що вони не є істинними. Правду відчуваєш душею, а не умом, який живиться минулим досвідом, минулою інформацією, узагальненнями і аналізом.»

Чого ми пристосовуємось до суспільних установок, суспільної поведінки, хоча по великому визначенню суспільство цей устав і писало, чи прийняло такі правила поведінки від попередніх поколінь. Тому, можливо, кожне покоління в цей кошик добавляє своє бачення життя, що також впливає на ріст індивіда. За час розвитку суспільства виникало досить багато різних видів, підвидів сімейних, суспільних, економічних, виробничих відносин, а вони в свою чергу ставали ґрунтом для народження певних заборон. Тобто йшов процес формування нових видів гріхів, нових видів хвороб. Ми вже трошки торкались теми пошуків коренів будь-якої хвороби. Останні слова могли б бути висновком, що ми

сьогодні з досить великим гріховним вантажем, суспільство хворе. Суспільство набирає пришвидшений плин часу. Суспільство втратило спокій і мабуть не має часу спокійно зазирнути в корінь кожної своєї проблеми. Людина, як його частина теж свої проблеми закидає у свій кошик, відкладаючи на потім і з часом забуваючи про них. А кошик з кожним разом стає все важчим. Так і суспільний кошик стає важче одному поколінню. А що можна говорити про проблеми попередніх поколінь, цивілізацій, які ми навчені нести.

Ми бачимо, що котимось до прірви і тільки духовне очищення може зупинити цей інерційний, байдужий до всього світ, від скочування. Давайте вчитись чистити свої кошки кожен і цим будемо чистити кошик народу, кошик планети. Носії світлих енергій по добродушності своїй, чи невігластву своєму часто готові обійняти самого шкідливого зрадника. Слід вигнати байдужість, яка паралізує духовність народу. Дійсно можна знемогти не стільки від ворогів, скільки від байдужості друзів. Бо яке може бути розуміння духовності при лінощах і байдужості? Такої тяжкості інертних людей потрібно побоюватися. Це застереження є для того, щоб не входити в стан страху, а ці слова є, як можливість бачення небезпеки в духовному розвитку (та так і в матеріальному) таких проявів в людському житті.

Байдужість дорівнює бездушності – це відмова від духовного, бо свідомість байдужих настільки низька, що вона не може служити розвитку. На жаль, число байдужих велике. Вони не тільки сприяють загибелі планети, але є самим тяжким вантажем для носіїв духовного. Вони самі не розвиваються і живуть без одухотворених бажань і не знають, як долучитися до умов духовного світу. У них немає устремління, і вони не мають руху думки. Животіння земне приноситься ними в поняття про значення прекрасних обителів небесних. Вони не вміють користуватися своїми потужними можливостями для цього. Вони не піклуються про одяг, вони навіть не хочуть в своїй байдужості до всього привести в прекрасний вид тіло, як храм душі.

Смерть не існує для духу осяяного, але байдужість є ознака шляху до смерті. Гірко бачити таких і тяжко жити серед них. Але і це не випадково. Сьогодні наріла така потреба. Яскравим прикладом зміни суспільних відносин видно через кількість заповідей Божих у Ветхому заповіті і в Євангелії. Це є наочний приклад росту переліку нових викликів суспільства через описання нових вимог до нього і як обмежуючий фактор видно в рості заборон (гріхів). Їх кількість за ці тисячу років, з часів написання Євангелії значно зросла. Про них основна маса людей найбільш поінформована, бо кожна релігійна традиція, а не тільки християнство, кожна держава стежить за тим, щоб ми знали, що таке гріх і які його види.

Можливо суспільствознавці оперують більшою інформацією взаємовідносин ніж основна маса населення. Гріх пригнічує, гріх народжує страх. Нам необхідно пізнати суть явища, яке визначається в слові «гріх». Навіть сьогодні запитаймо будь яку дорослу людину: «Чи дійсно первородний гріх є гріхом?». Хто скаже, що це так? Ні і ні. Якщо ми хочемо в страсті підтвердити свою приналежність до релігійних традицій, то ми розкажемо, чи підтвердимо цю чужу і безглузду казку про існування первородного гріха. Гріх це прояв дії в думці, в слові, у вчинку. Це слово в їх вустах залишається всього навсього словом без змістовного наповнення, без словесного пояснення суті цього злочину, бо гріх в їх розумінні є злочином. Хіба це так. Ні і ні! Яку первородну дію він проявляє? Це ніжний погляд, це прекрасні слова. Це прекрасні тілесні відчуття. Народження нової людини є піком таких прекрасних очікувань. Хто тоді скоїв злочин? – Батьки? – Новонароджена дитинка? Наяву – чиста підміна понять.

Кожен має можливість поспостерігати за емоціями, за поведінкою людей, які пізнають тілесні втіхи, пізнають процес народження дитинки. Це ж є радість життя. Давайте вчитись любити, радіти. Даруймо ці відчуття любові, радості всім. Творімо добрі справи, живімо по правді, по совісті. Хай пошук істини через радість життя-буття будуть орієнтиром в житті, а негатив не буде гальмом. Дехто може говорити, що ми народжуємо дітей для гріха. Заперечимо, бо ми водночас народжуємо для творення радості, любові, щастя, доброти, умиротворення в нашому людському середовищі. Якщо ми до народження дітей будемо підходити з позиції бачення, як народження гріховності, то цим ми заперечуємо саме життя, саму живодайну енергію. В дітях ми продовжуємо життя і цим зберігаємо можливість наповнювати своє життя і життя планети Духовністю. Наше життя підтверджує цю місію людини.

Хто має моральне право називати любов, красоту почуттів, красоту творіння цим словом. Яке до речі не можна застосовувати на будь які негативні думки, слова, дії. Природу негативу ми постійно розглядаємо, як не що інше, а менший позитив від очікуваних наших бажань. Чуть-чуть уважніше придивіться до прояви негативу (як ми змогли побачити його прояв, для чого він нам, що він хоче нам показати, чого навчити) і це дасть нам змогу з розумінням віднести до прояву вказаного явища. Словом гріх певна частина суспільства займається осудом інших дій, які ми бачимо в інших. Природу бачення будь-яких якостей ми розглядаємо і бачимо, що носіями цих якостей і є ми самі, як

висловлювачі цього слова-протилежності. Розглянувши перший гріх людини, ми можемо сказати, що він є нікчемним з самого початку. Його ніхто не боявся і не боїться. Цим словом ми прикриваємо свій страх, чи свій негативізм, який жде нашого розгляду. Він по своїй суті носить інформаційне минуле пропагандне наповнення. Пробуємо. Будьмо зваженими у висловлюваннях, у вчинках.

Так можна підходити до вивчення природи кожного «гріха». Не може ж бути гріхом для онука вбивство дідом кого небусть. Не буде нести онук відповідальність і отримувати кару за злодіяння діда. Цей негативізм отримає те тіло, яке отримає душу діда цього онука, можливо нестиме покарання той, хто нестиме в собі пам'ять про вбивство, як носій негативної думки (осуд) про негативне діяння, незалежно від того хто є цим носієм – родич вбивці, чи родич вбитого – відповідальність перед Богом у обох однакова і вже як осередків негативних відносин.

Люди не даремно помічають, що зlobники, ненависники, сімейні кривдники, п'яниці можуть страждати і тим очищатися, але страждають і ті хто знаходиться поруч з ними і це теж в нашому упередженому суспільстві є шлях очищення і для них. Такий шлях часто супроводжується додатковим перенапруженням. Це тільки один з варіантів. А їх багато. Наприклад, нелюбов до пияків призводить до появи в житті чоловіка, або сина п'яниці. Так життя зазвичай збирає таких людей на таке «благо» обом і так облаштовує їх духовне зростання. Бо тільки духовне подвизає до усвідомлення негативу в п'янстві і в нелюбові до них. У житті ми хочемо, фантазуємо своїм умом про красивого чоловіка, то отримуємо потворного, але Суций дав саме красивого душею. А якщо ми подякуємо і за такого і приймемо душею і тілом, то ми зможемо побачити його красиву, добру і багату душу, яка ще більше відкривається при такому відношенні. І таке ставлення ще більше дає нам можливості зрадіти і возблагодарствувати. Ці два приклади наведені для осмислення та вміння прийняття всього, бо це є самим кращим для нас варіантом. Слід вчитись любити самому, а не прагнути бути любимим.

Читалась якось історія про одну сім'ю в якій через деякий час чоловік став зловживати алкогольними напоями. Не допомагали сімейні наущення жінки, дітей, батьків, лікарів. Були спроби механічної дії: позбавляли права переміщатися, не давали грошей, ховали речі, які могли мінятися на горілку. Не допомагало нікому - ні горе-алкоголіку, цій досить духовно і тілесно хворій людині, так і сім'ї. Жінка шукала раду скрізь і всюди. І от в одному з монастирів їй зустрівся, мабуть мудрий, монах, який їй порадив нести свій життєвий хрест мовчки і в молитві, допомагаючи чоловікові відчутти своє покликання, що він людина, що він є духовне єство, а через його тягу до спиртного, душа просить в тіла допомоги. Якщо Творець бажає бачити його п'яним, в сечі, в грязі, оброслим, то зробимо висновок, що робить він це на добро, даючи шанс нашому єству усвідомити своє духовне начало. Тіло буде проходити цей шлях, можливо не одне життя, а, боронь Боже, можливо буде поведінковим вихователем своїм дітям, доти, поки по чуть-чуть наше єство не усвідомить, чи не очиститься від цієї негативної енергії.

Можливо, нам цей шлях потрібно пройти. Можливо, саме інше єство в образі дружини послане йому в допомогу. Зустрілися вони ж у баченні всього прекрасного одне в одному і цей момент хвороби є тією підказкою, що хвору душу має чоловік і в певній мірі жінка, тільки прояви цієї хвороби різні і різні духовні якості вони поокремо вимушені нарощувати. В даній ситуації дружина послана, як помічник, а не як суддя, не як кат... Суть історії в тому, що вона і далі не сприяла чоловікові в п'ятиці, але почала посилено допомагати, коли чула, що десь лежить в калюжі, то бігла і забидала додому – обмивала, переодягала, давала розсід, їсти. Слідкувала, щоб в оселі було чисто, охайно.

Між іншим давно помічено, що чистота і красота в місті, в селі, в будинку, в одязі і на тілі досить дієво допомагає в очищенні тіла і душі тим, хто це бачить, а власники зовнішньої краси і чистоти є носіями цих якостей. Саме в такі середовища деколи суций посилає душі для їх очищення. Люди, які це знають, теж переселяються жити в такі будинки, в такі населені пункти, коли бачать у своєму житті серію життєвих негараздів, хоча б на невеликий період.

Така тиха, ненав'язлива поведінка дружини дала результат – чоловік перестав пиячити. Це все з його сторони живе споглядання, можливо якісь розмови в собі і з дружиною, в моменти тверезості, а тільки потім ці промінчики ненасилля (відсутність ознак боротьби), відданості дали йому побачити і себе. Душа не камінь. Звичайна здавалося б при-казка, але спробуйте леліяти камінь, доглядати звичайний камінь і він зміниться і з'явиться бажання приходити до нього у часи спокою, і в хвилини появи нездоланих перешкод. Маючи такий розум, дружина допомогла ще у цьому житті пройти таке прискорене випробування. Мабуть і вона цим підняла свій духовний розвиток? Щаслива жінка. В житті

нічого випадкового не буває. Тільки будьмо спостережливими. Так і це поєднання цих людей в одній сім'ї, так і ці пошуки, в тому числі і в монастирі в образі мудрого монаха і в готовності жінки почути ці і саме ці слова дали їй усвідомлення своєї відповідальності на даний момент. Дана тема досить широка для обох і вона має багато варіантів її бачення.

Це є промінчиком світла на ті, чи інші дії в пошуку вирішення як духовної, так і тілесної недуги мужа і дружини. Які відчуття були в неї і в нього на цьому шляху свого усвідомлення, ми не знаємо, -- все одно кожен це сприймає по своєму і кожен по своєму застосовує. Якщо Всесвіт так бажає і щоб було саме так, то хто ми такі, щоб перечити, намагатись змінити чийсь поведінку, чийсь характер, когось перевиховати. А можливо, це буде слово монаха, сусіда, дитини, чи іншої мудрої людини посланої для нас, щоб ми це слово почули і зрозуміли всім своїм єством? Шукаймо в собі: для чого ця ситуація дана нам?, де її коріння?, як з неї вийти? Якщо ум побачив ситуацію, проблему, то і ми шукаємо в собі при його допомозі. Хай стартом послужить таке слово – чужі ситуації чуємо, бачимо, смакуємо, радимо, а, що свою вирішити не вистачає сили ума? Достатньо, бо чуємо, радимо собі – і якщо ми це усвідомили, то почнуться і відповідні дії.

Бо Всесвіт нейтральний, урівноважений: ні добрий, ні поганий, ні правильний, ні неправильний – це тільки висновки людського ума. Ми не можемо в окремоті кардинально змінювати, чи змінити Всесвіт, Бога – досить не порівняльні енергії, але свою лепту вносити можемо. Хто може знати, що нам може зашкодити, а що буде корисним. Ніхто не знає результату наших думок, ідей, слів і вчинків? – тільки ми, якщо ми свідомі. Діючи неусвідомлено, ми зреалізовуємо їх, але вона вже може бути не актуальною. А чому? Бо ми були в очікуванні якогось результату.

Пиятика – що гріх? Мабуть хвороба душі через прояв у тілі. Як лікувати ми вже знаємо. Починаємо з очищення. І так очищаємось від гріха, від заборони.

Мама забороняє маленькій дитинці брати чашку через страх, що дитина впустисть і розіб'є – а сама брала мабуть теж, раз пам'ятає. Забороняє цілуватись з хлопцями, а сама цілувалась ... То для чого ці заборони, які психологічно підсилюють інтерес, як в Адама, хоча ця заборона носила свідомий смисл. Матері хочеться, щоб дочка цілувалась, але має свій досвід і має страх, страх різного роду: через невідомість дальшого розвитку поцілунку, через невідомість правильного, чи неправильного вибору дочки свого супутника в житті ... Ми всі пам'ятаємо природу заборони першолюдям Богом отцем – не їсти плоду з того дерева. То для чого заборони – поштовх до прийняття відповідальності, чи для виховання рабів, але не пошуковців, дослідників. Заборона спричиняє цікавість, яку ховають брехнею і тому подібним. То скільки гріхів ми створюємо заборонами і гріхами, починаючи з первородного. Так, людина робить помилки із-за сумніву, із-за незнання ... і отримує свій життєвий досвід, який навчить не повторювати помилок і водночас дасть розуміння зваженості наступних дій. Велика здатність вміння виправляти свої помилки людиною і дає можливість таким чином позбавлятися негативу від минулих помилок. Тому то ця ноша в енергії, яка поміщена в слові «гріх» є також важкою, як в пам'яті, так і в творенні. Втомлена людина мало коли має радість життя, від постійного тягара і від непосильної роботи.

Суть нашого існування полягає в пошуку істини, пізнаючи себе, пізнаючи Всесвіт. Душа розвивається і тягнеться до Істини, до Бога. Тіло з його умом допомагає ростити душу. Коли вони перебувають в гармонії, то це і є радістю життя, є щастям. Бажаймо його всім, коли ця радість, цей стан щастя наповнює нас. Ми можемо дарувати, бажати тоді, коли ми маємо його самі. У стані гіркоти, тривоги, непорозуміння не бажайте щастя. Це буде посил слова з переліченими властивостями. Не робіть такого.

Перевіряємо..., бо щаслива людина всім хоче зробити добре, всім без винятку бажає поділитися знаннями, досвідом. Зла людина бажає зла іншим, застосовуючи обман, наклепи, сварки - щоб не тільки нам, а іншим теж. Тому то суть людських устремлінь – знайти, увійти в такий стан душі, щоб можна із вмінням передавати іншим доброту, щастя, радість, милосердя, які не додадуть нам великого матеріального багатства, але матимемо задовільний достаток і будемо мати насолоду життя, будемо мати відчуття щастя, будемо радіти такому своєму баченню, що миліше за багатство. Знаємо, що стан відчуття щастя досить помітний в творінні добрих справ. Хоча, і злоба, і гнів, і осуд є також є стан наших же відчуттів - відчуттів гіркоти і невміння пізнати ці відчуття заводять нас в череду проблем і негараздів.

Допомагаємо тому, хто потребує нашої допомоги (сам просить, або наше серце підказує (застереження: але не ум з його пошуками вигоди в допомозі в справах, чи як для хизування своїми проявами «доброти», чи може бути колись корисною)). Всім не допоможеш і всіх не полюбиш. Ті, що мають отримати від нас допомогу, то вони зустрінуться на нашому життєвому шляху. Тільки будьмо

уважними і ми побачимо їх. Але слід підтримувати з усіма чистосердечні відносини, навіть, якщо життя наближає нас до таких людей, до яких у нас є неприязнь. Давайте робити це не так для них, як для себе, то побачите, що ми робимо і для них. Вони поміняються. Цим збережемо чистоту серця свого. Можеш – уникай, але не осуджуй їх поза очі, не принижуй їх, бо цим ми перш за все принижуємо себе. Аналогічно і не наближуємося сильно близько до хороших людей, бо наступає застій у розвитку душі, а далі розчарування, бо виявилось, що в них ми змогли побачити негативні явища (наприклад, осуд, судження). А істинна природа такого бачення, що ці «якості» прийшли в наше життя теж.

Засторога, чи її суть полягає в тому, що немає на світі однакових людей по своєму розвитку, по однаковому баченню речей, чи одинакове вирішення окремих завдань, що породжує негативізм у відношеннях. Добро і зло ходять разом тримаючись за руки. Не робимо самі поганого і не торкаймося поганого в інших. Просто ідемо своїм шляхом. На небеса кожен зайде тільки через свої двері і шлях до цих дверей теж у кожного свій. Людська мудрість свідчить, що не все те, чого ми бажаємо є благо (здійснення наших цілей, ідей) і не все те, чого боїмося – є зло, бо різним людям воно по різному приймається, сприймається і береться. Якщо ця кількість блага яке є метою всього життя, то це вже не благо і не є злим нещасним випадком, коли ми втрачаємо це благо. Можливо, ця означена кількість блага для іншого індивіда є закономірністю, а зло життєвою підказкою про те, що ми починаємо робити щось не так.

Дозвольте до першого описаного епізоду написати такий випадок, який стався ще в радянські часи. Одного разу чоловік з жінкою поїхали новим «Запорожцем» відпочити на сочинський берег моря. На одному гірському зигзагу в них врізався автомобіль «Волга» ГАЗ-24. Пошкоджені майже вщент, вони зависли над прірвою і на щастя всі пасажери залишились живими. Грузин, власник «Волги», підійшовши до свого автомобіля, пхнув ногою - він полетів у провалля і сказав: «Вже тут нічого ремонтувати. Звожу 2-3 рази фрукти в Москву і знову куплю новеньку «Волгу». А власник «Запорожця» в істеричі кричить: «Все життя я, жінка, діти тяжко працювали, економили на їжі і інших життєво необхідних речах для покупки автомобіля і в один момент розбив її...». Грузин йому і говорить: «Дарагой, для чого ж ти таку дорогу машину купляв, що все життя і сили віддав аби її купити». (На той час «Волга» була у вісім разів дорожча за «Запорожця»).

Є серед нас такі особистості, що просто проіснували певний проміжок, можливо декілька життів (душа і тіло), як та зернина в баночці і не надала Творцю і нам кисню, енергії, не народила нових зернин ..., але хоч буде з неї корм для роздумів. Те ж і з людиною. А буває думка такою, що всі, хто нас оточує, так живуть. Дозвольте не погодитись, бо ті уявні, чи ті, що ми бачимо якості в інших є перш за все нашими якостями. А ті всі, можливо, мають ще досить багато і досить різних якостей, яких ми не хочемо помічати в цих ізгоях (як ту крапочку на листку паперу), які раді цьому дню, цій миті.

А гонитва за примарними задоволеннями, які є нашою гіркотою – це жінки, чоловіки, політики, тілесні міжстатеві втіхи, алкоголь, гроші, великі статки, ведуть до руйнації духовних начал в нашому естві. Однак, саме цими діями ми хочемо втекти від гіркоти життя. Роби що-небудь і пройде гіркота, скука. В кінці кінців не виходить... Зрозуміймо, в цій життєвій гіркоті дві сторони: алкоголь і тілесні втіхи (можна говорити і про інші умовності з перелічених і не перелічених) ведуть зразу до гіркоти, чи відключення від життя; і бажання володіти іншими при наявності владних повноважень, при наявності грошей, отруюючи душу собі і іншим. Ми боїмося істини життя, то і займаємось політиканством, гонитвою за грошима, за жінками, чоловіками, горілкою, наркотиками, щоб не дивитись в очі внутрішньої гіркоти. Ця гонитва стати кимось, зробити щось, не знаючи, чи воно потрібне, гонить нас по колу і виснажує. Від своєї гіркоти, від своєї долі не втечеш. Давайте сприймати її такою, якою ми її отримали. Як тільки ми це усвідомлюємо (перевірте на собі), ми починаємо по іншому дивитись на себе, на оточуюче середовище. З цього моменту, до якого ми приходимо через наш особистий досвід, ми стаємо вільними, ми відчуваємо, що ми можемо діяти вільно і щасливо. Знаємо тепер?!

Шанс зміцнити такий стан душі, хоча не це слово – зміцнити, а більш за все підійде слово – перебувати в такому стані слід обережно, без осуду інших, що хтось продовжує своє життя як і раніше в гонитві за примарними задоволеннями, без оцінки, без печалі за минулим. Сказано в молитві: ... і ізбави нас від спокуси (бажань) і лукавого (осуду) і ми стаємо на шлях Ісуса, на його шлях духовного життя. Це означатиме, що ми в своєму житті свідомо надаємо перевагу духовному розвитку, а не росту матеріальних мирських надбань. Тут не можна і не потрібно проводити розділ між духовним і мирським. Вони переплетені, вони взаємопов'язані і взаємозалежні. Мирське і дано душі через тіло для її росту.

Будьмо обережними в оголошенні пізнання істини життя. В цьому реченні закладено ще страх. А, по-перше, пізнавши істинні знання, майже ніколи про це не говорить, бо він знає, що пізнати істину до кінця неможливо - вона необмірна, як простір і час, вона неузрима, як любов, як Бог. А, по-друге, наш ум попереджає своєю інформацією, що це небезпечно, бо написано в Біблії про поінформованість книжників і фарисеїв і їх словесних вправленнях з Ісусом Христом, з тим, що пізнав істину і чого це коштувало йому. Він віддав життя за істину, залишивши духовні знання. Цей ум у своєму страху перед втратою своєї значимості неодноразово організовував гоніння на тих, хто пізнав істину (пророки, мудреці), вони створювали їм умови, щоб вони йшли в гори, в пустелі, в скити, в печери і не поширювали знань про істинність покликання людини в мир сей. Не допомагало це, то застосовували публічне висміювання, гоніння, висилкою у віддалені місця проживання, висилкою в тюрми. Пізнавши істинні відчуття, вмючий сприймати себе, як Бога, стає вільним, втративши страх через усвідомлення його малозначимості. Суспільство не хоче приймати вільних людей, йому потрібні раби духовні і мирські. Йому не потрібні сячі духовного, яке покаже нікчемність кістки з барського столу. Аналогію поведінки ми бачимо і серед сьогодішнього оточення. Ми не вчимося знати (володіти знаннями). Йдемо легшим шляхом. Інформацію почув, прочитав, запам'ятав ... і то зазвичай тільки ту, яка потрібна на цей час. Ми ще зупинимось на природі вибіркового слухання, як частини розмовного процесу діалогу.

Тільки досвід Ісуса через хрест і тільки через особистий досвід ми можемо увійти в інший стан ества, що дає нам інше бачення світу, його духовних і мирських якостей. Такий стан бачення речей (якісь інші люди, дерева по іншому бачаться, все як в казці) – це означає, що ми в своєму розвитку прийшли в Рай. Будьмо свідомі, що ми нікого раптово не змінимо (такі намагання є присутніми в тих, кому почала відкриватися істинна природа сприйняття світу і себе в ньому.) Це є прекрасне бажання поділитися тим, що сам отримав. Такі устремління слід поширювати (віддавати ці пізнання іншим) усвідомлено, бо якщо ми злякаємося, чи пожадничаємо, то це небезпечно через позбавлення глузду. Ми втрачаємо суспільний прийнятний звичний ум (позбавляємося ума – ума лишені), але душа теж зупиняється у своєму подальшому розвитку на чималій строк. Не зможе знайти підходяще для неї тіло, бо це передчасно пошкодили страхом, чи жадібністю. Хоча сущий саме тут поселив нашу душу і для цієї мети, для підготовки ґрунту. Ми майже нічого раптово помітного не змінимо в своєму мирському. Досить рідко ріка міняє русло, так і Душа в своєму руху розвитку кардинально рідко може посилено займатися стяганнями духовних якостей. Однак, буває і таке. На перших порах ми відкриємо самі себе. Ми всі все одно до кінця не можемо одномоментно закрити деякі види енергій (надлишкове збагачення, похоті, наркоманії...) одним простим відреченням, відмовою. Бо ми є носіями енергії і вона скеровується в інший напрямок, звичний для нас до цього. Ось тому, коли ми входимо в такий стан ества, то енергія сама нарощує силу позитиву (тому ми можемо сказати, що самі не знаємо звідки беруться ці думки, ці знання) – душа росте, ростуть крила для польоту, аж подив бере – звідки все це. Це можливо, ми зрозуміли суть, яка веде до пізнання істин Духовності, до пізнання Бога, але всю її мабуть не зможемо, це можливо непосильна буде ноша по наших силах в пізнанні Всесвіту. Але, однозначно, ми вже є іншими, ми входимо в царство Духовності, ми є творцями обставин, ми є творцями Всесвіту, можливо, в тій малості, як краплина дощу в океані.

Те ж і з негативом – подивимось уважно, чим ми створили цю ситуацію (хвороба і т.д.)?, для чого вона нам?, що в ній повчального?, як бути далі? – і наша душа, наша сутність дасть ту енергію, чи візьме її, яку ми вже давно чекали. Для прикладу розглянемо процес подавлення сили статевого потягу, то починає наростати спротив: у нас народжується гнів осуд на протилежну стать. То що для Бога, для нас - краще? Не будемо вибирати із двох зол. Наростання цих двох енергій в нашій сутності є небезпечним і є ознакою несвідомого життя, чи звичайного тваринного існування. Тільки свідоме розуміння цієї ситуації допоможе нам увійти в спокій душі і потім тіла. Коли ми свідомо (душа) споглядає нашу гірку печаль (чим, для чого, як?) – вона розсіюється, зникає, бо є надбанням зовнішнього, суспільного, є надбанням фізіологічних бажань ума і тіла.

Розглянуті питання є початковим поштовхом для усвідомленого спостереження за ситуацією, подією, гіркотою. Цей процес усвідомлення починаємо зі спокою – розслабляємо м'язи тіла, заспокоюємось диханням і думками і тільки тоді починаємо листати цю ситуацію по сторінках з кінця до початку, спокійно споглядаючи відтворення візуальних і слухових сприйнять через вищевказані допоміжні питання. Однак на них не слід зосереджувати велику увагу, бо концентрація уваги виводить нас зі стану спокою. Якщо ми не отримали відповіді, чи пояснень від сущого, то знову повторно

входимо в стан спокою. Ви відчуєте і побачите відповідь на всі запитання і це проявиться умиротворенням і ще більшим спокоєм. Такий метод досить помічний. Той, хто зможе хоча б раз увійти в такий стан по конкретній ситуації, то цей стан автоматично починає очищення душі від інших тілесних бажань і негативних властивостей (гніву, гордині, заздрості, злоби, жадібності, осуду ...), чи принаймні, ми починаємо на них дивитися по іншому.

Душа відчувши таке очищення наповнює нас радістю. Ми щасливі, ми в раю. Ми його не бачимо, а відчуваємо – душа співає. Ми блаженствуємо, то і передаємо цей дар іншим. Таку передачу відчуттів можна назвати передачею флюїдів, чи передачею радіохвиль любові, поваги, прощення, які проявляються в наших зовнішніх діях. Завдячуючи процесу очищенню душі і тіла, наша сутність звільняється від негативної енергії. Тобто, усвідомивши помилку, а за текстами «святого» письма: скоївши гріх, який обов'язково веде за собою покарання, чим вкладається в промисел Божий ненависть до самого явища такого гріха і цим писаним словом, розпинанням його суті на перехресті (між рядками), як устрашаючу дію – кару. Так не є. Духовна позитивна енергія сама не дає поширюватись негативній помилці, бо, образно говорячи, позитив зайняв місце в нашій сутності і вона нею наповнена. Буває, що ми приймаємо негативну енергію, наплідженою думкою, вимовленим словом, поганим вчинком, але це проходить у випадку втрати позитивної енергії з нашої сутності, чи її недостатності. І цій негативній енергії знаходиться місце для того, щоб поселитись в нашому єстві. Тому то ми постійно запрошуємо перебувати в стані пильності, уважності і в спокої. Це вже такий стан душі, а не як спосіб запобігання, чи напруження. Ми деколи помічаємо періодичність таких різних помилок (гріхів) в нашому житті, а тут в нагоді просте і легке посилене стягання (надбання) духовних якостей, яке і допомагає усвідомлено розуміти бачення тих, чи інших життєвих ситуацій ще в тих обставинах, які ми узріли і вони спонукають наш ум зробити вибір. Пізнавши істину, а це вже є його життєвий постійний стан, є його смыслом життя, має постійну довіру до Сущого, то такий стан і не наближає нашу сутність до руху негативних енергій у Всесвіті. Про цей феномен люди в миру говорять, що таку людину охороняють добрі ангели. Так проходить дієве прощення і собі, і оточуючим, і тим ситуаціям, що створили нам печаль душі. Так і має бути. Тобто ми виходимо на шлях буття.

Зранку дякуємо Богу за дарований нам день і налаштуємося до усвідомлених дій протягом дня. Вечором дякуємо за все позитивне і негативне, що сталося за день, що минає. Не пропускаємо думкою негативного, бо і воно дає поштовх для з'єднання з Сущим.

Щаслива людина на перших порах в багатьох випадках стає сонною, спочиває на лаврах від легкоти відчуттів, може забувати свою сутність, свого Бога. Не покладайтесь у цьому на ум і тіло. Щаслива людина отримує більше енергії і старайтесь передати іншим і до тих пір, коли це будуть не старання, а передача у відчуттях радості. Славословте Сущє у всіх його іпостасях: Всемиловитий, Всемогутній, Всемудрий, Всезнаючий, Всеширий, Всевишній, Всеблагий, Вседобрий, Всєрозумний, Всещасливий (в-се: в собі щасливий)... Це є ми і ми так розуміємо його прояви. Тільки через спокій ми приходимо до нього, залишаючи спогади, страх, злобу, жадобу, діла, слова, думки і т.д. за дверима буття через усвідомлення благодії.

Коли виникають негаразди ми скоріше згадуємо Бога. Єство, перебуваючи під дією цих зовнішніх подразників (страху, гніву ...), не може усвідомити, зосередитись. Не може знайти спокою. В такому стані Бог не чує наших молитовних прохань, запитань і не дає відповідей. Буває у розпачі виплакавшись і приходимо в стан спокою; буває виговорившись – приходимо в стан спокою, а буває носимо негатив довго і шкодимо собі, оточуючим. Ні мови, ні роботи, ні думки не мають спокою і робимо більше помилок – все валиться з рук. Для прикладу, коли ми на когось гніваємось, не входячи в стан спокою, не знаючи про це, не можемо зрозуміти себе і суб'єкт гніву зразу, то цей посыл гніву приводить з собою сім собі подібних. Такий метод бумеранга в негативних проявах, такий же і в позитивних. Тож вчимося їх використовувати. Наш ум вже з цього часу знає. Проходячи по вулиці в стані гніву, ми збираємо негативну енергію, яка є тимчасово безхазною, чи слабшою за нашу і вбираємо в себе. Як той алкаш, йдучи по вулиці і до нього підходять на його шляху до магазину такі ж собутільники. Хтось такий же само, чи взагалі людина в спокої нас подразнюють і ми загоряємося, як смолоскип. Вибух бомби гніву. Заспокойтесь, усвідомте причину через умовні запитання до себе і тільки до себе (це не хтось винуватий - це ми є джерелом виникнення такої ситуації, бо ми її взяли), а душа сама підкаже, зродить думку, слово, чи дію угодну нам і Богу. І така процедура розгляду кожного явища. Перевір-те.

*Йдемо стежками занедбаного саду Едемського,
Настояного на помилках і пізнаннях*

*І в пристрасті своїй, наче згряя злих ворон,
Шукаємо помилки, але не в собі.*
Ан. автора на вірш «Фатальна помилка» А Волошин.

Зрозуміймо, що кожен день нам дарований, як один з найкращих варіантів саме для нас. В процесі дня погане є підказкою, що ми щось робимо не так; робимо добре, то це крок до видимого шляху, що приводить нас до розуміння істини. В кінці дня без гордині подякуймо собі і всім за усвідомлений день. Якщо створилась неприємна ситуація, то це ж не є нашою виною і не картаймо себе, не робимо печалі серцю своєму – це є наша (всіх) ситуація і свідомо розглянемо її, щоб не повторити в новому дарованому дні. Зазвичай, негаразди виникають, коли перестаємо свідомо (з божественним підходом) починати, чи робити ту чи іншу справу. Ми втрачаємо пильність, спостережливість. Пам'ятаємо прохання Ісуса Христа «бодрствувати» до своїх учнів перед походом в Іерусалим. Будьмо пильними і ми. Не йде справа. Сідаємо, переосмислюємо і продовжуємо рухатись далі.

Наше життя не що інше, як повільна смерть протягом 70-80 років. Кожен день є Божим, божественним в якому ми знаходимось. Це ми, люди, поділяємо їх і даємо назви кожному з них, та ще й приписуємо їм певні якості (понеділок – важкий день, четвер є символом очищення, почав тиждень вдало, то так його і закінчиш, весна починається з 1 квітня, рік високосний, чи барана і т.д.). Це все умовності людського ума і для сущого нічого не означають і наші окремі переживання, коли ми не в гармонії з ним, то не впливають на світову енергію.

Впливають, але цей вплив досить мізерний, а небезпека в нагромадженні таких мізерних енергій, які в кінці створюють могутні потоки енергій. Наш ум заперечить, що і позитивна енергія не впливає на світову енергію. Можливо і так, але перевірте свої відчуття. Ми не встигли на залізничний потяг – ми в розпачі..., а для потяга це нічого не значить. Ми сіли в потяг – ми задоволені, а для потяга це нічого не значить. Однак скільки позитиву і задоволення везе потяг з тими, хто доїжджає до своєї станції.

У повсякдень пам'ятаймо про терпимість до всіх і вся. До себе теж. Ввійшли в стан усвідомлення, чи у нас не вийшло в цей день – заспокойтесь (така поведінка людьми трактується, як терпимість) і попробуйте увійти в цей стан душі і тіла знову і знову. Ми вже зрозуміли, що краще залишити після себе позитив, ніж негатив, тому і наголошується на нових спробах. Нетерплячка не допомагає. Не думайте, що життя не має смислу. Смысл ми самі с-ворює-мо. Він не дається готовим. Навіть перебуваючи в стані пристрасті, ми постійно вимальовуємо бажання, мрії, ідеї. Так і стан усвідомлення смислу є продуктом нашого буття. Життя дає нам свободу, творчий потенціал, то творимо її в спокої і в гармонії з оточуючим нас світом. Не ставимо питання про мету життя, бо це є обмеження не в часі, бо час для душі безмежний. Тому ставити за мету в купівлі машини, побудові замку ... є абсурдними, не вартими для напруження, для витрати енергії. Це є зовнішнє і все, що має статись станеться. Не ставимо мети, а усвідомлюємо смисл життя. Ми є тут і зараз. Цю мить. Ми родились в Олександрівці, а будемо жити в Києві... Ми були пастухом, а станемо міністром..., а далі? Ким з'явився в цьому тілі, тим і залишайся. Бо коли стаєш з радістю, то і надходить час спаду. Досяг мрії, а бути тільки починаємо. Нарощуймо силу розуму і мудрості. Давайте жити в реальній радості, в тому стані, який є і який є нашим. Не породжуймо спогадів і бажань. Життя є таїна, яку не можна розгадати, чи вирішити, а спогади і бажання, які можна вирішувати не дають радості життя. Духовність є началом нашого творчого буття. Ми є в ньому і він в нас.

Ми думаємо, що настав час зупинитися на тому словесному символі, який ми пишемо – бажання. І в цьому слові присутня явна дія означена в русі енергій. Вибачте, що ми на протязі всього попереднього тексту і далі формували негативізм в цій дії, яку означили, як бажання. Всі ці намагання спрямовані на усвідомлення суті, наповнюваності цього слова, щоб ми змогли побачити цей рух, як рух духовних енергій у нашому єстві. Бажання є присутніми в нашому житті, хочемо ми того, чи не хочемо. І природу бажання і його наповнюваність змістом ми розглядали з різних позицій. На якій Ви зупинилися, ми не знаємо, це Ви самі в собі можете відчути. Ми тільки ставили перед собою завдання в усвідомленні суті наших бажань з різних сторін. Було і ствердження, що всі бажання здійснюються – і це правда. Ми також зупинилися на їх різновидностях, на тому, як діяти, щоб вони здійснювалися, зупинилися на їх природі виникнення – і в підсумку все ж говоримо, що вони є стимулятором нашої життєдіяльності і ми ними достатньо повно насичені. В книгах проведена варіація в словах: хочемо, потреба і бажаємо – здавалось би синоніми, але є і відчутна різниця, яку нам підказує усвідомлене відчуття нашого конкретного єства. Бо предмети однакового бажання є різними по значенню, значимості і підсумковому баченні собою і іншими. Вибір за вами. Все залежить від нашого рівня духовного

розвитку. Зрозуміймо те, як би ми не ставились до слова бажання, то все одно це є рух енергій і він на данному етапі розвитку душі допомагає їй через тіло своїми пристрасними бажаннями. Чи ці бажання є хотінням несвідомої людини, чи ці бажання є бажаннями пристрасної людини, чи ці бажання є потребами блаженної людини, то все одно вони в цілому, як той двигун в машині рухає саму машину та іще перевозить певний вантаж. Така спонукаюча енергія бажання є присутньою в кожному житті.

Ми завжди відчуємо, що ми в стані блаженства, чи в іншому стані (роздратованості, гордині і т.д.). Відчуття дає поштовх для зародження думки, яка народжує дію. Коли ми в спокої навчимося усвідомлювати ці три речі, то це і означає, що ми на шляху істини, на божественному шляху.

Коли ми в порядку, коли ми чисті, коли ми в гармонії, то і оточуючий світ в порядку, злагоді, чистий, в гармонії з усім. Тобто від нашого стану залежить світоустрій, а від стану природи залежимо ми. Від нас виходить така енергія, а від оточуючого аналогічна. Це є потік однієї і тієї ж енергії для нас і природи. Кожна думка, слово ... предмет, істота є певним видом енергії, чи їх поєднанням. Тому доброзичливо і з розумінням відносьмось бережно до будь-яких енергій. Бережимо воду чистою, бо це енергія, бережимо на роботі, на вулиці стілець, ручку, сміттевий ящик, виключаймо при відсутності потреби світло, комп'ютер, турбуймося про дітей, шануймо батьків, доглядаймо за своїм будинком, одягом, слідкуємо за своїми думками, словами, діями, бо в кожному році, явище хтось вложив частину енергії, частину своєї і нашої божественної душі. Ощадливий господар шкодує про кожне марнотратство, бо в усьому слід дотримуватися сумірності і дбайливості, як таємний стан врівноважуючих енергій, які і вносять в наше життя гармонію і радість. Кожна ощадливість сприймається як дія мудрості. Але не співвідносимо наше дбайливе ставлення до речей, до Природи, до Людини з іншим проявом, яке присутнє в нашому житті – скупістю, яка приходить в наше життя через бажання права власності.

Дорога до істини легша, якщо ми на неї ступили, бо перед виходом на цю дорогу ми очищуємо душу і тіло від хороших намірів, хороших бажань, хороших ідеалів, хороших мрій. Це все думки. Вони найбільш вагома і найважча категорія в нашому житті. Це ми говоримо, щоб пізнати життя, щоб зрозуміти його суть, зрозуміти функцію ума, думки, слова, дії і їх роль в житті, тоді ми зрозуміємо: для чого і як входити в стан розслаблення, в стан спокою, через розуміння свідомого і несвідомого в цьому процесі. Це дає нам можливість побачити шлях істини, способи пізнання себе, як бути спостерігачем, як набувати духовних якостей.

Ми не створимо ніяких бід для інших, ніхто нас не помітить, ми існуватимемо так, як би і не існуємо - і тоді це наш шлях. По істинному шляху йти легко - це значить, забути про істинний шлях. Усвідомили це? Прекрасно!

СУТЬ ВСЕСВІТУ

Ми не можемо бачити своєї істини, своєї суті і навіть не сприймаємо суті природи, бо ми її приймаємо частково, або частково сприймаємо. Ми своїми ідеями-думками, починами намагаємося міняти природу під себе, для себе. А вона ж є досконалою у своєму взаємозв'язку, у своїй суті. Творець у всьому оточуючому показує нам досконалість вже скільки віків. Кожен елемент природи, кожна стихія є самою досконалістю. Змін не зафіксовано, хіба що її кількісні показники змінено (кількість і величина) і то це результат людського втручання. Суть кожного елемента природи залишається той же, кожен живе за своїм призначенням, за своїм посланням, за своєю потребою, як частиною всезагального. І ми маємо такими бути, тобто у своєму розумінні і ставленні до природи. Людина в своїх надмірних бажаннях не має спокою сама і мучить собі подібних, оточуючу природу і всесвіт. Повернімося обличчям до лісу і подивимося, що ми такі ж самі по своїй суті.

Давайте подивимось на природу. Ми бачимо, яка вона красива у своєму різнобарв'ї, у різноголосі співу птахів, у красивих добротних будинках і водночас відчуваємо задоволення від життєвого спокою, від життя без наслідуючих проблем в сім'ї, на роботі, з сусідами. З усіма нормальні відносини. Але буває, коли в гонитві за довгим рублем ногами розбиваємо горщик із золотом, що стояв на нашій дорозі, а ми побігли далі за примарним грошем. А того золота – доброти, ласки, щастя вистачило б на все життя. А під ногами залишився горщик, золото, людські долі ... Не змагаймося ні в чому і ні з ким. У кожного свій шлях, свій хрест – аж до смерті. Заздрість гніздиться близько змагання. Вона веде до найвишуканіших злочинів. Тільки усвідомленість може врівноважувати незрозуміле надумане змагання. Просимо, не вводьте себе, а особливо дітей в пристрась змагання, пам'ятаючи про його шкоду для душі і тіла. ПАМ'ЯТАЙМО ЦЕ!

Тому, де можливо, краще замінити поняття змагання смисловим самовдосконаленням. Змагання виснажує душу і тіло, а на загал залишаємось біля розбитого корита, бо бідний не той, у кого мало, а той, кому мало. У кожного своє розуміння багатства. Для мільярдера мало одного мільярда – йому потрібно ще хоча б десять. Для того, хто ходить на роботу, хочеться тільки хоча б на дитячий велосипед. І мільярд, і велосипед залишить душа і тіло. Кому важче залишати? Хто більшу гіркоту втрати несе з собою в інше життя, бо ні мільярда, ні велосипеда ніхто не візьме з собою. Однозначно гіркота є тягарем. Природа багатства матеріального в тому, що воно дається суцільним для задоволення своїх потреб і нагальних потреб оточуючих: це і податки, це і достойна зарплата, це і спонсорська допомога, це і підтримка соціально-культурних заходів, це і особиста допомога потребуючим.

Якщо багата людина, використовуючи надлишкові матеріальні багатства для себе і своїх бажань, то в наступному житті ця душа опиняється в самому нижчому соціумі зі злобою на багатство і все, що носить в собі ознаки розкоші.

Марнотратство, розкіш походить від надмірності і не приймається людством незалежно в яких колах забезпеченого чи жебрацького суспільства вони проявляються. Недарма самі люди так відособили це поняття. Нічим не замінити його. Розкіш - не краса, не духовні надбання, не вдосконалення, не творення, чи не благо, не співчуття, ніяке добре поняття не може замінити її. Розкіш є руйнування засобів і можливостей. Розкіш є розкладання. Надмірності в давнину називалися кайданами пекла. Можна досить часто бачити, що розкіш мирська вже вражена, але потрібно знайти злагоджену співпрацю з оточуючим середовищем, особливо людьми, щоб вилікувати захворювання розкішшю.

Самість буде заперечувати, що багатство є заслуженим достатком. Так воно і є. І тут скажемо, що багатство царствене. Але проявлена розкіш, що зародилася в поведінці вже є початком деградації тіла і душі. Розкіш була і є ознакою занепаду і затемнення духу. Ланцюги розкоші найжахливіші і для душі.

Більшість народонаселення бідне і вони у своїй масі виробляють оновлення земних енергій, тому особливо негідно зневажати бідних і вважати їх чимось нижчим. Кожен може перевірити на історії людства, наскільки неміцне так зване багатство. Усвідомлюємо, щоб уміти зрозуміти, наскільки шкідлива кожна така дисгармонія. Нерозуміння гармонії веде до неподобства життя, але в такому невігластві полягає найбільший злочин, бо так люди самі руйнують зачатки життя. До того ж слід запам'ятати, що серед бідних деякі усвідомлено приймають доручення побувати серед народу, розділяючи його долю. Зазвичай це люди з багатого душею, але в попередньому тілі трошки схибили з путі істинного. Для прикладу скажемо, що такий шлях проходять душі, які були в тілах, які ум скерував в русло розкоші, чи в інші негативні прояви. Показовим є прояв розкоші і, зазвичай, люди в такому суспільному статусі ще при житті потрапляють в соціальний статус бідняка, щоб зупинити подальшу деградацію душі. Якщо ум не змириться з такими потребами душі, то, зазвичай, для тіла знаходиться тілесне каліцтво і навіть передчасна смерть тіла.

Аналогічно ми таке можемо сказати і про багатих, які теж є предметом споглядання за їх добролюб'є. І тих, і тих не так багато на Землі і ми можемо назвати їх посланцями Суцього - це люди з багатого Душею. За зовнішнім виглядом такі посланці не відрізняються від натовпу. Потрібно підійти до них близько, щоб зрозуміти їх внутрішнє багатство. До Миру Духа такі люди будуть дуже чуйні. Може бути, вони є провідниками насущних знань серед найбільш знедолених, як Будда, як Ісус Христос та інші? Пихатий багатій не увійде під бідну покрівлю, але якщо і увійде, то не знайде спільної мови. Для бідних цей земний проміжок життя присвячується устремлінням до майбутнього, а для багатих він вже минуле. Людей багато - нові підходять і багато підростають. Ми вимагатимемо просування та постійного вдосконалення духовних якостей і це не так просто, але все настільки і легко. Явні і неявні духовні захаращення не приводять до наступних воріт царства Духа. Так є. Досить повчальна притча Ісуса про шанс багатого пройти через вушко голки.

Живімо у гармонії з усім. Росте клен, ростемо і ми. Він дає нам красу, затишок, прохолоду, а ми із задоволенням доглядаємо за ним. Так, мабуть у всьому нам би жити-бути. Сприймаймо природу такою, якою вона є, бо і вона сприймає нас такими, якими ми є: чи милує, чи навчає, чи підказує, чи злить. Подивимось уважніше і у кожній речі, у кожній дії є щось позитивне, в тому числі і у своїх діях. Дереву і трави милують око, пташиний спів – вухо, вода дає відчуття руху, омиває негатив з тіла, вогонь очищає душу і підтягує її до небесних висот.

Давайте подивимось на одну з цих стихій природи, одну з частин нашого життя – воду. Вода проявляється в ознаках м'якості, грайливості, текучості, ненасилля, спокою. Навіть у своїй силі вона проявляється саме в цих якостях. Вогню, вітру, землі страшно, а вода сприймається спокійно, як носій умиротворення, як носій життя. Так, у воді ми відчуваємо життя. І тіло людини майже повністю є рідина (мабуть в цьому є спорідненість) і в цій воді поселяється душа людини. Дивимось у воду і навіть бачимо

своє відображення; дивимось на водне плесо – душа відпочиває; дивимось на текучу воду – оживаємо ми; дивимось на журчашу грайливу воду – душа співає, дивимось в її глибочінь, то не бачимо кінця – одна таємничість, а де її початок?; дивимось, яка вона ласкава і строга в своєму спокої. Дивимось, що вона собою наповнює землю, повітря і приборкує силу вогню. Вдумаймося, яка життєдайна сила в неї. Вона є матеріальним носієм всієї інформації про нас, про оточуюче середовище. Людина свідомо, чи несвідомо міняє її структуру і отримує нові якості, нові властивості, які є основою життєвих процесів Всесвіту. Вода є життя, як любов є носієм духовності. Приходьмо до води і очищуємось, і оживляємось. Не просто так водою проводять очищення в церквах, дома. Тут і гігієна, тут щось сакральне, що аж до розкриття душі. Бережімо її і вона нас оберігає.

Давайте подивимось на воду, коли вона падає на скелю і через деякий час прийдімо і подивимось. Вода була і залишилася текучою, м'яркою, омивала гранітні рифи, але тих ознак скелі вже не має – є пісок і гравій із грізної твердої кам'яної брили. Зрозуміймо, що не сила перемагає, а спокій, наша тиха плинність. Іноді люди говорять, що спокійне телятко двох корів сосе. Коли людина добра, щира, м'яка, жива, світиться здоров'ям, то про неї говорять – добра душа в неї. Коли ж зла, горда, гнівлива, хвора, то ми говоримо про неї, як про людину, що немає душі. Ум знову перед вибором: жити з душею, чи без неї.

Сказано: «Кожній людині дано заглянути в чертоги божественні, але нехай привчить очі дивитися в сяйво неба і розпізнавати все життя простору. Кому небо порожнє - той має порожнє серце».

Все, що ми посилаємо у Всесвіт, в оточуюче суспільство, в природний простір, конкретним людям і політичним діячам думкою, словом і діями, то те і отримуємо назад. Досить повчальними і показовими є декілька життєвих ситуацій, які, з вашого дозволу, опишемо:

«Пішов батько з маленьким сином в гори і хлопчик, у захваті від побаченого, вигукнув: «Е,е,е...». Через деякий час почув те ж слово у відповідь. Він був здивований і попитав батька: «Хто це до мене відгукнувся? Батько, не довго думаючи, прокричав: «Хто ти? Доброго дня!» І тоді питання і привітання почули обоє».

«Японський вчитель, старий самурай, проводив заняття зі своїми учнями і до них підійшов молодий воїн, який прославив себе грубістю, зухвальством, провокативною поведінкою. Він займав будь-кого, створюючи конфліктну ситуацію, і, будучи молодим, здоровим і сильним, у двобої перемагав супротивника. Так от він цього разу обрав старого самурая, кидаючи в нього каміння і брудні образливі слова, але мудрець не реагував і продовжував заняття. Молодий воїн мимоволі стомився від своєї негідної поведінки і пішов від них. Тоді учні спитали вчителя: «Чого ж ви не викликали його на двобій, невже злякались поразки?». На що той відповів: «Якщо до вас хто-небудь підійде з подарунком і ви його не приймете, то кому він буде належати?». Учні дали добру відповідь (і нам): «Своєму хазяїну».*

Інша ситуація для розуміння природи посилю і повернення позитивних і негативних енергій думкою, словом і дією. «Жебрак стоїть край дороги і просить милостиню, а повз нього проїздить на коні вершник і вдаряє його декілька разів кнутом. Жебрак подивився йому вслід і сказав: «Я бажаю тобі щастя!» Свідок цієї ситуації спитав жебрака: «Невже ти такий смиренний?». «Ні, просто, якби він був щасливий, то він би не став мене бити батоном по обличчю. В нього була злоба і він її роздає наліво і направо, а я щасливий і бажаю всім щастя». Ця притча досить тонко розкриває суть слова Ісуса Христа, його природу: «...і підстав другу щоку», а не для того, щоб нас лупцювали.

Для усвідомлення природи слів Христа нам буде помічною і інше древніше буддійське повчання.

«Один з учнів спитав Будду: «Якщо мене хто-небудь вдарить, то що я маю робити?» Він відповів запитанням: «Якщо на тебе з дерева впаде суха вітка і вдарить тебе, то що ти будеш робити?» Учень відповів, що це може бути випадковістю (яких в житті не буває, бо все, що ми чуємо, бачимо, то це і є для нас і воно є в нас) і що я опинився саме під цим деревом і в цей час, коли суха гілка відломилась». Будда продовжив: «Роби те ж саме, як прийняв удар випадково зламані гілки; іди далі і поміркуй – чого і чим ти покликав собі таку зустріч...».*

Зміни світу завжди викликають напругу енергій Космосу і духовні можливості є насиченими імпульсами для людства. Істинно, лише перевлаштування Миру і переродження свідомості можуть розбудити ті енергії, потрібні для підтримки планети і продовження життя на ній. Можете помітити, що окремі індивідууми, народи прийшли до розуміння означеної потреби в істотній перебудові суспільних відносин. Вони називають багато речей новими словами, але сутність залишається незмінною. Так

перебудова світу назріла і то головню в нашому умі. На даний момент вона могла б відбутися безкровно, але свідомість ще не сприйняла людяності, як частини мікрокосмосу з його функціями, як всього сущого на планеті.

«Вперше мільйони людей на всій землі досягли такого рівня розвитку, при якому вони відчують, що життя безглузде. Саме тому людство рухається до глобального самогубства ... »

Цими двома пропозиціями розкрито суть людської необхідності на сьогодні. Вони запрошують усвідомити глобалізм такого великого домашнього завдання, яке є по силі розуму людства і по його усвідомлених можливостях.

Слід зрозуміти причини передкатастрофічної ситуації планети Земля, які вирости до таких розмірів, що не помітити їх просто неможливо. Давайте разом розкривати двері наших багатовікових ідейних псевдорелігійних і державних програм за допомогою яких людство руйнує природний круговорот енергій Всесвіту і відроджувати в нас природну здатність жити свідомо, вільно, радісно - жити розумно. Розум - наша природна якість, який крок за кроком веде шукаючого до збереження самого джерела життя, любові, існування. Крім нас самих в пізнанні цієї проблеми і в прийнятті заходів від самих маленьких побутових до самим глобальних програм ніхто не візьметься до таких можливостей і при таких можливостях. У людства є технічні, наукові можливості виправити свої власні вікові помилки.

Тут слід дещо усвідомити, дещо важливе. Неможливо прийняти всі ці знання тільки для того щоб зцілити свою Душу, отримати доступ до енергій Вселенського Розуму, наблизитися до шляхів Істини, пізнати Життя. Це занадто дрібно. Ми самі по собі дрібні. Якщо ми робимо щось, тільки щоб допомогти самим собі, це ніколи не спрацює. Нам не вдасться по-справжньому вкластися в щось, якщо це тільки для нас одного. Для цього необхідно відчувати велике устремління в передачі понятійних основ знань про духовний світ іншим. Тоді через нас починають рухатися позитивні очищаючі, лікувальні енергії для Душі і Тіла. Таке відчуття протягом енергій в нас дозволяє нам ментально змінюватися в кращий бік - змінюється сприйняття і відчуття навколишнього середовища і змінюємося і ми самі. Це основа цих знань - прийняти для інших, відкинувши гасло - жити як інші. Таким чином ми будемо повноцінно виконувати свою місію в круговороті енергій Природи.

Можна сказати, що шанс врятувати планету і життя на ній можна, через зміну свідомості. Починаємо від самого домашнього ужитку і так доходимо до основ світобудови. Такий шлях здобуття духовних енергій. Саме, очищення духовне і очищення храму душі нашої - тіла, дозволить увійти в стан прийняття енергій із Всесвіту. Давайте усвідомлювати такий хід творчого пошуку.

Так само і тепер, коли людство напружене в боротьбі за перебудову світу, слід приділити особливу увагу духовності кожного і народів в цілому, їх психічної сторони життя. Але багато перешкод на шляху такої природної еволюції. Люди з усіх сил опираються, щоб корисні пізнання не проникали в їх збіднілі свідомості. Будуть своєрідні повстання проти розширення свідомості. При цьому прийнятті будуть самі негідні заходи, щоб припинити поширення необхідних знань.

Але знайте, що красива квітка, чи то одна блага людина може змінити енергетичний порядок Всесвіту. Приймаємо в себе цю довіру і нам дасться міць і наснага. Наш найменший і найнікчемніший позитивний порух кожним є помічним у спасінні Світу. Знайте це. Знайте, що в знаючого і питають дорогу.

СУТНІСТЬ ЛЮДИНИ

Душа те знає,
І промінець кидає
... на істину життя.
Лиш ум побачить...
... і серце лиш відчує...
І посміхнеться загадково ліс,
І відігріється Душа
В долонях любові та добра...
І стежинкою вузькою
Іду дорогою своєю,
Немов за знаками...

Та знову й знову по стерні ступаю...
Наче босою ногою.
Та все шукаю краю,
Що істиною зветься,
Яка правдою життя
Нам дається. с.м.

Досить помічним у розумінні бачення себе і оточуючих є правило дзеркала. Коли ми дивимось у дзеркало і наші очі теж є дзеркальцями, то наші дзеркальця через мозок-ум нас не збуджують, не говорять нам, що ми красиві, чи ні, що щось погано, щось добре. Тобто вони не порівнюють, не аналізують, не осуджують – вони чисті. Ось такою чистотою ми пізнаємо Бога. Дзеркало відображає, відтворює все, що перед ним появиться, але воно немає суджень, воно не збуджує. Давайте дивитися в себе, як в чисту живу криницю.

Для визначення змісту наших думок нашої суті, нашого відношення до Бога, для визначення свого рівня духовного розвитку теж є дзеркало, але цим дзеркалом є люди, які нам зустрічаються і в цьому дзеркалі ми бачимо себе – в їх словах, в їх діях, в їх проявлених якостях і негативах. Куди б ми не пішли, ми завжди приходимо до себе, ми завжди знаходимо себе. Для розуміння цього стану чуть-чуть зосередьтеся і уважніше подивіться на інших – ми побачимо в інших саме те, що є у нас, саме ті якості, які є у нас. А в нас вони побачать себе: свою поведінку, свою реакцію на події, почують від нас саме свою думку про будь-що ... Якщо ми темні сутності, то в інших ми будемо бачити саме такі якості, якщо світлі – то світлі, якщо ми добрі, то в інших ми теж побачимо доброту. Якщо ми злі, то ми бачитимемо, що всі навкруги озлоблені.

Десь читалось мудра оповідка про дану ситуацію. Афінський мудрець мандрував в інше місто і по дорозі йому зустрівся чоловік, який тримав путь до Афін. От він і питає мудреця: «Які в Афінах порядки, які люди там живуть». А мудрець повідомив, що скаже, але попросив того чоловіка розказати перш про звичаї, чим займаються люди в його місті, бо мудрець якраз туди йшов і почув таку відповідь, що у їхньому місті начальники не дбають про людей праці, люди злі, зависливі, гнівливі, горді, жадібні і користолюбні. От мудрець по цих словах і відповідає, що і в Афінах такий устрій і такі люди і ти там їх зустрінеш. Перегода мудрець знову зустрічає мандрівника з того міста, що і перший. З вуст якого прозвучало теж запитання, що і в першого мандрівника. І знову мудрець попросив розказати і цього чоловіка про своє місто, який повідав про красоту свого міста і про прекрасних людей, які живуть у ньому: чуйні, доброзичливі, щасливі ... На ці слова мудрець відповів, що саме таке прекрасне місто є Афіни і що в ньому живуть добрі і порядні городяни, яких він там зустрине. Суть цієї історії така, що перший подорожній бачить світ, людей, яким є сам, а другий бачить своє місто і своїх городян своїми очима, яким він є сам. І незалежно куди його доля кине, то йому по життю будуть зустрічатися саме такі люди, з такими властивостями, чи якостями, які він сам продукує.

Нікому не заперечуймо того, що нам говорять, бо кожен бачить світ по своєму і у кожного своя правда. І у нас своя правда бачення світу, хоча вона теж може кого небуть дивувати, викликати осуд, заперечення. І ці почуті слова розуміймо як слова нашої душі до нашого ума, до нашої правди життя. Правда у кожного своя, як і істина. Ні! Просто кожен їх бачить, відчуває і сприймає по різному, а тому по різному і говорить про них. Правда і істина є вічністю, вони синонімічні. До цього ж ряду можна віднести і справедливість вже як наслідок суспільної діяльності людини; і правильність, як констатація істинності дії думки, слова в рішенні чи в реальному предметі, факті; і сутність, як реальна наповненість цими якостями. Їх суть розкривають наші відчуття: коли нам прекрасно, то відчуття підказують, що наш поступ правильний, істинний, а неодноразові підтвердження вселяють в нас впевненість, яка і родить в нас довіру. Ось таке бачення кожним по своєму природи відчуттів на однакові події, чи речі і формують у кожного свій життєвий шлях. Це є нормально. Проблеми у взаємовідносинах з людьми виникають не із-за різного відчуття на події і факти, а те, як ми діємо, чи не діємо на ті, чи інші відчуття, а найголовніше в тому, що про них ми нікому не розповідаємо, а подеколи і не вміємо розкрити їх суті.

Приходить час, коли ми не хочемо бути такими, як були досі. Таке буває з кожним, а то і по декілька разів протягом життя. Це Бог стукає до наших душ у двері. Не біймося змін. Все міняється в цьому світі і у нас появляється шанс змінитись. Бог постукав, значить ми готові до змін. Змінюємось. Будьмо людиною в нових якостях. Скидаймо, позбавляймося старих не зовсім добрих звичок, бажань старої вчорашньої людини незалежно від того скільки нам років і ми відчуємо полегшення не тільки

духовне, а й фізичне – ніби якийсь тягар скинули зі своїх пліч. Появиться потяг до нових звершень, до пошуку нового себе. В такому стані, в такому настрої, за принципом дзеркала, ми, все одно несемо Сущому нашому потрібну часточку божественних якостей, бо наша посмішка, наша доброта, наші знання у вирішенні звичайних і складних справ є тому підказкою – хто дивиться на нас як в своє дзеркало, то так і вчиться бути Людиною, бути Богом, тобто ми є божою підказкою іншим. Але ми чомусь не можемо усвідомити просту істину, що перед нами Бог в своїх проявах-підказках.

«Дмитро у лікарня:

- *Лікарю, у мене щось у боці коле...*
- *Це, пане Дмитро, доброта, довірливість і чуйність.*
- *У якому сенсі?*
- *А вони завжди боком виходять...»*

Спокійно, виважено, з розумінням починаємо бачити, вивчати Бога, свою сутність в інших. Можна почати з малого і осмислено усвідомлено робити хоча б по одній добрій справі кожен день, чи почати з однієї доброї справи в тиждень для родини, сім'ї, дому. Одне для своєї душі і одне для інших. Не надається зразу почати творити добрі діла, бо новий підхід, новий погляд на речі, а це помітять інші і оточуючі і можуть в своїй пристрасності осудити нас. Ось такі міркування і не дають, бо ще страх сидить в нас. Добре діло твориться в доброму настрої. Не засмучуйтесь, не зупиняйтесь, бо ми вже на вірному путі до Бога. Не можемо добрим ділом, то хоча б маймо силу ума не робити поганого для когось і для себе. Починаймо з доброго, щирого, нелукавого слова, бо «перш було слово» в нашому миру. Не можемо творити благо, то відходьмо від зла, вияснюємо його природу і це вже буде першим кроком до блага. З часом таких добрих слів, справ, як насінин, назбираємо торбинку і буде як гостинець, коли дозріємо до того, щоб побувати з гостиною в Бога. Такі слова, такі справи додають нам відчуття, що страх покинув нас, наша душа переходить під захист духовних сил. Образно говорячи, Бог це бачить і захищає нас, а в тілі появиться відчуття здоров'я, яке ми схочемо скерувати на творіння добрих справ. Ми помічаємо, що люди, світ стають потрошки інакшими – милосерднішими, стриманішими. А чого так? Бо ми побачили в тих людях свої зміни. Це вже ми з благовоління Сущого почали сіяти насінини добра і все починає рости. Це нам по силі наших ... Відчуваєте потребу, то і творить ..., а не просить ...!

Бо прохання до Бога носять в собі природу реалізації мети, природу здійснення наших бажань. Як ми думаємо?, чи реально це, щоб Бог виконав бажання кожного із нас (в т. ч. злобу, невдоволення...), як слуга наш. Реалізувати прокльони, зависть, гнів, злобу, осуд ми маємо просити нашого Диявола (Ума), який найде способи і шляхи для їх реалізації. Ми свідомо випускаємо опис цього процесу, який може стати «підказкою» негативізму, бо у своїй пристрасності ми досить скоро засвоюємо погане, а добре не дається до рук. У добрих руках лопата робить перекопування землі для засіву жита, а в поганих є знаряддям вбивства.

А може в суті прохання людина узріла ту енергію, яка дасть можливість реалізувати потребу – мабуть, щоб реалізувати назрівшу потребу, то потрібно потрудитись. Бачення такої ситуації буде означати наше усвідомлене розуміння і буде повчальною для такого сприйняття, а для полегшення згадаймо одну мудру притчу.

«Одного разу чоловік зайшов в магазин і здивовано побачив, що за прилавком стоїть Сам Бог. Відійшовши від здивування і неймовірності, все таки підійшов до Сущого і попитав, що той продає.

- *Все, чого його серце забажає.*

Чоловік з радості каже:

- *Я хочу щастя, миру в душі, здоров'я в тілі, свободи від страху ... для себе і всіх оточуючих!*
- *Це можна, але я тут не продаю плоди, а тільки насіння».*
-

Людина милує душу, а може і огорчати. У кожного по своєму. Один бачить в дубі могутність, красу, силу; інший – хороший матеріал для будівництва, чи сировину для опалення приміщення, а ще інший, як захисток від стужі, чи прохолоду в спекотний день. Кожен бачить в дубі щось своє, а дехто може не помітити його взагалі, обійшовши. Ніхто ж не проводить кордону між цими світами. Ніхто і не проведе – він невидимий, як невидима його одна єдність. Це одне ціле. Це дві ноги людини, які їй потрібні для руху, для опори. Без однієї, або одна з них коротша, то це вже інший статус людини, це інші можливості, але і інші перспективи.

Там де душа – там любов. Основою будь якої моралі є елемент любові, а основою політики є елементи ненависті, сили (влади і грошей), обману, аморальності. Однак політик може публічно

тимчасово показувати видимість високої моральності, саму доброту і т.д., якщо це відповідає його цілі, чи для досягнення цілі, які є тимчасовими – і як захована таємниця показушності. Такі показушні цілі є станом тих, хто їх продукує. Це досить добре видно під час виборів у будь-якій державі. Тут також проявляється небезпека такого явища, як вибір. Цим і цих політиків ми самі і створюємо, бо ми такі ж у своїй більшості, у своїй суті. Ця мова не про конкретного політика, а про систему устрою, яка і в більшій мірі, як масу, нас влаштовує.

Краще жити своїм життям і це дасть силу поважати інші життя і ми не станемо переживати життя дітей, батьків, сусідів, президента. Відносимось до інших життів, як до свого. Поважаймо життя ромашки, калини, дуба, мурахи, джмеля, котика, сусіда, дитини. Але найперше нам потрібно навчитися жити самим і цінити життя, бо це велике щастя, велика радість – ми живемо, ми любимо, ми щасливі і цього бажаємо всім. Не ламаймо рослини, не забруднюймо річку, не вбиваймо комахи, не ображаймо дитини, сусіда.

Можливо у річці різні краплини за розміром, за хімічним складом, за смаковими якостями, за забарвленням, за біологічними властивостями, але ріка їх об'єднує, а вони створюють її. Так створені ми, так створений всесвіт.

Все оточуюче нас складається з одних і тих же найменших хімічних елементів, можливо в одних більше кальцію, в інших кремнію, чи води ... Так звідки воно береться, як воно впливає на нас, чого ці питання турбують нас? Ми шукаємо відповіді в оточуючому, але відповідь, як і запитання є в нас. Ми вже знаємо в чому смисл життя і чого саме через пошук істинних знань нам даються відповіді? – бо ми для цього покликані на Землю.

Бо увесь світ ми бачимо в собі і всі знання світу у разі потреби кожна людина може пізнати. Не забуваймо, що все, що ми можемо, чи дано нам усвідомлено зрозуміти – то це вже проекція нашого ума з його поінформованості, аналізу, висновків. Ми кожен дивимось через проекцію ума на екран нашого життя. Ми уже говорили, що в іншій людині, так і в оточуючому світі як у дзеркалі ми бачимо себе і тільки себе через свої бажання. Ми бажаємо машину, то і наші очі ловлять саме таку модель автомобіля; наші вуха зупиняють нас через ум в тому місці, де говорять саме про цей автомобіль.

Все, що ми говоримо про інших: добре, погане, прокльони, побажання, то через певний час ми бачимо і чуємо ті ж слова в нашу адресу. Таке розуміння бумеранга. Добро посіяв – добро і повернеться. І так у всьому нашому повсякденному житті. Ми бачимо саме те, що є в нас, але суть в тому, що себе ми не знаємо і навіть розуміння такого не маємо, що ми дивимось таким чином на себе, бачачи свої слова, вчинки, емоції, спроби в інших. Давайте згадаємо – скільки образ, гніву зароджується в нас від почутих від когось слів. Згадаємо, що це наша душа глаголить для нашого ума, для нас. Тоді питаємо себе - чого ми злимося, гніваємося самі на себе? Зрозуміймо цей механізм серцем і умом. Коли проскакує в нас таке усвідомлення, то ум парює нестачею часу на вивчення себе, своєї душі, бо це конкурент ума. Така природа його поведінки – зайняти нас чимось другорядним: бачити когось, вчити когось ... Ми не можемо навчити когось, навіть своїх дітей. У своїх намаганнях хочемо когось переробити, перевиховати, хоча нас це не стосується, але не вдається. Чому? Починаймо мінятися самі і результат не забариться.

Своїх дітей переробляємо, тобто перевиховуємо під себе, держава під себе, але аж ніяк не даємо їм самим пізнавати світ. Ядро пізнання цього питання - пізнати найперш себе. Коли це стається, то ми просто по іншому дивимось на все. Світ який був, таким і залишається. Формально тільки ми змінилися і світ змінився в нашому баченні. Це дійсно, що тільки здається, що ми знаємо світ. Як здається, то хрестимось. З уважним усвідомленим спокоєм і чистими думками ми можемо вгамувати спрагу душі і заспокоїти ум. Кожного ця спрага протягом життя сушить душу – давайте їй свободу і вона знайде джерело з чистою водицею.

І так, знаходимо час для заспокоєння, входимо у мовчання і може відбутися душевна бесіда, внутрішнє чуття радості, зачарування природою, собою, Богом. Молитва, або розмова двох – це розмова нашої Божественної душі з нашим тілесним суспільним умом – і є нашою молитвою протягом нашого життя, коли між ними є гармонійне усвідомлене поєднання. Це наш життєвий шлях. Зрозуміймо, що найкраще розвивати внутрішнє, бо розвиток зовнішнього (те, що бачать в нас і як нас) моментально отримує спротив суспільства. Тільки, коли ми усвідомимо свою сутність, тоді можна, але, можливо, і потреба тоді зникне приділяти стільки уваги нашому зовнішньому. Який спосіб життя буде прийнятий нами, то хай підкаже серце, але тільки не людський поговор, людське одобрення, чи осудження – це пройде, а стан душевного спокою залишиться. Чуття таких осуджень і одобрень сприяють утвердженні

ума в порухах душі нашої. Важливі не так слова молитви, як стан нашої душі, її готовність говорити з Богом.

«Одного разу корабель розбився на рифах біля острова. В живих залишився один чоловік. Він із виловлених залишків збудував собі хижину, зібрав сякі-такі харчі. Дні йшли і він часто перебував у молитві з Богом, просячи Суцього про повернення додому. Одного разу, як завжди, вирушивши на пошуки харчів, його в дорозі застав дощ з громовицею і блискавками. Повернувшись до місця проживання, побачив догораючу хижину. Чоловік у відчай став картати Бога і сам собі не знаходив місця. Однак, на другий день він побачив підпливаючий корабель, який забрав його. Заспокоївшись, чоловік спитав капітана, що спонукало їх змінити курс і підпливти до цього острова. Капітан відповів, що вони побачили високий стовп диму, як сигнал біди і це стало підставою для зміни курсу корабля». Дивуймося силі Молитви і силі Розуму Творця нашого.

Не гніваємось на людей за їх розмови, не осуджуємо, а пробачаємо їм і в собі попросімо в них пробачення, що дали нашій душі підставу для осуду нас, що порушивши їх певний спокій, їхнє розуміння ситуації. І просімо Бога, щоб дав їм і нам ума не збуджуватися зовнішніми проявами, бо вони кардинально не міняють світ і нас, а є тільки підказками для ума і тіла на потребу душі, то це скоріше надасть відчуття миру між нами, вижене відчуття неспокою, страху, що появляється між нами і посіє довіру, любов.

Йдімо по життю вільно, спокійно і чесно, не читаймо руйнівних газет, не дивімося телевізор, бо те, що нам потрібно знати, ми знаємо, чи визнаємо, як настане та мить і ми будемо в тому місці, і в той час для отримання тієї, чи іншої інформації. Газета і телевізор тільки спокушують нас, засмічують душу і тіло, засівають бур'янами наш ум, засівають несуттєвою інформацією, крадуть наш час (а ми боремося з крадієм і вбиваємо час в серіалах, в різного роду шоу-шулерствах), який можна посвятити пізнанню себе. Відкинувши це бажання, то одразу появиться робота для ума і для розуму. Ум робить команди – дій, а Розум підкаже – послухай душі, серця - спілкуйся з дітьми, з батьками ... Не зупиняймося на півдорозі. І не треба нікому пояснювати, чого це ми поведимось по іншому, чого поміняли погляди на свій спосіб життя. Розумний зрозуміє без слів і без запитань, і без пояснень. Так це буде новий стиль життя. Можливо хтось з родичів, друзів буде цікавитись змінами, осуджуватиме, то відходьте від цих повчань під будь-яким приводом (Ох, вибачте, в мене виникла природня потреба і т.д. і т. п.). Не ми для цього миру, а мир для нас, для нашого розвитку, для нашого сходження на Олімп. Якщо у нас немає сили розуму справитись зі своїми невдачами, своїми слабкостями, своєю гріховністю, то не впадаймо у відчай, а зрозуміймо, що основна маса людей саме так і живе, саме так робить спроби пізнати вічне. Можливо одиницям це вдається і ми ця одиниця. Усі ми такі у Бога, а не якісь особливі.

Нічого не відкидаємо з того, що дає нам Природа: талант музиканта, поета, математика, аналітика, натуропата, хлібороба, шевця, матері, воїна, коханки, вбивці ..., бо все це дано нам не просто так. На це у Бога є причина, яка проявляється у тому, що саме та, чи інша схильність людини служить для духовного її росту в певний момент життя і саме в цій іпостасі, в цьому тілі. Це так відбувається, коли ми вже усвідомлюємо свій розвиток духовний. А коли ми пливемо по життю, то наше послання нас на проживання в цю місцевість, в цей колектив є об'єктом для навчання інших в пошуках істинного смислу життя. Ми можемо сказати: «Як хтось відкрив очі на розуміння ... смислу життя». Ми щасливі, ми зрозуміли, ми цвітемо – це є вершина нашого усвідомленого перебування в цьому тілі. Відчуття щастя є початком дозрівання душі.

Накопичення речей – це є рутина кожного дня, кожного із нас. А для чого? Для того, коли ми всім забезпечимо себе, то тоді станемо жити. Це ж є самообманом. Для життя не так багато потрібно, як ми уявляємо, а потім бажаємо. І це все в майбутньому – завтра, після завтра, після зарплати, коли стану ... А сьогодні - що не життя? Теж життя. Яке маємо, таке маємо. Сприйміймо його таким і в позитиві, і в негативі, але дякуймо за такий день, бо очі ще не закрились навіки і ми все ще бачимо, чуємо, аналізуємо ... Коли ми думаємо, що таке життя є неповноцінним, то можливо ми самі неповноцінні і що саме нас в цьому житті не вистачає для повноцінності. Придивімся. Суцйй дає нам таку ношу, яку ми в змозі нести. Хіба помилка (гріх) відбувається без грішника? Є грішник, який і плодить гріх. Є люблячий життя і він творить радісний день. Є той, що живе (живчик), то є і життя (процес).

Хоча слід зазначити, що нові погляди на життя-буття можуть викликати відчуття страху. Природа цього страху в новизні відчуттів, бо до цього ми були поінформовані про суспільні відносини, мали свої

якісь усталені погляди, норми поведінки, які до певної міри нас влаштовували. Саме цей страх є тимчасовою перепорою для пізнання істини (люди говорять, що це є певне випробування). Такий страх є тим явищем, що суспільство в кожній особі відштовхується від того, хто стає на шлях пошуку істини, чи пізнає її.

Горе, біда, душевний дискомфорт подеколи спонукає людину до пошуку істини, до пошуку Бога кожен день в надії найти роз-раду. Доки не будемо пізнавати себе, не пізнаємо життя, не будемо мати радості життя, не будемо творцем у всіх справах. Але тіло говорить, що ні. Життя – це і насолода, це і поразки, це розуміння, це і незнання. Життя - це подарунок для нас, для нашої сутності. Ми часто дякуємо Сущому, що подарував життя нам, але деколи і проклинаємо із-за незнання, із-за того, що безвідповідально ставимось до нього, витрачаючи на сварки, п'янки, полежанки на дивані ... Спитаємо будь кого на завершенні земного життя, скаже: «Душа завжди молода» - він це відчуває, відчуває своїм еством, хоча свідомий того, що тіло старіє з кожним днем. Цей дар життя нам свідомо потрібно прожити, але не проіснувати, не бути тілом без душі. Відчуйте хоч одну грань душі, і ми моментально відчуємо радість життя. Думається, що доброта, любов, милосердя в людських серцях займає найбільше місця, бо ми маємо відносний спокій. Досить щаслива та людина, що приймає істину, приймає божественні прояви без випробувань, а як належне.

Пізнавши Бога раз, ми збережемо це відчуття назавжди. Можна сміятися з того, хто пізнав істину, критикувати, посадити в тюрму, вбити, але продовжувачем процесу пізнання істини буде хтось інший. Показовий приклад Ісуса Христа. Його знання істини масово поширилися тільки через декілька століть, а до масового поширення ще були носії істини - апостоли. Тим паче, що для істини часового виміру немає. Вона була, є і буде.

У пошуках істини не те, що робити, щоб її найти в цьому житті, а основне, хто ми, наша сутність, наше буття. Про це говорить Ісус Христос – про наше буття. Зрозуміймо відмінність сутності в якостях, що ми закладаємо в словах життя і буття, а відповідно і послугуємося ними. Бо Ісус Христос говорить про буття, а ми, читаючи Біблію, сприймаємо і інтерпретуємо так, як буцімто про житейську діяльність, як вказівку до дії в нашому мирському житті.

Кожна людина прекрасна душею, зовні (тіло), в словах, в ділах. Якщо не повністю, то частково; якщо не постійно, то хоч періодично.

Кожен погодиться, що в кожній людині зовні є щось прекрасне – в одній очі, в другій пальці рук, в третій талії і так далі. Те ж можна сказати і про дії – одна прекрасно пече пиріжки; друга є прекрасною мамою, татом; третя – прекрасний перукар, четверта - добродушна і т.д. Аналогічно і в слові – одна у вимові(тембр), інша у доречності його застосування(мовчання), третя в логіці викладу думки ... Красота душі проявляється в думках, словах, діях через любов, радість щедрість, доброту, правдивість.

Усвідом-те для себе, а ще краще, коли ми і дітям не будемо заважати у займатись тим видом діяльності, який їм до душі, бо ж протягом дня, протягом всього життя ми займаємось різними видами діяльності і часто отримуємо задоволення від свого творчого підходу до виконання того, чи іншого виду роботи, або одного виду, але в різний час.

Так і тіло дане Творцем і таке досконале - саме для нашої душі. Не ремствуємо, а дякуємо за те, яке маємо, бо якби було краще, то це могло б привести душу до деградації; а якби гірше, то зростають шанси для росту душі - хто більше виграв би, хто з нас був би щасливішим – в чому щастя?), таке красиве – більше такого ні в кого немає. Любімо його – це храм душі...Навіть якась частина тіла поширює свою красоту на все тіло. Впадає в наше око краса кольору очей нашого любимого і ця краса заховала від нас всі інші недоліки його тіла. Саме якась частина є тим ізумрудом який ми бачимо в собі, чи в комусь, і, побачивши, плекаймо протягом життя. Ми не можемо бути подібними на одного робота. Згадаймо, що і в нас бачать прекрасними ті частини тіла (це стосується і душі, і всіх проявів нашого сущого), в які Бог вклав ізумруд. А коли ми говоримо, показуючи красу, чи ні, своїй душі, то нам і ціни немає.

Деколи ми можемо чути, що ми знайшли в тій некрасивій жінці? – мабуть прекрасну душу! А що є в цьому красивому юнакові, чи дівчині святого...? Міркуємо самі. Якраз краса є ознакою божественного. Той, хто бачить красиве, до речі, як і позитивне у всьому оточуючому нас, у всьому на що впаде наш погляд, почує ніс, вуха ... - це і є підказка через окрему річ, через окреме явище, що ми на священній землі. Відчуття краси переходить у відчуття радості, блаженства. Це є ознакою, що Бог в нас. Саме захоплення такими відчуттями і відкриває нам розуміння Творчої енергії, всього і вся. Розуміючи суть Творення світобудови, то для його пізнання немає смислу відмовлятися від усього

мирського, від результатів його творіння. Світ – це Бог, який проявляється у видимому нам. Сприймаймо світ, все мирське, як належне нам для споглядання, для послуговування, для захоплення творіннями Природи. Духовний процес росту людини, як процес росту рослини від насінини до квітки є процесом творчої доброти і тільки стороннє спостереження дає нам можливість бачити красоту на всіх етапах цього процесу, а час споглядання звільняє наші душі і тіла від турбот і напружень. Ми розслаблюємось і бачимо прекрасний цей процес, бо творіння доброти і пошук істини вже не є процесом пасивного очікування, а є спонукальною дією. Красиве тіло, як і не дуже – це все творіння майстра, це його дарунок. Не відмовляймося від нього, не вимотуймо його постом неусвідомлено, не ховаймо під помадою, бо Суций принесе щось для нас блага і не пізнає нас. Скаже, що ця істота мені невідома.

Ми ж частина природи, частина творіння – це не продається. Дехто може думати, що він купляє чотири гектари землі з прекрасним ландшафтом, має завод, має ділянку на Місяці, але це він так думає і ми можемо так думати. Але не ми є власниками цих творінь, не є власниками інших людей (мій бухгалтер, мій син ...). Це є тимчасове явище, як і тимчасова думка, але побічно, ми приймаємо участь в процесі цього творіння, чи в знищенні себе і оточуючого світу. Володіти чимось – це перш за все вміння мудро розпоряджатись дарованим Богом. Людські якості ми можемо побачити, почути, відчувати в маленькій дитині, як процес народження. Хто розкаже, як народжується дитина, як і чого утворюються клітини шкіри, клітини волосся, клітини мозку з їх властивостями і якостями – ніхто. Частково можна побачити, відчувати процес народження і т.д. Відчує той, хто народжує. Відчує любов той, хто любить, але пояснити: звідки воно береться, що це за відчуття пояснити не можна словами. Це стан душі. Це так суций влаштовує, це енергія любові, щастя і свободи, що йде з небес, з космосу, з нас. Дає нам Суций – розпорядись ним (бо нам дана можливість бути передавачами дарів і отримувати від цього задоволення і розвиватись) по со-вісті. Творять для нас інші – дбай про них, як про творців, як про дітей своїх, бо приземлено ми думаємо, що сотворили дітей, то і дбаємо про них. Мабуть так потрібно відноситись до всього – не ми створили, то хтось з братів наших. Є корівка і хочемо мати від неї молоко, то потрібно подбати для неї – побудувати хлів, заготовити сіна, ячменю, бурячка, доглядати за нею, своєчасно взяти в неї надлишок молока.

Якщо ми «дозріли», відчули, що маємо можливість і потребу передати дарунок, то особливо і шукати, чи спеціально цим займатись не слід – Суций сам створить ситуацію, аби ми були спостережливішими і змогли побачити потребуючого – він прийде до нас, чи випадково зустрінесться будь-де, чи нас туди, в те місце, до тих людей і в той час підведе якась пустячна потреба. Слід допомагати скрізь і в усьому. Якщо перешкоди до допомоги будуть полягати в поділі політичному, національному, расовому, то такі перешкоди не є перешкодами для Духа і для людини, яка довірілася. Допомога у всіх видах виявляється потребуючим. Не слід розпитувати про вірування, коли бачимо пожежу.

Всі Заповіді вказують нагальність безумовної допомоги, та вона дієва в свободі. Таку допомогу можна вважати натхненням істинного пошуку, але пам'ятайте раду, щоб книга Знань лежала на перехрестях. Та і не мучтеся питанням, звідки придуть подорожні? Звідки придуть друзі, які передчувають пізнання? Не засмучуйтеся через повз проходящих, вони можуть закликати когось, самі того не відаючи. Вони можуть оббріхувати, і крики їх притягнуть багатьох. Не вичисляємо шляхи неісповідимі. Вони не можуть бути названі, але душа знає їх. Дозвольте переповісти вам східну притчу про сонце і одного з його промінчиків.

«Одного разу промінчик сказав сонечку: «Ти мене посилаєш кожен день на Землю і я зігріваю від тебе все живе і не живе, але я хотів би зігріти серце людини». Сонечко погодилось і сказало: «Що це вогонь сонця допоможе стати і бути великим творцем. Тільки вибери кращого з людей».

Промінчик, як і сонечко не вміло вибирати. Спустившись раненько на Землю, почув сумний шепіт людини: «Нічого в мене не виходить в житті: мріяв бути художником, а став малярем; полюбив дівчину, але вона на мене навіть не дивиться». Промінчик, почувши це, сказав: «У тебе є талант, молодість, умілі руки!», - блиснувши, подарував людині часточку сонячного вогню. Загорівся вогонь в серці людини. Ожила, розцвіла людина. Взяла фарби і написала для коханої дівчини прекрасний букет. «Це чудо», - зраділа дівчина. А потім ще і ще виходили з під його рук творчі шедеври.

Потім ця людина покрасила будинок так, що замовник ввійшов у захват: «Я думав, що ви маляр, а ви справжній художник. Мій будинок перетворився в шедевр мистецтва».

Промінчик спостерігав за нею і, повернувшись до сонечка, сказав, що забув про прохання – шукати достойну людину і подарував вогник першій людині, яку зустрів. «Нічого», - сказало сонечко, - чоловік, якому ти повірив і твоя довіра допомогла йому стати кращою».

Ще раз наголошуємо, що випадковостей немає. Будьте пильними і спостережливими. Коли виходимо з дому – кого зустрічаємо: усміхнену, молоду, здорову, щасливу людину, то і такий день сьогодні супроводжуватиме вас. Це не забобон, а підказка Сушого. Зустріч з не зовсім приємною людиною дає нам шанс зрозуміти суть підказки – бути більш спостережливим, уважним і як налаштуватись на сприйняття сьогоднішніх подій і способів переосмислення результатів. Зрозуміймо, що все це в наших можливостях. Почуті добрі слова, чи матюки; побачені чийсь хороші дії, чи недостойна поведінка – це все нам Суший сьогодні дав можливість почути, побачити, щоб ми цей день прожили якнайліпше. Це відбудеться, коли ми є пильними і усвідомленими в цих проявлених нам підказках. Однак, одна із найперших дій в зустрічах з людьми зробити уклін головою (не можете спочатку візуально, то хоча б в думці) і побажанням: «Доброго дня!».

Дбаємо про душу. У красивому тілі і красива душа. Наше єство може впливати на красу душі при допомозі тіла. Йому у цій справі допомагає ум. Прекрасний одяг може ховати рани душі, особливо яскравий. Людина одягнута просто зі смаком створює притягальну силу і від неї випромінюється доброта. Між іншим, колір одягу, його фасон є зовнішніми проявами стану духовності. Це завжди так. Але коли вона одна так одягнена на спеціальній зустрічі, а всі інші одягнуті яскраво, то вони своєю завистю не хочуть приймати добродушну людину в своє середовище, у свій світ, хоча б на годину, бо уму страшно відчувати свій дискомфорт.

Відкривайте суть гніву ... його і погасіть усвідомленим Знанням. Утверджуйте його у прийнятті проявів радості буття. Вмійте відчувати подяку і вдячність, як зв'язок радості з красою, як сполучна ланка однодумців наших духовних. І Ваші відчуття радості є підтвердженням прийняття ними Вашої допомоги. Дякуємо за довіру!

Сенс зовсім не в тому, щоб просто скинути відповідальність перед суспільством, батьками, собою, дітьми, природою, Всесвітом: тому що це зробить нас безвідповідальними. Ні. Навпаки, ми відчуємо себе добре - ми більше не несемо відповідальності. Так роблять психоаналітики в своїй практичній діяльності. Релігійні традиції змушують нас протягом двох тисячоліть нести відповідальність перед усіма, що нібито людина в світі є перше виплодок гріха і цим змусило нас відчувати почуття провини. Тепер психологи впадають в іншу крайність - вони просто кажуть, що ми не грішник і не можемо за це відчувати провини - у нас все в повному порядку, а відповідальність несуть інші. Релігійні традиції завдали багато шкоди, створюючи ідею провини, ідею пекла і раю - тепер же психоаналітики завдають шкоди, доходячи до іншої крайності, створюючи ідею безвідповідальності. В тому і іншому випадку ігнорується те цінне, що принесла з собою людина на Землю - самосвідомість, яка є стержнем всього розвитку людської подоби і джерело її в духовних енергіях. Усвідомлення є нашою центруючою енергією, яка приймає і врівноважує позитивні і негативні енергії, є тим поведирем по життю, який допомагає нашому духовному зростанню, нашій вільній і гідній ході в круговороті Природи.

Нам слід визначитися раз і назавжди, що за нами ніхто не спостерігає: ні якийсь Бог, ні якийсь Диявол, ні якийсь божественний розум - все це ми можемо навчитися робити і робимо тоді, коли ми в стані спостереження - ми спостерігаємо підказки душі-ума в навколишньому середовищі в проявах і відчуженнях. Тобто ми самі собі контролер без якихось зусиль - тільки розуміючи і усвідомлюючи цей свій стан спостережливості.

*Ісус Христос розп'ятий був не раз.
Там, на Голгофі, це було уперше.
Умер од смерті, може, - від образ,
І за життям не пожалів, умерши.
А потім розп'яли на полотні,
У мармурі, у гіпсі і в граніті.
А потім розп'яли його в мені,
І розп'яли на цілм білім світі.
Останній жрець печального народу
бурмоче гімни, складені колись.
Він пояснив би тодам мову тода,*

*але вони вже віри відреклись!
Єдиний Боже! Все обсіли хами.
Веди мене шляхетними шляхами.
І не віддай цим людям на поталу, -
вони вже іншу віру напихали.
Шукайте цензора в собі.
Він там живе, дрімучий без гоління.
Він там сидить, як чортик у трубі,
і тихо вилучає вам сумління.
Зсередини, потроху, не за раз.
Все познімає, де яка іконка.
І непомітно вийме вас – із вас.
Залишиться одна лиш оболонка. Ліна Костенко.*

Людина по своїй природі творець – індивідуаліст. Усі ми родимось розумними, чи сказати більш точно, маємо прямий доступ до світового Розуму і можемо їм послуговуватися. Усі ми народилися талановитими, бо придивіться, що кожна дитина має задатки, чи таланти до якогось виду діяльності; щасливими є і ми коли це бачимо в маленьких дітях, які вони щасливі й скільки в них емоцій радості з причини і без причини, бо це стан душі. Творець не буде творити щось менш значуще. Не творіння Сущого має вади в об'єктах, але наше судження про нього і є нашою вадою.

Починаймо робити перші чи тисячні кроки для пізнання своєї сутності, своєї місії – входимо в самотність.

Притча від Ошо. *«Я чув про те, що архієпископ Японії захотів повернути дзенського майстра в християнство. Нічого не знаючи, нічого не розуміючи про внутрішній світ, він прийшов до майстра. Він був прийнятий з великою любов'ю і повагою.*

Він відкрив Біблію і почав читати Нагірну Проповідь. Він хотів зробити на дзенського майстра враження: «Ми дотримуємося повчань цієї людини. Що ти думаєш про ці слова, про цю людину?»

Він прочитав тільки дві пропозиції, і дзенський майстер сказав:

- Цього достатньо. Ти є послідовником хорошої людини, але вона слідувала іншим хорошим людям. Ні вона не знає, ні ти сам. Можеш йти.

Архієпископ був дуже шокований. Він сказав:

- Ти маєш, принаймні, дозволити мені дочитати до кінця.

Дзенський майстер сказав:

- Не варто даремно витрачати час. Якщо ти щось знаєш, тоді говори. Закрий книгу! - Тому що ми не віримо в книги. Ти несеш саму істину в своєму єстві, а між тим продовжуєш шукати її в мертвих книгах? Вернись додому і подивися всередину собі. Якщо ти щось знайдеш всередині, тоді приходи. Якщо ти думаєш, що рядки, які ти мені повторював, належать Ісусу Христу, ти помиляєшся.»

Вірування належить уму, мисленню, як проявлений факт; довіра виходить від душі, усвідомленості, розуміння, як відчуття процесу руху.

Але істина в тому, що вірування не може бути прожито, як це прожив Ісус Христос. Якщо людина починає бути більш пильною, спостерігати життя, відгукуватися на свої відчуття, то мало-помалу виникає довіра. І не задовольняємося віруваннями, інакше довіра не виникне.

Ми віримо, тому що нас навчили вірити, але віра не йде глибоко, тому що в ній немає розуміння ситуації. Це просто зовнішня загальна програма, як щось до нас додане, як аксесуар життя. Вірування в нас не виростило, щось не проростило з життєвого росту нашого розуміння. Воно було просто запозичене, і воно не проникає в наше єство. Ми шукаємо його в зовнішньому, як виправдовувальну думку наших діянь або бездіяльності. Ми можемо по різному приходити до одних і тих же фактів, по різному реагувати на однакові події, а Бог реагує однаково - справедливо, по совісті. Так і праведна і мудра людина підходить усвідомлено - від душі. Ми можемо носити вірування кілька днів чи все життя, потім, бачачи, що воно марне, бо не задовольняє наших духовних потреб (відчувається душевна пустота) - і нічого не відбувається, відкладає його в сторону, або переходимо в послідовники іншої релігійної традиції. Є християни, які нехристияни. Вони залишаються шанувальниками, тимчасовими прихильниками, послідовниками, бо їм так вигідно. Вони називають себе християнами лише через ці вірування, яких не застосовують, яких ніколи не шанують за істину і не сприймають, як сенс життя. Бути

християнином - це бути як Ісус Христос. Запитаємо себе - ми готові йти шляхом Христа в досягненні істини? І якщо людина в своїх діях ходить правдиво, то це її стан по всіх усядах.

Коли людина використовує свій власний потенціал, вона стає кращою своєю статечністю, відповідальністю, мудрістю, які явно насичені любов'ю й добротою. Ми це відчуємо.

Коли людина не використовує свій потенціал, вона стає посередністю. Усе суспільство складається з сірих людей, тому що ніхто не є тим, ким він був задуманий, він вічно хтось інший. І що б він не робив, він не буде кращим, він не відчуває задоволення, не може радіти.

Вмираючи, ми навчимося усвідомлено сказати, що залишаємо світ більш красивим, добрим, витонченим, бо й самі ми для цього потрудилися кожен. Це можливо тільки в тому випадку, коли ми покидаємо світ з тим же справжнім обличчям, з яким прийшли сюди. Вмираючи з такою чистотою розуміння смислу життя, то ми тим самим створюємо такий же стартовий майданчик з такими ж якостями душі в новому тілі.

Не біймося нікого, не біймося світу (згадайте притчу про ченця й потопуючий корабель). Небагато тих, хто йшов за Ісусом, і були вони сміливими людьми. Вони були єдиними християнами, бо вони ризикували своїми життями, йшли проти течії, жили в небезпеці, вони були готові померти, але не піти на духовний компроміс.

Природа такої тривоги у відсутності спокою. Заспокоймось і матимемо можливість побачити себе, хоч на старості. Це буде періодом очищення, це є період сповіді перед сущим, це є наша молитва.

Цей стан мільйонів людей: вони залишаються такими ж, що й на роботі - вони приносять свою посаду додому, або навпаки.

Навіть, знаходячись в сім'ї, у колективі й переживши прочитані, побачені, почуті, відчуті ідеї, слова й вчинки (хоча слова й дії застосовувати можна тоді, коли хтось готовий їх прийняти), то діє, можна сказати, енергетика позитивізму, який з часом народить в родині, у колективі односторонності, чи й більше, а паралельно навчить усвідомлено сприймати тих людей, які є носіями негативної енергії. Варіанти можуть бути досить різні.

Ми вже знаємо, що практично неможливо описати словами духовні якості людини, так і суспільства, а на явища руйнації, вбивств, пограбувань є достатньо слів і нецензурних епітетів. Де боротьба, там вогонь, там війна.

Ми уже батьки і так вчимо дітей, бо нас так вчили наші батьки, нас так вчило суспільство і сьогодні держави допомагають так «вчити» наших дітей і перевиховувати. Якщо ми проти такого перевиховання?, а що ж скажуть інші про таке розуміння? - злякалися. Хто не боїться переглянути ці сторінки знань для витончення своїх знань, той вже на шляху до істини. Хто не боїться залишитися незрозумілим, той з Богом. Хто не боїться невидимого, той може пронизати темряву. Хто не боїться обійти світ, той до далеких світів звернених. Хто не боїться знати заповіді мудрості, той вже з нами. Чи не відвідав Вас страх поважний читачу? Читаємо далі і знайдемо відповідь, як позбутися страху. Не маєте страхів, то це Ваша істина, Ви її знаєте. Не для збентеження умів ми займаємося цим, а сам смисл життя в пізнанні Істини, яка й сприяє для зміцнення довіри до обраного шляху.

Саме ця емоція страху підводить нас до філософії – увірувати в Бога, захватись за його спиною, але ж ми в ньому. Коли в нас біда, коли нам страшно, то, зазвичай, звертаємося до Бога, як до істоти, за допомогою. Давайте усвідомлювати суть ситуації разом. Берімо відповідальність за незгоду на себе – і побачите, що перед нами відступлять, бо з нами Всесвітня сила правди життя.

У мирському вони намагатимуться нашкодити нам, погавкати здаля, а то й із-за загорожі кинути палку. Це наш інстинкт, а не злиття з божественним. Бог – це одна й друга сторона реальності. Добро і зло. Ми там і там зустрічаємось з божественним промыслом, у якого один сенс – допомога в духовному рості кожного.

Наш Бог – це ми самі, якими нам хочеться бути. Про це пишеться й у Біблії, що Бог створивши людину по образу й подобию своєму. Той хто це написав, зібрав усі якості людини й наділив над- і найкращими своїми якостями, створивши образ Творця. Хто його бачив, чи хто до нього нас заведе? Ми самі знайдемо з допомогою тих енергій, що подібні нашій. Подібне притягується. Те ж спостерігаємо й у мирському житті. Збираються по подібних інтересах, по подібних поглядах на ситуацію і навіть молода пара збирається за подібністю якихось якостей. Природа такого притягання полягає в тому, що в іншому ми бачимо свої якості, які нам подобаються і від них ми маємо задоволення й радість. Ось звідки у філософії застосовується визначення про видимі притягнення протилежностей. Це є тільки частина природи людини. Дослідники знають.

Той, хто не вчив жити в гармонії з природою, жити красиво, щасливо, жити в задоволення душі, то він залишив своїх дітей сам на сам з могутнім суспільством, якому не потрібні духовність у своїй більшості. Ми теж тільки частина природи, але аж ніяк не господарі сонця, трав, дерев, риб, тварин, птахів і тим паче людей. А це сонечко сходить однаково для нас, для вас, для всіх, ми всі дихаємо одним повітрям, але, коли ми зупинились на мить, розслаблюємось, то побачимо живу гру сонця (воно грається!?!); вдихнувши ранкового повітря, ми відчуємо свіжість, відчуваємо, що наповнюємось силою (де вона береться? Повітря по своєму складу, мабуть, одинакове протягом дня, але ранком побачивши силу, грайливу енергію, бадьорість, свіжість сонця, воно дарує їх нам. Перевірте. Різниця є коли з будинку виходиш на роботу після сну, і коли вставши, щоб подивитись ту мить, як сходить сонце). Ми схочемо творити, рухатись на автоматі. Пропадає лень і вагання. Декому дається бути спостерігачем, хоча б за сонечком, з першого разу; декому через хвилину спокою, а декому після певної підготовки. Навчилися спостерігати за сонечком, переходимо спостерігати за іншими стихіями природи, а потім за людиною й собою. У нас відкриваються очі на все. Перевірте. Удачі нам.

Свідомі цього, батьки змалку допомагають укріпити фундамент розуміння своєї суті дитиною, суті Природи. Такий фундамент буде їм основою всього їх життя. Їх душі спілкуються з Всесвітом, вони відкрили свою душу для Бога й у подальшому ні наші бажання, ні будь-які обставини не зможуть закрити божественні ворота. Повторимося в проханні – вчимося самі і більше турбуємося про формування свідомого розуміння дитиною своєї суті з самого малку. Ціна життя – це і є істина і вона така мінлива, як життя, це і є Цілісна Природа, яка проявляється в різних якостях і явищах, але аж ніяк не космічний корабель, не атомна бомба, ні серіали ТБ, ні преса, ні детективи, ні «мильні» романи, які є побічними елементами і саме вони забирають соки життя. Означені елементи не вчать жити і не дають життя, а створюють замітники, створюють ілюзорну видимість життя, отруюють душі. Зрозумівши це, то це вже є показником пошуку шляху. Істина постійно змінюється і розширюється, ось чому ми не можемо стверджувати про сталість істини і що вона є в єдності вершиною життя. Це є певний орієнтир у духовному розвитку. Для прикладу: хіба сам комп'ютер є настільки важливим, чим самі програми. Комп'ютер – це звичайна папка, але ж і програми є творінням людини. То хто є джерелом життя на Землі? Творець створив світ, а хто створив Творця?

Свідомість більшості людей не проникає в глиб космічних побудов і можливостей. Не замислюючись над сенсом принципів, люди тим роз'єднуються з Космосом. Усі творчі здібності затребувані для прояву в цьому космічному залученні, бо це прилучення стверджує сумірність, яку людство загубило. Людина, яка покликана Космосом бути творцем і співтворцем, сама по лінощах своїх зреклася цього спадку. Пройшовши свій шлях життя в діяльності, людина не прийняла космічних принципів за основу і тому світ Духу відрізняється від світу суспільних відносин, створених людиною та світом Природи. Усе переломлюється в нашій свідомості через невідповідність до законів Космосу. На шляху до Істини слід проявляти усвідомлення діянь для прилучення до духовних якостей.

Припустимо, що люди, як носії, що мають задатки свідомості на Землі і можуть еволюціонувати набагато швидше, ніж інші об'єкти планети, але відбувається дивне явище - люди відкинули пізнання Духа і помістили себе в духовну нерухомість, долучаючи всю життєву енергію в накопичення матеріальних благ, або для придбання хоча б мінімальної їх кількості для простого існування. Здається, що навіть усе в навколишньому середовищі рухається швидше, ніж людська свідомість, але якість мислення дуже мало в цьому напрямку досягла успіхів. Розширення свідомості відбувається не ззовні, а зсередини. Це коли ум у згоді з душею сприймає усвідомлено всі факти і події світу.

Практично все суспільство побудоване на амбіції; система освіти готує тільки амбіційні уми. Це виглядає як змова - уся освітня система держав тільки й робить, що створює людей для докторів, для священників, для психотерапевтів.

До сьогоденного дня люди живуть випадковим життям. Ніхто не знає нашого потенціалу, і що вкладене в нас природою. А проблема в секретній системі освіти і ідеології держав. Дітям слід допомагати розвивати їх задатки, допомагати прагненню до пізнання, допомагати бути більш винахідливими, творчими, а не заохочувати в повторенні заученого, як робить наша освіта прямо зараз. Уся наша система освіти побудована на повторенні. Якщо дитина повторює краще інших, то вона вважається більш розумною і одержує кращі оцінки. У цій системі важливо тільки одне: повторювати як можна точніше. Нічого не додавати, нічого не видаляти, не бути винахідливим, не бути оригінальним. Фактично, у такої дитини просто краща пам'ять, а не розум. Цей висновок

підтверджує життя. Але ж і дорослі в своєму житті є великими імітаторами, повторюючи те, що закладене в нашу пам'ять в дитинстві, і повторюємо шаблони із ЗМІ, навіть наперекір докорам сумління – аби вигідніше, аби так як всі. Саме цей шлях веде від Бога, від своєї суті кожную людину.

Пам'ять – це збір інформації і її збереження в умі шляхом за-пам'ятовування (за пам'яттю). Якщо ми отримуємо правдиву інформацію, то вона всмоктується, «лягає на душу». У серця немає пам'яті, у нього є пізнаний відомий світ, а система пам'яті формується в голові, в можливих абстракціях. Якщо ми концентруємося у своєму житті в запам'ятовуванні, а за цим є дія в думці, слові і поступки, то так ми можемо вносити цю енергію в духовну енергію душі чи полегшуючий елемент сприйняття умом в новому тілі цієї родини інформативно, як негативна суспільна умова і можливість позитивних поступків в духовному очищенні себе і суспільного середовища.

Будучи носіями такої пам'яті, то, зазвичай, ми складаємо генеологічне дерево роду, як спосіб збереження пам'яті. Такий феномен є підказкою для нашого єства, як можливість очистити негативну енергію собі подібних предків і найперше себе, свій кошик і суспільний кошик. Пам'ять це непотрібний втомлюючий вантаж і суцільний подбав так, щоб ми не обтяжували себе різним непотребом, даруючи нам на схилі років склероз.

Бог дає нам знання тоді, коли виникає у нас потреба на них, а пам'ять забирає постійно. Ми ж не пам'ятаємо про все, що ми думали, що говорили, що робили годину назад, день, рік. Дякуючи сущому, що він дає такі умови, що ми весь час в процесі забування. Суцільний, бачачи небезпеку в прив'язаності до запам'ятовування, посилає нам допомогу через так звану «хворобу» склероз. Це не хвороба, це турбота Бога про наше єство. Дякуємо собі, що ми знаходимо аргументацію всім нашим діям і недіям, словам і думкам в пошуках істинності, в пошуках смислу життя.

Ми, батьки, вчителі, держава і релігійні традиції, вище вказаними способами навчання і освіти на свій лад робимо дуже і дуже велику шкоду людству і Всесвіту, бо ми навмисне пригальмовуємо, або неусвідомлено не даємо розвиватися в дітях духовним проявам, у тому числі і у творчих задатках. У підсумку душі продовжують надсилатися в це людство для розвитку, а якби ми допомагали дітям і самі усвідомлено здобували духовні якості, то наша душа швидше опановувала б духовні якості і швидше переміщалася б в енергію Духу. Це спосіб дотримати гармонію в Природі з кількістю душ у тілах людей на Землі – їх би було менше і ці якості давали і давали б душі енергію для перебування в тілі те 700-річне життя Соломона. Була б відсутня проблема перенаселення планети, зменшилося б негативу, що створило б умови спокійного й гармонійного розвитку Природи й Всесвіту. Проблем не було б – просто проходив би перерозподіл енергій і зміна їх форма, їх якості і зміст.

Навчаємось помічати дрібнички життя, бо саме вони створюють його повноту. Радимось з душею – які з цих дрібничок є суттєвими для нас, чи вони є нашою нагальною потребою? А шукати починаємо у видимому – у церкві, а там лякають гріхом, засівають страх, формують винність. Придивляємось, то в дитини цих негативних якостей немає, де ж ми їх набралися? Там, де шукали. Шукайте там, де загубили – у душі. Вивчайте себе. Якщо в нас є ще сила розуму, то убережімо дітей від перегонів бажань, бо саме вони створюють проблеми. Хоча «творцями» бажань і проблем є ми самі, а так хочеться сказати в цій ситуації, що ми не маємо щастя. То, хто є творцем долі? Творить і створите.

*Вечірнє сонце, дякую за день!
Вечірнє сонце, дякую за втому.
За тих лісів просвітлений Едем
і за волошку в житті золотому.
За твій світанок, і за твій зеніт,
і за мої обпечені зеніти.
За те, що завтра хоче зеленіть,
за те, що вчора встигло оддзвеніти.
За небо в небі, за дитячий сміх.
За те, що можу, і за те, що мушу.
Вечірнє сонце, дякую за всіх,
котрі нічим не осквернили душу.
За те, що завтра жде своїх натхнень.
Що десь у світі кров ще не пролито.
Вечірнє сонце, дякую за день,
за цю потребу слова, як молитви.
... пливе молитва в човнику лодонь. Л.Костенко*

Суспільство готує дітей бути підступними, щоб ми були здатні змагатися в боротьбі за існування, у боротьбі за виживання. Це жорстоке змагання, у якому всі готові перегризти один одному горло. Люди готові на все, щоб добитися успіху, бути знаменитими, піднятися по сходах успіху, імені й слави. Вони готові крокувати по наших головах. І якщо ми не настільки ж підступні, то нас будуть використовувати, маніпулювати нами. Тому суспільство вчить кожну дитину бути підступною, і ці слої підступництва приховують нашу безвинність.

Безвинність не потрібно досягати, вона уже є. Отже, це не питання становлення - це наша сутність. Розум не проти безвинності, або сказати більш точніше – щиросердечної чистоти, але підступництво й хитрість проти них. Розумна людина не підступна, а підступна – готова промінати душу на будь який вигідний їй дріб'язок. Якщо нам не подобається слово «підступний», то його можна назвати «умним». Це тільки гарне слово, але значення те ж саме. Ум дуже виверткий і підступний у досягненні мети.

Особистості є через особисті уми. Наприклад, у нас є певне бажання, і саме цим ми відрізняємося від сусіда. Бажання створюють розмежування. Ми шукаємо щось одне, сусід шукає щось інше; наш шлях відрізняється від вашого, наша мета відрізняється від вашої. Саме в цьому наша відмінність. Коли ми глибоко рухаємося в відносини, в якийсь момент в нас виникає сильна потреба в самоті. Ми починаємо відчувати себе виснаженими і втомленими - радісно втомленими, щасливо втомленими, але будь яке хвилювання втомлює. Було нескінченно красиво бути разом, але тепер нам хочеться рухатися в самотність, щоб знову зібрати себе до купи, щоб знову переповнитися, щоб знову вкоренитися у власне істоту. Якщо ми не шукаємо шлях, то і шляху немає - немає і шляху істини і правди як такої. Тепер ми можемо сказати, що знаємо, що нічого не знаємо. Якщо немає ніякої мети для досягнення, ніякого бажання, то і досягати нічого, йти нікуди і, усвідомивши це, ми досягли в цю саму мить цього незнання.

Той, хто просить знання, не може шукати істину. Людські знання - це сміття; тільки наше єство уособлює усвідомлене життя. Коли ми припиняємо просити знання, прагнути до знань, то тим самим ми пізнаємо нікчемність знання і припиняємо питати про істину, шукати її, тому що істина - це мета знання. Ось тоді ми не задаємо питання, що це таке і зупиняємося в мовчанні - що говорити, про що говорити? Яка потреба в цих писаннях? І так зникає бажання писати, говорити. Прийшовши до цього розуміння ми втратимо все. Все без жалю. Ми прийшли в себе. Адже те що нам необхідно по суті відкріється саме.

Життя не повторюється. Вона залишається завжди свіжим, завжди новим, завжди зростаючим, завжди досліджуваним, завжди рухаючим нас в нові пригоди. Наші старі заготовлені відповіді нічим нам не допоможуть. Фактично, вони нам заважають; не дозволять побачити нову ситуацію по іншому. Бачити світ по іншому - це дуже небезпечна ситуація; люди натовпу обов'язково спробують зруйнувати наші очі. Вони не можуть нас стерпіти. Вони несвідомо бачать в перспективі свій такий же результат і вони його не бажають. Їх влаштовує той, яким вони живуть. Побачивши нас такими, як своє дзеркало, то їм легше розбити дзеркало, ніж дивитися, споглядати себе в ньому, входячи в занепокоєння, кудись прямуючи і навіть не знаючи куди. Вони створюють видимість ситуації, що ми їх будемо то ображаємо своєю присутністю, своїми розмовами, своєю поведінкою. Саме тому ми виглядаємо в житті так нерозумно. Але залишатися дурним здається вигідніше. Щоб публічно не виглядати розумним, необхідно творчі зусилля; щоб бути розумним, нам доведеться рости. А зростання проходить у постійних проблемах, однак, коли вони усвідомлені і прийняті нами, то це дає нам насагу в устремлінні і легкоту. Бути розумним – це бути спокійним, виваженим, мудрим і це означає, що нам доведеться постійно залишатися пильним і усвідомленим - про що ми в книгах постійно просили. Можливо, читаючи ці рядки ви також так розумієте життє.

Кожна людина працює заради своїх дітей, створює собі прийнятні умови в житті серед людей, дбає над тим, щоб елементарно мати хоча б необхідне для виживання в цьому світі, то тільки подумаймо, скільки всього вона здатна зробити за двадцять чотири години на добу, день у день, протягом життя, скільки енергії вона витрачає на все це. Де ж вона черпає сили й енергію? У Всесвіті. Вона навіть не замислюється над процесом прийняття і роздаровування (це необхідна умова, навіть несвідомій людині). Ці енергії, як би автоматично надходять у її єство й переходять далі. Вона не скаржиться на втому, не шукає виправдань у ліні, у зайнятості чимось іншим. Цінність такої людини в безперервності і сталості плинності цих енергій. Сталість і рішучість трудитися (перетворювати, перетворити в реальності думки,

слова й діяння) і є устремлінням. Такий стан сталості і є умовою, яка підтримує її життєві енергії. Така сталість не родить навіть думки про те, щоб ухилитися від щастя гідного свого життя в материнстві, батьківстві; в стані дочки чи сина,; в статусі сусіда, друга.

Отут впливає дещо, що належить усвідомити, дещо важливе. Неможливо прийняти всі ці знання тільки для того щоб зцілити свою Душу, одержати доступ до енергій Всесвітнього Розуму, наблизитися до шляхів Істини, пізнати Життя й мати особисте задоволення – так не буває. Це занадто дрібно. Ми самі по собі дрібні. Якщо ми робимо щось, тільки щоб допомогти самим собі, то це не спрацює. Нам не вдасться по-справжньому вкластися в щось, якщо це тільки для нас одного. Для цього необхідно відчувати велике устремління в передачі усвідомлених основ знань про духовний світ іншим. Тоді через нас починають рухатися позитивні, очищуючі, лікувальні енергії для Душі й Тіла. Такий плин енергій у нас, який відчувається, дозволяє нам моментально мінятися в кращу сторону – змінюється сприйняття й відчуття навколишнього середовища і змінюємося й ми самі. Це основа цих пізнань – прийняти для інших, відкинувши гасло – жити як інші. У такий спосіб ми будемо повноцінно виконувати свою місію в круговороті енергій Природи.

Цим же займаються батьки, але в них є шанс допомогти дітям бути індивідуальностями, сіячами доброти, щастя. Батьки вже в зрілому віці відчують і бачать основний стрижень життя – бути індивідуумом. В них самих є шанс бути такими і тепер. Кожен це знає, але тільки перед закінченням життя ми бачимо свої минулі можливості й бачимо свої упущення в гонитві за ідеєю ф-ікс, за ілюзією, за матеріальним благополуччям, які не є основними для будь якої живої істоти.

Більшість людей не усвідомлюють, ким вони є насправді. Вони не знають, звідки з'явилися, і не відають, куди ідуть. І, що найбільш важливо, вони не розуміють, чого знаходяться саме тут, на планеті Земля, і не знають причин, по яких прийшли сюди. Зрозуміймо, що смисл нашого фізичного життя на Землі — творити і отримувати від цього радість. Ми тут не для того, щоб виправляти чи спасати цей світ, але саме в стані творення і задоволення ним, ми виправляємо цей світ, ми наповнюємо його по крупинках любов'ю, щастям, добротою и достатком. Ми є тільки його частинкою, але і ми вийшли з нього. Суть нашого перебування тут, то слід визнати - щоб ми не робили, то це бути щасливими... що немає нічого більш важливого, чим людське щастя... в стані якого ми є творцями і цим наповнюємо себе і Всесвіт - щастям, радістю...І якщо ми прийшли сюди не для того, щоб щось виправляти чи переробляти, то як же взнати, наскільки успішно складається наше життя на Землі? А цим питанням людина задається постійно і навіть перш за все ніж вишукувати смисл свого перебування тут. Ми думаємо, що успіх вимірюється числом певних досягнень, чи кількістю придбаного майна, але з часом ми деколи приходимо до думки, що здоров'я, багатство, відношення з іншими людьми, чи фізична досконалість — зовсім не те, що може зробити нас по-справжньому щасливими і фактично успіх і дійсний стан речей визначається тільки відчуттями тієї радості, яку ми отримуємо протягом життя від стану здоров'я, від стану достатку, від хорошої сім'ї і від хорошого трудового колективу, від хороших сусідів, від споглядання на красивий ніс, на прекрасну талію.

Істинність наша в тому, що слово не розходиться з ділом. В такої людини зазвичай немає розбіжностей між думкою і словом. Та і думки народжуються в неї від відчуттів, від розуміння істинних знань і особистого досвіду правдивості, від розуміння вічних якостей доброти, милосердя, любові. Правдивість – це компас життя, по якому ми зв'яземо правильність свого руху по дорогах життя і по ній визначаємо істинність тих, кого зустрічаємо на цій дорозі. Правдивість – це спроможність жити праведним життям і збільшувати свої можливості.

«Вода омиває зовні. Правдивість очищує душу».

Пізнання істини є початок злиття з позитивними духовними енергіями, бо дерзання не допускає малодушності. Пізнання викорінює всі спроби задовольнятися досягнутим. Подвижник знає шлях досягнення і не страшисться нічого, бо вічне наростання стверджує безмежність. Найкращий варіант знаходиться в двосторонньому зв'язку відчуттів душі і тіла.

Звичайно, неповторне розмаїття світобудови дає кожному, хто відчув потяг до пізнання свій уділ торування шляху. Але справа в тому, що більшість людей не помічає своїх здібностей. Навпаки, вони під тиском свого ума і моральних установок суспільства намагаються погасити кожен прояв своїх особливостей. Викиньте страх і держайте в пізнанні Світу!

*А й правда, крилатим ґрунту не треба.
Землі немає, то буде небо.
Немає поля, то буде воля.
Немає пари, то будуть хмари.
В цьому, напевне, правда пташина...
А як же людина? А що ж людина?
Живе на землі. Сама не літає.
А крила має. А крила має!
Вони, ті крила, не з пуху-пір'я,
А з правди, чесноти і довір'я.
У кого – з вірності у коханні.
У кого – з вічного поривання.
У кого – з щирості до роботи.
У кого – з щедрості на турботи.
У кого – з пісні, або з надії,
Або з поезії, або з мрії.
Людина нібито не літає ...
А крила має. А крила має! Л. Костенко.*

Ціна життя і є істинною своєю безцінністю, своєю таємничістю, своїм устремлінням до любові, щастя, доброти і достатку.

Не можна ні в чому гвалтувати свободу людей. Душа абсолютно добровільно пізнає необхідність сходження. Побачив шлях до сходження, то живи і будь світильником і прикладом для наслідування. Тому не перевантажуйте нікого настановами. Люди удосконалюються і прийдуть самі до такого розуміння. Світильник душі знаходить шлях за своїми особливостями. Багато не приймуть в життєвій суєті життєві підказки, щоб мати можливість самому шукати таємний шлях до Істини. Тільки спостережливість і відчуття підкажуть, яке слово і справа доречна. Але потрібно спокійно приймати людські особливості. Навіть піщинки відрізняються одна від одної. Так не треба стверджувати нічого насильно, бо сказано: хто сьогодні не шукає Сущого, не означає, що не заплачуть про нього завтра.

У кожному негативі є позитив. Не критикуємо те, що відбулося, а слід угледіти можливі позитивні моменти. У всякому предметі, діянні, відчутті поряд з частинами досконалими знайдуться крупичі хаотичні. Можна з кожного виду такої енергії викликати до прояву дії вчинені, або хаотичні частиночки позитиву проявлене в піднесеності духу. Крім молитовних викликань, кожна людина своєю духовною енергією здійснює постійні викликання станом посилу і прийому позитивних енергій. Коли ми думаємо про незручність об'єкта, який ми споглядаємо, свої дії, або інших, то вони стають дійсно незручними. Коли ж ми мислимо про прекрасне в предметі, то вчинені частинки його починають діяти. Необізнані люди приписують таке явище самонавіюванню, але знаючі природу речей розуміють це як дію думки в благому налаштуванні Духу, як результат руху енергій. Звичайно, вони проявляються в різному вигляді, якості та кількості, але завжди можна помітити, що предмет ніби оживає від людської думки. Дуже допомагає помічати таку зміну те, коли ми самі в стані подяки і благодії. Варто людині усвідомити цю природну силу, як він може благотворно застосовувати її у всіх випадках життя.

Дуже багато говорять про проблеми, перешкоди і дуже мало налаштовують собі їх прояви на благо. Розуміння природи проблем, перешкод дає як би запал в роботі, запал у пошуках шляхів їх розв'язання. Але як тільки показується перешкода, люди починають думати у своїх відчуттях-тяжкостях, забуваючи, яку перевагу склалася для них, бо проблема, перешкода є не випадковими на нашому життєвому шляху. Люди воліють, щоб усе робилося як зазвичай, старими заходами. Лише деякі воліють несподівані дії і такі ж наслідки. Люди щасливі, коли щось зробилося, як у самих звичайних людей, але ми, пошуковці, хочемо великих успіхів і для всіх. Вчимося зважувати істинну шкоду і помічність цієї ситуації. А тому Сущому важко посилати людям енергію удачі, коли вони уникають особливих шляхів, тобто не готові до прийняття. Якщо зрозумієте, що перешкода є нова можливість для реалізації кращого результату, то цим входимо в смугу успішності. Невдача нами визнається в упередженості діяннями темних сил - це не так, це підказка для пошуку кращого варіанту, який бачить наша душа, але ум ще не бачить і ця підказка йому і лише вони придатні для духовного зростання і зростання матеріального. До слова сказати, знайте, що всі прояви негативних енергій на наше мирське розуміння, слід сприймати тільки як підказки. Але не

тільки сприймати, але й вишукувати причини і діяти відповідно. Як відходи удобрюють землю, так тьма гніє для квітів світла.

Блаженство пошуковця, або його проявлені муки, так звана спрямована напруженість полягає в пошуку істини? Зазвичай, читаючи ці рядки у нас створюється враження, що пошуковик весь в муках, але якщо запитаете його - чи хоче він звільнитися від таких мук, то кожен відповість негативно. У глибині свідомості пошуковик-мислитель (сім разів подумай і один раз розкажи, або зроби все, що спрощує вирішення?) відчуває велике блаженство, бо процес пошуку вже є вищий стан насолоди від можливості будувати своє життя в радості. Шлях до пошуку полягає в мисленні і творчій праці. Бо умілий пошук бере частиночки енергії своєї і у Всесвіті, але й створює її величезну кількість, розвиваючись і збагачуючись. Шукання першопричини властиві кожній мудро мислячій людині. Одні наближаються більш витончено, інші більш грубо, але все ж не оминають шляху істинних пошуків. Одні збираються досліджувати піднесені цінності без вивчення найближчих причин, бо вони не задаються питанням, що людині слід насамперед розбиратися і серед повсякденних явищ. Хто зуміє углядіти причини і серед повсякденних явищ, той може заглянути і вище.

Розсуд причини щоденних пригод витончуючись мислення і навчить всеосяжно підходити до вирішення життєвих завдань. Повчально бачити, як ряд проблем розвалюються від одного вигук, погляду, або поради знаючого на ті чи інші факти, або ситуації, на які присутні не звертали уваги і які, можливо, й були первісною причиною появи проблем. У той час, коли людина, яка занурилася в життєві проблеми, не бачить їх кінця і не бачить їх після вирішення, не бачить в них сенсу, перенапружуючись, забирає, крім своєї енергії і енергію у Всесвіті, не маючи радості життя і іноді проклинаючи себе, батьків і Духа за нестерпність ноші створеної самим собою - а чи потребував він її взагалі? Ось у чому питання. Тому безглуздо говорити про муки пошуковця, або творця. Вони не мучаться, а радіють. Втім, деякі люди так своєрідно розуміють стан радості. Для деяких радість буде бездумною і як би нічого неробленням. Але згадаємо, чи часто ми визнаємо лише наслідки і не бажаємо думати про причини. Мало того, ми гніваємося, коли нам вказують можливі причини. Ми не допускаємо, що знайдена сказана причина може бути породженою саме внаслідок цього. Ось у чому парадокс. Так само говорять і ті, хто не встиг розвинути уяву і тим не розширили сприйняття. Такі люди можуть лихословити справжні причини і, дратуючись, лише породжувати зло. Слід, по можливості, оминати всі спонукання, що можуть посилити зло, яке і без того густо росте в людській сутності. Кожен з праведників во благо миру бачив і зазнавав багато труднощів і гонінь. Звідки ж такі непомірні тягарі, якщо такі праведники прагнули до добра і миру? Ми ж знаємо, що будь-яке позитивне устремління і навіть думка вже викликає люту пристрасного суспільства, але кожен подвижник світу скаже, що його спроби до світу і доброти одухотворяють його щохвилини і залишаються найкращими спогадами. Вони не тільки залишаються у Всесвіті, а й у миру - в літописах народу і в житті століть. Тому багато виявлених причини слід дбайливо зберігати, як нагадування і по можливості вказати на шляхи вирішення проблеми в можливих сприйняттях, тобто, в таких межах, де вони не породять недовіри і наруги.

Так не легко іноді зрозуміти, що гадана мала причина може бути джерелом великих лих. Тому слід вміло усвідомлювати, що і малий струмочок перетворюється десь в потужний потік.

Всі ми знаємо людей, оточених достатком, але якби вони знали, чого позбавив їх достаток? Люди хочуть виконати всі ходячі звички, забуваючи, що створений уклад життя єства послаблює також енергію духу, роблячи перешкоди і для нього. Душа через пасивність ума і його задоволеності заспокоюється, бо їй не притаманна така категорія, як боротьба. Вона може підказувати людям кращі варіанти в житті своїм устремлінням і якщо наш ум готовий їх сприймати, то починаються творчі пошуки. Явище недосяжності обумовлено не життєво смисловими устремліннями чи умовами, які не можуть зіставити бажання з життям. Тимчасовість умов не означає недосяжність. І тимчасовість устремління не означає, що устремління повториться в тому ж напрямку. Коли людина усвідомлює явище тимчасовості в собі, тоді вона легко прийме суть духовного сходження. Відчуття сходження осяє дух розумінням досяжності. Самовдосконалення є шлях до пізнання. Самонасолодження є зупинка в розвитку. Постановка мети у досягненні мети в пошуках істини, любові, Бога неприйнятна, бо мета є константа і рух до константи є підсумкова зупинка в духовному зростанні. Можна будувати життя так, що кожен день буде кінцем, але можна так пізнавати життя, що кожна година буде початком. Так на очах можна перебудовувати наше земне існування. Тільки цим шляхом питання майбутнього і свідомість про духовні стягання зробляться відчутними. Потрібно зрозуміти смисл в переробленні способу життя в міру проявів в нових відчуттях, які відкриваються.

Істинно, новий будинок потребує нових придатних речей, але знайти їх здається неможливим. Оновлення форм може дати несподіваний потік думок. Значить, мислення людське може попрямувати на пошуки нових рішень, які урівноважать наші бажання з нашими можливостями в межах розумного і необхідного результату. Кожна людина мимоволі поширює випромінювання своїх устремлінь, але потрібно навчитися знайти мудрий рівень своїх потреб. Простота є пізнання шляхів до багатства. Розкіш є початком тління й деградації. Не може довго тривати життя, повне гнилих слів, устремлінь і дій. Усяке бузувірство не є рішення правильне. Не слід насильно переконувати і закликати до простоти в житті. Вона присутня в нас разом з відчуттям гармонії. Але для нової побудови обставин потрібно усвідомити, що не змінимо ми цим наш смисл життя, що не ці форми заведуть нас в переосмислення нашої суті, що не змінять вони наші духовні орієнтири? Задавши собі таке питання про сенс життя - і ми отримаємо найбезнадійніші відповіді на ці наші матеріальні мрії. І вони збуваються! А як? Читаємо і знайдемо підказку. Саме життя так чи інакше, як і чим визначить нам вірний напрямок устремління? Удачі! Чим же досягти удачі? Запам'ятаймо - радістю. Не зневірою, а тільки радістю. Знайте, що мрії творять віруючих, а ті, які повірили - творять!!!

Привчаємо себе до втілення всіх знань в життя, бо яку область можемо вважати нижче себе? Як можемо зберігати впевненість, якщо самі відштовхуємо потрібний матеріал - він же не випадково прийшов в наше життя? Як і кількість релігійних традицій в нашому житті не є випадковістю. Кожна з них несе той позитив в якому має потребу та чи інша частина суспільства. В одній родині, селі, містечку, країні - скрізь існують відмінності в довірі до Сущого: і за формою, і за методами, і по красі піснеспівів ..., бо кожен знаходить у них все те, що виправдовує наші думки, слова, справи, тобто, це є тільки наше і наше бачення і сприйняття. Наш особистий світогляд, який проявляється в думках, словах і діях, то ми приймаємо той, який є в нас.

Все геніальне просте. Простота іде від невинності, від чистоти нашого єства. Простота є синонімом правильності, правди, природи. Це може бути слово, речення, ситуація, відкриття... Геніальність простоти в тім, що вона коротко і ясно викладає зміст, значення у всенаповненій (більше нічого не можна додати для пояснення) відкритості і закінченості в ній дій, тобто, весь процес від створення, росту до завершеності.

Ми довіряємо такому, як самі. Наш такий Бог, як ми самі, тобто, ми своїм позитивом, негативом формуємо сутність Бога. Що є цілком правильним і стверджувальним того біблійного вислову: «Ви Боги». Це ствердження текстів святих книг прослідковується в масі суспільства, яке і проявлене в їх способі життя.

Всі писані, предметні і усні джерела про Бога є творіння людини, однак слід визнати, що та таїна, яка є в життєдайній мудрій енергії, в організації облаштування всього живого і не живого, всього видимого і невидимого все ж і далі залишається таїною. Як тільки людина її розкриє для всіх, то ця пристрасна частина людства (приблизно 90% населення) створить такий хаос в своїх умах і ділах, руйнуючи свою психічну основу від невміння послуговуватися нею, що в підсумку і стане тим, що розкриє так званий «ящик Пандори». Це буде умовним сходженням в середовище людства Бога і Диявола. Настане час спалюючого психічного хаосу вогню і тьми. В тому і небезпека пізнання, що невіглас, читаючи ці слова, порве цю книгу.

Не закриваємо очі, що так зване скасування тілесного покарання є лише прикриття жорстокості ще більшої – душевної, яку ми сміливо можемо назвати жорстокість психічна. Саме так, перші удари негативу приймає наша психіка нашого єства. Коли ж люди визнають, що вищий ступінь мучительства є терзання духу! Коли ж настане відміна духовних переслідувань! Поки не усвідомимо духовних енергій, то не буде зрозуміле і людинолюбство, яке проявляється в добролюбії.

Деякі вважають, що розвиток твориться тільки десь на Небесах, а людська участь є безцільною. Такий самообман дуже згубний у своїх наслідках. Людям слід бути співучасниками еволюції. Людині слід усвідомити, що вона знаходиться у вічному русі і в постійному перетворенні. Бо і людина є одним із свідомих об'єктів у творенні духовних енергій.

Наприклад, перший крок до перетворення в такому мудрому повчанні: «Умійте знайти терпіння вислухати чужу біль. Знайдіть прихильність окрилити чужу радість. Ви не знаєте витоку цих страждань. Ви не знаєте причини зародження радості, але вмійте утеплити і окрилити ближнього».

Добролюбіє підкаже й інші шляхи руху до істини і шляхи перетворення в пізнанні духовного.

Щасливий той, хто навчився прислухатися до голосу своєї душі, до свідомості глибинної. Він подивиться навколо оком добрим і справедливим. Він знайде визначення багатьом якостям і почерпне нові засоби у своєму пізнанні. Слід відмітити, що таке розуміння є істотним у визначенні стану нашого ества, тобто, в людині відбувається велика психічна робота.

Душа є сіяч енергій, а ум є орач і жнець. Ніхто не буде чекати врожаю від незасіяного поля, так і душа не дасть надземного насіння, якщо свідомість загубила розуміння Духовного. Можна зрозуміти, що найвища потуга не проявиться, якщо людина не викличе її свідомо. Сіяч сіє вільно і в радості створеного, але жнець очікує і в поті чола збирає колос, думаючи, що з його спече собі хлібину.

Наше ество отримало дар, місію в своєму єдинстві і далі творити, ліпити душу при допомозі тіла через добродушну атмосферу в сім'ї, добросовісне творче виконання службових обов'язків, через повноцінне і якісне харчування, через розуміння сенсу життя, свого покликання.

Спокій, душевну рівновагу ми можемо мати в будь-якій ситуації і тільки в спокої, в душевній рівновазі і не залежно від того, чи ми монахи, чи ми начальники, чи ми ті, ким стали - ми маємо шанс на пізнання нашого ества. Ніхто і ніщо не змушує людей думати про цінності життєвих рівноваг, але усвідомлена людина завжди зважає на них, вибудовуючи ті, чи інші дії. То почнемо з малого – вчимося краще іти до сну з молитвою, ніж з відреченням і прокляттям. Краще починати день з благословення, ніж жити в злобі і обидах. Краще споживати їжу з посмішкою, ніж зі страхом отруїтися чи мучитися від переїдання. Краще ставати до праці з радістю, ніж зі смутком і безвихіддю. Перш за все в будь-якій ситуації життя потрібно заспокоїтися і в спокої до нас прийде усвідомлення суті життя, його смислу.

Всі обставини прекрасні, якщо дія строку є неминучою: пожежа освітлює шлях; грім будить в годину дозору; ливень змиває грязь з дороги; нема подій чисто поганих – одні, як підказка, інші, як результат нашого способу життя, треті, як стимул до нових пошуків. Не дарма говорять: «Живи, як набіжить». Це і підкаже нам потрібний шлях. Тільки будьмо спостережливими.

Зрозуміймо своїм умом, своїм еством, що відчуття щастя, радості, смутку, горя, входження в хворобливий стан тіла, це є процес входження в такий стан духовних відчуттів. І ми зосереджуємо ще раз на цьому увагу, як одну із основ у розумінні того, як будувати своє життя-буття і це автоматично нас розвиває аж до усвідомлення себе, як духовної істоти, як Людини ...

Ми далі зупинимось на розгляді природи того, що саме нас має спонукати до творіння доброти, справедливості для інших, бо ми є підказками, дорожніми знаками для розвитку душі, для бачення дороги життя, бачення його смислу іншими, а інші є об'єктами підказок для нас. Підказки є завжди і тільки від нас залежить, чи ми їх побачимо, а побачити ми можемо, коли ми в спокої і спостережливі. Це основна вимога до себе всіх. З часом таке розуміння вводить нас в постійний стан духу і тіла, як стан прийняття істини.

Просимо це зважувати, бо ми, читаючи ці рядки, поінформовані у тому, як ми можемо створювати ситуації, що руйнують проблеми та шляхи виходу з них. Будьмо спостережливі і вправні в пізнанні істини в підказках!

Неможливо описати те, що відчуваєш, але зумійте побачити, відчути ці моменти і, можливо, ми матимемо ті істинні знання про ці прояви душі і тіла. Спробуймо... Ми хочемо показати дорогу для свідомої людини, але не знаємо, як донести цю думку до неї... Допоможіть самі собі.

«Не хлібом єдиним живе людина». Як хлібом насичуємо тіло, так і душу потрібно наповнювати любов'ю, милосердям, блаженством, добротою, щастям, бо це і є той хліб на – суцільний про який говоримо в молитві «Отчечаш». Ми не можемо жити, ігноруючи потреби тіла. Не будемо їсти хліба – зруйнується храм душі. Ці дві якості енергії – душа і тіло нероздільні і є одним цілим. Це наше ество у єдності.

Тіло є проявом певних енергій, є проявом їх в такій їх функції, як життя. Тіло є зовнішньою оболонкою сутності людської, а душа знаходиться в середині тіла, як центрі, хоча сягає своїми можливостями досить далеко, навіть за межі планети. Ми акцентуємо увагу на цих якостях енергії: душі і тіла, прояви яких ми відчуваємо і бачимо в собі і в інших, тому будьмо свідомі, що ця енергія є частиною Всесвіту. Саме з допомогою тіла ми пізнаємо свою сутність, а сутність є дороговказом для розвитку тіла з його ідеями, словами і вчинками. Коли ми в житті надаємо перевагу духовному розвитку, то ми обмежуємо тіло певними аскезами, а якщо віддаємо перевагу розвитку тіла з його бажаннями, то починаємо усвідомлювати свою непотрібність, відчуваємо незадоволення собою, бо природа цього явища в тому, що ми не можемо реалізувати всіх своїх бажань і починаємо не любити себе і вся, бачачи

свою внутрішню пустоту, то тоді «Я» виходить на перший план, чим перекидаємо притік благ в наше життя. Саме гармонічне поєднання дає цілісність, дає радість життя, дає відчуття блаженства. Тому то не слід жертвувати, чи відмовлятися одним заради іншого. Насолоджуйтесь усвідомлено матеріальними благами, які пропонує нам Природа в цьому житті і одночасно використовуйте будь-яку можливість духовного розвитку. Ми самі відчуваємо потребу в духовному розвитку і це теж є стан нашого єства в процесі життя.

«- А хто мій ближній?»

На це сказав Ісус:

- Одна людина йшла із Єрусалима в Єрихон і попалася розбійникам, які зняли з неї одяг, ізранили її і пішли, залишивши її чуть живою.

Випадково один священник йшов по тій дорозі і, побачив її, пройшов побіля.

Також і левіт, будучи на тому місці, підійшов, подивився і пройшов побіч.

Самарянин же якийсь, проїжджаючи, наїшовхнувся на неї і, побачив її, зжалився і, підійшов, перев'язав їй рани, поливаючи маслом і вином; і, посадив її на свого осла, привіз її в готель і потурбувався про неї; а на другий день, відїжджаючи, витягнув два динарії, дав управителю готелю і звелів йому: “Потурбуйся про неї; і якщо витратиш більше, я, коли повернусь, віддам тобі”.

Хто із цих трьох, думаєш ти, був ближнім тому, який попався розбійникам?

Він сказав:

- Проявивши до нього милість.

Тоді Ісус сказав йому:

- Іди, і ти поступай так же.»

(Ев. від Луки 10.25-10.37)

Цей коротенький відступ слід пам'ятати нам, ідучим в житті.

Не хлібом єдиним ми підтримуємо життя. Дбаймо про хліб матеріальний і про хліб духовний. Не забуваймо, що ми є особистістю в суспільстві, яке управляється законами. Закон є стіни, збудовані людиною. Фундамент може стояти без стін, а стіни без фундаменту ні. Душа – це фундамент життя. Людина може жити по закону, може жити хлібом єдиним, але вона не бачитиме смислу життя. Однак і самий щасливий, закоханий не може жити без хліба – він помре. Міркуючи приземлено, скажемо, що можна жити без любові, без щастя. Це буде просто існування.

«Одного разу до мудреця прийшов молодий чоловік і попросив його навчити мудрості і що для цього потрібно робити. Мудрець нічого йому не відповів, але і юнак не полишав надію і регулярно підходив з цим проханням до нього. Через деякий час мудрець жестом запросив молоду людину йти за ним і привів його до річки, завівши на достатньо глибоке місце. Схопивши за плечі, він опустив чоловіка під воду і силоміць тримав там деякий час, не звертаючи уваги на його відчайдушні спроби вивільнитися. Потім все таки відпустив його і коли він віддихався, то спитав його:

—Син мій, коли ти був під водою, чого ти найбільше жадав на цьому світі?

—Повітря! Тільки повітря!

—А чи не бажав ти в той момент багатства, задоволень, могутності? Чи, можливо, любові жінки?

—Ні, мій пане, я бажав тільки повітря і думав тільки про повітря.

—Ось так, щоб бути мудрим, ти маєш так же сильно бажати Бога, як тільки но що повітря, Ти маєш шукати Бога, відмовляючись від інших цілей життя. Якщо ти вважатимеш за потрібне йти до нього саме з таким зав'язанням, син мій, то ти обов'язково будеш мудрим».

Зрозуміймо, що маючи душу, будемо мати і храм – тіло. Є тіло – буде і для тіла. Це зовсім не означає, що чим ми ближче до істини, тим ми більше матимемо матеріальних благ – ні. Для того, хто має знання істини, важливість матеріальних благ в житті відходить на другий план. Бо саме надлишкові матеріальні блага, які ми здобуваємо обманом, осудом, злістю, гординою, підлабузництвом, тягнуть душу далі від істини, далі нас від нашого єства – душа деградує. От живе людина 60 років і що залишає після себе: пусто провів час і помирати прийшов час; творив і в щасті помер – щасливу душу подарував іншому тілу. Бог дав нам життя, то шукаємо його, шукаємо його смисл ... - і знайдете корінь істинних знань про суще через пізнання. Тільки пізнавши суть Бога, Божественних Енергій зможе побачити Його і Їх в зримих і видимих проявах. Його не видно, його не чути, ми його не відчуваємо на смак, не

відчувається його запах, не відчуваємо його на дотик, тобто тіло не надає інформації до мозку, але відчуття щему вище сонячного сплетіння, ззаду за серцем це і є той теплий вулкан, звідки йде поширення теплоти. Такі відчуття підтверджують наш напрямок у пізнанні Бога. Такі відчуття відомі багатьом. Знаючи люди говорять, що це місце присутності душі в тілі, наш духовний центр.

Після одного такого вулкану приходиться нове бачення оточуючого світу, нове бачення життєвих цінностей. Найчастіше такі зміни в нас люди помічають після перенесених нами психічних зламів, а в цій книзі ми прочитаємо про можливість творення таких змін і в позитиві. Це мабуть і є істинний сенс життя. Це щастя і одночасно на перших порах появляється відчуття страху від невідомості. Це не страх перед будь чим і, в тому числі, перед наближенням до смерті, а її сприйняття по новому, це готовність з нею зустрітись. Це якийсь каламбур, з якого і повернутись вже не можна. Це вже якесь вдовolenня в очікуванні невідомого. Однак це і відчуття знайомого, воно - це відчуття знайоме нам. Сюди підійде для опису колись давно чує : шукає той, хто знає що шукати і знає, що він і тільки він загубив те, чим володів. Ці слова про істину – і рано, чи пізно ми її находимо, бо вона повсюди тільки будьмо спостережливими.

Дух темряви мислив: *«Як ще міцніше прив'язати людство до землі? Нехай будуть збережені звичай і звички, ніщо так не прикріплює людство до звичайних зовнішньо проявлених обрисів, але цей засіб придатний лише для застосування з групами людей. Набагато небезпечніша індивідуальна самість, в ній прояснюється свідомість й творяться нові побудови. Потрібно обмежити години самоті (12-річна школа, телевізор, компютер)*. Не слід людям залишатися само-стій-ними. Забезпечуючи їх своїм відображенням в телевізорі, в різних музичних, чи кіношних шоу, і нехай звикають до свого вигляду».*

Слуги темряви принесли людям дзеркало, забравши спостережливість за оточуючим середовищем. Ми не бачимо навіть людей, не говорячи про інших учасників природи. Ми є тими маленькими політиками, які дивляться на себе в дзеркало і не бачать підданих. Так і ми привчаємося і втрачаємо спостережливість за підказками Сушого.

Бо вони коли-небудь відчують потребу оглянутися назад подивитися на свій пройдений життєвий шлях і побачать все, що зробили, і почують голос власного серця, власної душі: «Я прожив життя надарма». В такому стані людина відчує, що вона була і є непотрібною нікому – ні родичам, ні колегам, ні оточуючим. І повірте, чи є слова страшніші за ці? Настає час страху марноти життя, але зрозуміймо, що це підказка і шанс вийти зі стану безвиході, зі свого пояснення, що життя є суєта суєт і, що у нас є ще можливості побачити себе до останнього видоху. Починається процес переосмислення. Вперед!

Той хто дбає за душу, дбає у внутрішньому діалозі, в самоті – це і є пошук себе, пошук Бога. Ніхто нас не навчить жити чесно, справедливо, щасливо і з любов'ю – тільки ми самі можемо наближатись в пізнанні до цих прекрасних відчуттів, цих прекрасних якостей.

Це не легко, але і не важко, коли ми це починаємо усвідомлювати, то щастя, задоволення наповнює наше тіло, наше єство. Ми випромінюємо радість і доброту, ми відчуваємо приплив сил для творчості, ми побачили своє нутро, ми знайшли Бога – прийшло розуміння потрібності і цінності сім'ї, родини, людей і всього, що оточує нас, що ми всі є одне ціле. Такий стан можна назвати молитвою, сповіддю, яка відбувається.

Люди ходять в церкву, моляться, а життя людей так і залишається тяжким. Вони не входять в стан молитви. Молитви, які не йдуть від чистоти душі і тіла, то вони не йдуть до Бога – він їх не чує, тобто сам болящий не чує суті своєї, так званої, молитви, а говорить завчені слова. Імітатор та й годі. Шлях до Бога у кожного свій. Ми не можемо говорити, що слід виокремлюватися з суспільного життя – ні, бо саме у суспільстві людина може духовно рости.

Стаючи самотійною, людина бере на себе відповідальність за себе і все оточуюче – це вже крок, це вже зміни. У свідомій відповідальності ми шукаємо, як краще жити, шукаємо свідомо такі ж знання - так росте наше усвідомлення суті життя і його сенсу. Ми зазирали, ми бачимо своє нутро, ми вчимося бачити свою суть, свою душу і кажемо, що є відчуття знаходження себе, свого Бога. Таке усвідомлення йде з глибини нашої душі.

Ми моментально відчуваємо, що находимо напрямок в пошуках свого шляху. З цього моменту ми починаємо пізнавати свою сутність і як тілесний сигнал початку цього моменту приходиться з відчуттями радості, щастя, піднесеності.

Водночас ми свідомі, що це тільки початок, але свідомі того. Це ми родились як індивідуальна сутність. Усвідомлення себе приходить через усвідомлення дуальності нашого ества і приходить воно теж з певною гіркотою. Коли ум закриває нашу душу, то ми живемо несвідомо і ум дає нам установки на легший шлях існування.

Ми бачимо свою сутність, ми бачимо звідки йде сила і навчилися бути стороннім безпристрасним спостерігачем за собою, ми можемо керувати процесом свого буття, керувати енергією. В такому стані спокійного спостереження всі думки, слова і вчинки бачаться глибше і ширше, а тому в нас є можливість подивитись в корінь негативних проявів і все ж найти там позитив і вмючи прийняти і цей позитив, і той, що приходить в якісних духовних відчуттях для передачі іншим. Коли ми цього навчимося, то це і є та аура духовної енергії, якою ми очищаємо і освітлюємо все навкруги себе.

Якщо людина покращує свою духовність (благочестя), то з поселенням творцем цієї душі в інше тіло, душа фіксує через організм, і сама людина - кращі умови, тобто душа ступила на вищу щабельку драбини, що веде душу, якщо можна так сказати, в рай. Розуміння цього і утвердження в цьому дає нам радість життя і ми можемо сказати, що маємо щасливу долю.

Кожного, хто щось пізнав, відчуває наповнення енергії, сили. І це наповнення сили іде від розуміння істини. До сили потрібен Розум, але коли ми не зрозуміємо суті пізаного, то воно залишиться тільки інформацією, якою можна користуватися як завгодно, чи взагалі не користуватися, бо це не ввійшло в наше знання.

Послух має місце, якщо він природний і він йде від чистоти серця і за погодженням з душею. Відчуваємо потребу бути слухняними, будьмо слухняними, але коли нам хочеться бути неслухняними, нас виснажують докори сумління, то будьмо вірні собі. Ми несемо відповідальність перед самими собою і ні перед ким іншим. Так, духовна людина ризикує. Вона готова віддати перевагу смерті ніж компромісу. Звичайно, вона не буде боротися в незначних речах, вона не буде боротися з несуттєвим - але що стосується істотного, вона не буде слухняною.

Однак ми виявляли послух навіть в важливих речах. То що таке наше вірування в Бога? Ми просто підкорялися іншим. Що ми знаємо про Бога? Ми просто підкорилися і пішли шляхом своїх батьків, вони пішли шляхом їх батьків. Батьки задоволені такими діями послуху нерозумних дітей, тому що вони слухняні - вони змушені стати слухняними. Ми, потім наші діти дізнаються одне: що все, що вони роблять як від істини, як від природи, неминуче виявляється неправильним в пристрасному суспільстві, тому краще слухатися порад батьків. Про якого Бога ми можемо говорити, про яку духовність цього суспільства ми можемо бути в усвідомленому пізнанні?

Люди вірять, але віра є віруваннями і в пристрасному суспільстві вони йдуть від страху, а глибоко всередині залишається сумнів. Кожна довіра несе в собі сумнів. Без сумніву не може бути довіри. Щоб розвіяти сумніви, ми проходимо через досвід, утверджуємося в правильності і створюємо віру, але сумнів гризе серце подібно черв'яку в яблуці, він продовжує поїдати нас зсередини. Вірування - це інтелектуальне явище, віра - глибоко інтимний зв'язок. Якщо ви любите, ви довіряєте, а з довіри народжується віра. Ця віра не зводиться до будь якої ідеї, вона в душі людини. Вона не є умовою, вона не вимога, пам'ятайте про цю важливу відмінність. Від нас не вимагають, як неодмінну умову, щоб ми вірили тому, кого ми не знаємо. Навіть таких людей як Ісус Христос, Мухаммед, Буда ми не знаємо - ми чули про них. Така інформація, така ідея прийняття є віруванням.

Повторимося, що віра народжується від довіри. Довіра виходить від душі. Тому ми не можемо силою нав'язати віру. Вірування - так. Ми це спостерігаємо в ідеологіях релігійних традицій. Всі люди, будь якої конфесії можуть довіряти, можуть вірити між собою і з іншими, але що стосується вірувань, то вони дуже ворожі до інших релігійних традицій і навіть в межах однієї традиції ми спостерігаємо ворожість до окремих сект. Бо люди, які засуджують, ніколи не зможуть довіряти. Якщо ми стали обвинувачем, жертвою звинувачення, то ми втратимо здатність довіряти і знайдемо щось таке, що зробить нас недовірливим. Такі люди навіть не стають послідовниками тих чи інших релігійних традицій. Вони можуть замкнутися самі в собі, можуть стати на деякий час фанатиками, можуть хитатися по світу, як пушинка.

Вірування суть громадський інститут, зовнішній атрибут приналежності. Духовне у всіх людей однакове і їхня довіра виходить в середовище проживання з внутрішнього, індивідуального. Віри неможливо вимагати від когось. Вона приходить сама. Вірування вимагають дотримання правил, умов, договорів. Так віруваннями підкоряються. А віра є, або її немає. Вона не може вимагати, змушувати,

очікувати чогось. Ми не можемо змусити когось вірити нам. Вірування цього досягають обіцянками раю, охороною інтересів - йде угода, договір. Нам подобаються обіцянки ... і ми підтримуємо ці громадські вікові традиції у віруваннях зовні. Ніхто не може сказати, що у тієї чи іншої людини на душі навіть в певний момент, але сказати якої релігійної течії він послідовник - можемо.

Хто знає про Бога, хто знає про душу? Можливо, їх немає? Є! Бо кожен це знає, що нами щось крім нас самих управляє нашим життям і в цілому світом безперервно, без відпочинку. І для цього живе у нас сумнів, як той маленький пошуковик в нашому естві. Цей пошуковик і шукає невідоме. Він шукає таїни духовного, він шукає таємниці життя, шукає способи і методи усвідомленого пізнання.

Люди не люблять таємничість. Царина вивчення духу поставила б їх перед багатьма закритими дверима. Чому люди уникають всього невідомого для них? Бо в школах їм кажуть: робіть, як усі, у сім'ї кажуть - живіть як усі, на роботі кажуть - робіть як усі. Рутинна відволікає від пошуку, а життя сприймається як вже відомий шлях - ніяких тобі таємниць. У підсумку наш ум починає боятися їх, ставши передбачуваним роботом.

Усе в наших душах, у наших умах, у наших тілах - бути птахом, бути берізкою, бути Людиною, бути Богом, або стати суддею, президентом ..., рабом. Навчив піп, навчила національна ідея, навчили батьки, школа, двір і ми ці «знання» згодом повертаємо їм. Навчили творити добро, ми його й повертаємо, навчили стати пробивним - пробиваємося по їхніх трупах, навчили красти - крадемо, навчили ображати, то тепер ми кривдимо їх. Яку енергію використовували, то така й росте. На сьогодні є попит на духовне надбання - обмаль. Людство засіяло пшеничку із плевелами. Ми не можемо реалізувати своє покликання - бути духовним індивідумом.

«Учень запитав Майстра: «Наскільки вірні слова, що не в грошах щастя?» Той відповів, що вони правдиві повністю. І довести це просто. Тому що за гроші можна купити постіль, але не сон; їжу, але не апетит; ліки, але не здоров'я; слуг, але не друзів; жінок, але не любов; будинок, але не домашній комфорт; розваги, але не радість; диплом про освіту, але не розум. І те, що назване, не є вичерпним списком».

Відчуття духовної свободи дає насамперед свободу від світу, від мирської суєти. Злиття з духом і дає відчуття свободи. І внутрішня свобода досягається повністю. Загальні правила, закони, суспільна мораль у такому стані можуть не сприйматися душею і у тому числі - умом. Досягнути зовнішньої свободи від цілеспрямованого впливу суспільства вдається уникати частково, або до певної міри коригувати цей вплив.

Визначені позбавлення в багатьох випадках нашим умом сприймаються як допоміжні способи поряд з його установками, медитаціями, афірмаціями. Так, вони є допоміжними і беруть участь в перенаправленні енергії і якщо ми відчуваємо в цьому позитив, задоволення, радість, то це підтверджує наше усвідомлене буття. Відчуття свободи дає можливості нашому еству по іншому сприймати світ і умиростворено вибудовувати з ним взаємини. Така свобода приносить нам відчуття щастя і творчий запал. Тут немає місця вульгарності. У такому стані душі наш ум про це не думає. Така свобода відкриває нам шлях на пошуки істини, на шлях здобуття духовних якостей. На цьому прикладі ми стверджуємо, що духовна свобода не створює моральних обмежень, але й не виникає потреби входити у вседозволеність у реальному світі. Цей стан Душі й Тіла, при якому до нас приходять Знання наповнення діалогу між нами й Суцим, між собою подібними і тоді наші діяння кояться в благочесті, як би самі собою. Для пояснення такої своєї поведінки ми не можемо підібрати слів. Мабуть такий стан душі й тіла наповнюється такими енергіями, яких нам не дано на даний період пізнати. Вони відкриваються в стані любові. У нас відсутня потреба в порівнянні, оцінці, аналізі, виборі. Нас у такі хвилини веде Дух по шляху життя-буття. Так, саме у хвилини осяянь, які, як зелене світло світлофора, дозволяють рухатися далі.

Не слід очікувати при усвідомленні цієї хвилини, як панацею для вирішення всіх проблем у житті. Хоча можна багато чого зробити в такі хвилини усвідомлено, але без очікування, тому що не кожна жива істота може в сталості приймати таку кількість енергії - вона підніме її вгору і вже як безтілесну енергію. Тут слід дещо усвідомити, дещо важливе. Неможливо прийняти всі ці знання тільки для того щоб зцілити свою Душу, отримати доступ до енергій Вселенського Розуму, наблизитися до шляхів Істини, пізнати Життя.

Необхідно відчувати велике устремління в передачі зрозумілих основ знань про духовний світ іншим. Тоді через нас починають рухатися позитивні очищаючі, лікувальні енергії для Душі і Тіла. Такий відчутний рух енергій в нас дозволяє нам ментально змінюватися в кращий бік - змінюється сприйняття і відчуття навколишнього середовища і змінюємося і ми самі. Це основа цих знань - прийняти для інших, відкинувши гасло - жити як інші. Таким чином ми будемо повноцінно виконувати свою місію в круговороті енергій Природи.

Вірування належить уму, мисленню, як проявлений факт; довіра виходить від душі, усвідомленості, розуміння, як відчуття процесу руху. Але істина в тому, що вірування не може бути прожито, як це прожив Ісус Христос. Істина була і до Ісуса Христа і є тепер.

Якщо людина починає вчитися бути більш пильною, спостережливішою за життям, відгукуватися на душевні відчуття, то мало-помалу виникає довіра. І не задовольняємося віруваннями, інакше довіра не виникне. Ми віримо, тому що нас навчили вірити, але віра не йде глибоко, тому що в ній немає розуміння ситуації. Це проста зовнішня програма, як щось до нас додане, як аксесуар життя. Вірування в вас не виросло; ще не проросло з росту нашого розуміння. Воно було просто запозичене, і воно не проникає в наше єство. Ми шукаємо його в зовнішньому, як виправдовувальну думку наших діянь чи бездіяльності. Ми можемо по різному підходити до одних і тих же фактів, по різному реагувати на однакові події, а Бог реагує однаково - справедливо, по совісті. Так і праведна і мудра людина підходить усвідомлено - від душі. Кілька днів ми їх носимо як певну інформаційну підказку, потім, бачачи, що вони надумані, марні, і нічого не відбувається в нашому єстві, то відкладаємо їх в сторону.

Є християни, тобто, послідовники його повчань, які позиціонують себе з Христом, але вони ніякі не християни. Вони залишаються шанувальниками, тимчасовими прихильниками, бо їм так вигідно. І це прекрасно. Ця ідеологія захищає їх, дає душевний спокій. І це прекрасно на цьому етапі духовного розвитку тим людям, які визначилися з приналежністю до тієї чи іншої релігійної традиції. Водночас не забуваємо, що саме їх душі поселені в те суспільне середовище, де та чи інша релігійна традиція спомоцествує їх духовному росту і розвитку. Знаємо, що розвиток Душі є основним покликом Духу для Людини.

І якщо людина в своїх діях діє справедливо (правдиво), то це її стан по всіх усядах і у всьому. Вони називають себе, наприклад, християнами лише через ці канонічні вірування, яких не застосовують, яких ніколи не шанують за істину і смисл життя. Бути християнином - це бути як Ісус Христос, це жити по його повчаннях. Запитаємо себе - ми готові йти шляхом Христа в осягненні істини? ... Відгукніться! Бог нас кличе через бажання духовного розвитку, через розвиток Душі, то і ми маємо розуміння і відгукуємося.

Молитва - це дуже індивідуальна і таємна справа. Немає нічого більш особистого, ніж молитва. Вона глибше глибокої любові. Це серце любові, душа любові. Чи довіряє чоловікові дружина настільки достатньо, щоб віддавати йому листи нерозпечатаними? Ні, вона відкриває і читає їх. І вона каже, що довіряє йому, що він для неї бог, але не довіряє йому навіть настільки. Відданість, довіра, любов - все це стало тільки словами, показухою. Ми говоримо одне, а робимо щось зовсім інше. Ми зробили це і з Богом. Ваше поклоніння і ваші молитви теж стали показухою.

Майбутнє - це не частина часу, це частина свідомості. Час - це завжди сьогодні. Він не буває ні минулим, ні майбутнім. Він завжди зараз, як реальність. Ум створює майбутнє, тому що так можна уникнути прив'язки дій, слів до сьогодні. Людина дивиться в хмари, чекає чогось і робить вигляд, що щось має статися, але нічого не відбувається.

Людське тіло виникло із нічого і повернеться в ніщо. І в цьому проміжку, який ми називаємо життя іноді приходить усвідомлення, що ми просто прах і нічого більше. Сподіваючись на майбутнє, очікуючи майбутнього, прах створює мрію навколо себе, і головне її достоїнство - мрія засліплює. Завдяки мрії, ми відчуваємо, що ми хтось. Мріяння нічого не варто, мріяти можуть всі. Жебрак може мріяти, що він імператор, бо немає обмеження, забороняючого мріяти. Щоб уникнути стану знаходження в бутті, то умом проектується мрія становлення. Але ж звідки береться мрія про можливість бути?

Одному мріяти важко. Та й про що мріяти? Скрізь одна й та ж рутина, одна і та ж метушня. Людина починає мріяти і спілкуватися з невидимим, але подібним собі. Так створюється ілюзія бога. Але мрія знову і знову руйнується, і нас постійно відкидає до оголеної реальності, до порожнечі. Напрошується

необхідність в цій голій реальності - іншої реальної подібності собі. Появився реальний. Ми раді, ми плекаємо його, ми улещуємо його, ми відмовляємося від прийняття реальності і створюємо мрії. Іншого обволікаємо, наділяємо такими якостями, щоб уникнути споглядання жорсткої реальності - голої Землі і Води. Нова мрія чи ілюзія стає нашою необхідністю і вона в цьому статусі стає улюбленою, як новонароджена дитина. Улюблений - це хтось, за кого можна чіплятися, на кого можна дивитися, з ким можна ділитися. Улюблений - той, хто заповнить прірву, хто поведе наші мрії не про себе, а про нього і від себе, щоб не опинитися віч-на-віч з оголеною реальністю.

Вони ховаються тепер обидва від реальності і в ці моменти їх відвідує присутність чогось величезного таємничого в їх житті - Природи. Цей невидимий невідомий стає богом. Люди його не визнають повністю і не заперечують присутність чогось невідомого. Так і живуть люди в світі до цього дня в пошуку невідомо чого і кого і у відмові від прийняття порожнечі. Вони до цих пір не задають цього основного питання - що ж, або хто ж воно таке, що ми називаємо абстрактно словом - Бог. Це небезпечно, це гранично небезпечно. Ми боїмося навіть іншого через невідомість - звідки він з'явився поруч і водночас становить частину нашого життя, наповнюючи його спільними мріями, наповнюючи його якимось сенсом, відволікаючи ілюзією, або реальністю? На це питання ми також до цих пір не можемо дати відповіді. Треба ховати деякі мрії від нього. Треба робити вигляд, що знаєш основне питання. Але в житті все задають питання тільки другорядні, пояснюючи собі і іншим таку ситуацію, що слід створити картину, фон свого питання. Навіть коли підходимо до з'ясування основного питання, то нас відвідує острах, страх - ми боїмося. Такий підхід практично в усьому, що стосується істотних ситуацій нашого життя. Але як підійти в пізнанні того, як поставити це питання, де його поставити і кому? Але от питання: куди йти? Піти від нього неможливо, але куди йти - теж питання? Зміна місця не допоможе.

Ось чому людство в такій метушні: люди стали пошуковцями дорогошукачами. Вони завжди в дорозі думками і справами. Вони завжди кудись збираються. Ніколи нічого не досягають, але завжди кудись відправляються. А природа порушеного питання в тому, щоб просто втекти звідти, де вони зараз є. Але все залишається тим же. Нічого не змінюється. Куди йти? Йти нікуди - це друга правда про людські життя.

По-перше, в житті нічого особливого не трапляється. Здається, що щось відбувається, але ми залишаємося тими ж. Загляньте в себе - що там змінилося? Коли ми були дитиною і багато мріяли, потім піросли і, все одно - весь час мріяли. Тепер ми стали старим, а все ще мріємо. Раніше ми, можливо, мріяли про багатства цього світу; тепер же ми, може бути, мріємо про багатства іншого світу. Але хіба в нас щось змінилося? Хіба ми можемо сказати про своє духовне зростання, або про реальні зовнішні придбання, перебуваючи на передсмертному одрі. Навіть тут ми в страху, бо боїмося подивитися в порожнечу-марноту свого життя, і проявляючи мудру відвагу, ми все ж починаємо задавати другорядні запитання.

По-друге, ми всі йдемо від одного місця до іншого, від одного настрою до іншого, від одного рівня до іншого - але нікуди не приходимо. Хто може констатувати, що він став більш люблячим, більш радісним, добрішим, більш співчутливим? Хіба ми це можемо відчувати? Навіть в думках про минуле маючи виявлену різницю і то тільки в своїх мріях - адже події тих днів давно пройшли. Як швидкоплинні терміни життя!

Чи досягли ми якогось місця? Чи можемо ми сказати, що прибули кудись? Ми завжди починаємо рух від нових думок. І навіть в реальному житті відбуття-прибуття не відбувається. Поїзди завжди від'їжджають, а люди завжди наготові в залі очікування чогось нового. Приїхавши на станцію мрії, то вона одномоментно стає новою станцією відбуття. У нас нові мрії. І так все життя: відбуття і ніякого прибуття. Ми нікуди не прибуваємо. А взагалі, - звідки ми почали свій рух? Як з'явилося наше життя і ці мрії? Абсурд. Але ми намагаємося не ставити ці два головних запитання.

І тоді само собою виникає третє питання - хто ми? Тому що немає сенсу питати, хто такий Бог. Бо все це є наше творіння: творіння нашого ума. Тому забудемо те, що сказано в Біблії, нібито Бог створив людину за образом і подобою своєю. Все якраз навпаки: людина створила Бога за своїм образом і подобою. І ці слова, що бог створив все є абсурд, бо постає питання - хто створив творця? Немає

абсолютно ніякої причини ставити таке питання. Це у світу є причина, але Бог позбавлений будь-яких причин. Це все наше творіння. Це все наші творіння, нашого ума і його мрій, і його обумовленість і опис наших відчуттів, наших наповнень змістом фактів і подій нашого споглядання і сприйняття життя нашим тілом, як частиною Природи. Щоб якось відчути свою значущість, важливість, люди створили Бога на небесах, якого не можна узріти, почути, відчути, як образу і подібня нашого. Та і жодна інша жива істота не створює для себе Бога. Бог не створив світу. Бог не створив людину. Природа, Космос, Всесвіт і Людина створили самі себе з участю Духа світлого і темного – Енергій. Це є таїна, на яку ще немає відповіді. Потреби немає в питанні, потреби немає і у відповіді. Людина наскільки змогла створила всі ці уявлення, які ми описуємо. Також задані другорядні питання і на них надано відповіді в таких «мудрих» святих книгах. Але на ці три означені питання то і ніхто не може відповісти. Задавати навчилися, роблять спроби знайти відповідь - а її немає. Але відчуття є про присутність і про наповнюваність нас і навколишнього середовища енергіями, які так чи інак підтверджують свою присутність, а тепер і ми можемо стверджувати, що і ми є співучасниками у творінні цих Божественних енергій.

Чи створив Бог світ? Такого роду питання марні і нічого не варті. Може бути, він його створив, може бути, ні, це несуттєво. Справжні питання - про себе, про облаштування життя; це живі питання. Як тільки є правильне питання, не треба шукати відповіді - відповідь в ньому самому. Вони завжди разом. Як тільки ми задаємо природне, справжнє запитання, що йде з нашого ества, а не від ума, то за питанням приходить відповідь. Так є. Якщо ми ставимо запитання - відповідь знайдена. Справа не у відповіді, справа в питанні. Часто ми не знаємо справжнього запитання по суті і від суті - ось чому ми завжди шукаємо і шукаємо. Ось чому справжньої відповіді не буває. Її не може бути. Якщо запитання наше, то як може чиясь відповідь вгамувати його? Відправляємося до служителів церкви, до вчителів, до політиків - у них є правильні відповіді. І вся біда в тому, що ми кожен вже знайшли відповідь. Жага наша в пізнанні і її не вгамує ніяка вода, яку п'є інший. Але ми любимо все готове. Це неможливо. Так нас обманюють, так ми обманюємося самі. Так народжуються релігійні традиції в людському середовищі. Вони навчаються сприймати світ таким який він є в соціальній реальності, бо Істина всього є усвідомленим напрямком іти туди не знаючи куди, або як той «Петро» - ні усвідомлення, ні розуміння, ні визначення!

Притча від Ошо.

«Сталося так: якийсь чоловік був зачарований річкою, що протікала поруч з його селом. Він захотів спуститися по ній вниз, до самого кінця, щоб побачити, як річка впадає в океан. Звичайно, він почав вивчати старовинні тексти: треба було дізнатися, чи спускався хто вниз по річці. Спускалися багато. У всі віки багато були зачаровані рікою. Але його спантеличило те, що відповіді їх були різні. Він не міг їм вірити. Один стверджував, що річка пряма. Інший говорив: через п'ять миль річка повертає праворуч, а ще один - що рівно через п'ять миль річка звертає наліво. Бачачи велику плутанину в текстах, він звернувся до людей: може, живий хто небудь з тих, хто спускався по річці. Таких знайшлося багато: радити завжди дуже приємно. У кожному настільки глибоко сидить бажання стати гуру, це так приємно для нього. Це приємно для его. Коли треба радити іншому, кожен стає мудрим. Може, в своєму житті він виявився б дурень-дурнем, але коли інший в скруті, то він стає мудрим з купою порад. Звичайно, ніхто їм не слідує, і добре, що ніхто не слідує нічийм порадам. Так ось, багато порадників і нецирих облудників виявилося і в селі цієї людини. Він був у них, але залишився в ще більшому збентеженні, тому що у кожного були свої уявлення.

Нарешті, він зібрав великий матеріал. Спланував карту. На папері все виглядало просто чудово; на папері завжди так. Ось чому всі тексти прекрасні на папері. І він відкинув всі суперечності: з цілого вибрав основне ціле. Тепер ця зібрана річка була чисто упорядкуванням ума. Він же був дуже задоволений своїм планом, картою і - відправився вниз по річці. Тут же стали виникати проблеми: він планував через п'ять миль повернути праворуч, але річка не слідувала карті. Він був приголомшений і переляканий. Всі зусилля досягти мудрості виявилися марними - річка не слухалася. Жодна річка не слухається ваших карт. Йому стало так тривожно рухатися в невідомості: попереду могли чекати небезпеки. Але йому нічого не залишалось, як плисти разом з річкою. Якщо річка не може слідувати карті, що робити? Прийшлося рухатися з річкою. Він не міг заснути всю ніч. На наступний ранок він очікував побачити на березі село. Ніякого села. Він був голодний, розгубився. Що робити?

Що ж, все в описаному - брехня? Нічого подібного. Але річка є річка, вона змінює свій шлях. Іноді вона повертає ліворуч; тепер вона звернула направо. Іноді там буває село; село появляється і зникає.

Річка постійно змінює свій шлях. У річки немає логіки, вона не упорядкована. Просто вона жива. Ніколи нічого невідомо заздалегідь.

Чоловік був голодний, пригнічений. Карта виявилася повною нісенітницею. Що робити? Річка створює проблеми.

Один, мовчки, пливучи за течією, він почав міркувати: що робити? Тексти не допомогли, поради виявилися марні - що тепер робити? Він почав міркувати. І раптом прийшло розуміння: «Річка не створює проблем, їх створюють карти. Річка не створює ніяких проблем. Річка навіть не знає, що я тут. І річка не може бути до мене ворожа». Він викинув карти в воду. Проблеми скінчилися. Тепер він став плисти разом з річкою, без всяких очікувань. Всі його засмучення скінчилися».

Якщо ви пливете разом з річкою життя, ви знайдете своє питання, і ви знайдете свою відповідь.

Але все горе в тому, що ми кожен вже знайшли відповідь. У нас є карти, тексти, рекомендації, і купа ошуканців продовжує давати нам поради. Їм дуже приємно радити. Ми просто жертва, привід. Їм хочеться радити. Їм байдуже до того, що вам потрібно. Вони і не дивляться на нас. У них вже склалися певні уявлення.

У пошуках себе, джерела життя ми так заходимо глибоко і виявляється, що у основних питань немає відповідей. Хоча самі питання і є відповіддю. Але якщо ми так заходимо в пізнання себе, то і потреба в питанні зникає. Зникло запитання, то і немає відповіді. Якщо не виникає питання, то і ніхто не очікує відповіді. Забудемо поради та відповіді, якщо ми хочемо знайти спосіб поставити своє питання про сенс життя. Тільки тоді ми зрозуміємо відповідь. Ми так оточені відповідями, що в цій плутанині майже неможливо знайти суттєвого питання. А справжнє запитання - це ключ. Ми не даємо жодної відповіді. Ми не даємо жодних методів, способів усвідомлення і розуміння. Ці слова можуть порушити в нас спрагу до пізнання, а далі все піде само собою.

«Маулінганутта, шукач істини, прийшов до Будди. Будда запитав його:

- Що ти шукаєш? Маулінганутта сказав:

- Я шукаю себе. Допоможи мені!

Будда пообіцяв допомогти йому, якщо він зробить те, що він йому скаже. Маулінганутта заплакав і сказав:

- Як я можу обіцяти? Я не маю - мене ще немає, як я можу обіцяти? Я не знаю, що буду робити завтра, у мене немає ніякого «я», яке могло б пообіцяти, тому не проси неможливого. Я спробую. Найбільше, що я можу сказати - це я спробую. Але я не можу сказати, що це зроблю, бо хто це зробить? Я шукаю те, що може обіцяти і тримати обіцянки. Мене ще немає.

- Будда сказав:- Маулінганутта, я задав тобі це питання, щоб це почути. Якби ти пообіцяв, я б відмовив тобі. Якби ти сказав: «Я обіцяю, що це зроблю», тоді я дізнався б, що ти не справжній шукач себе, тому що шукач має знати, що його ще немає. Інакше, який сенс шукати? Якщо ти вже є, немає ніякої необхідності. Але тебе немає! І якщо людина може це відчувати, его випаровується».

Відповідь слідує за запитанням. Це безсумнівно. Так буває завжди. Так що, до чого піклуватися про власне запитання? Але якщо запитання не наше, то і його виконання буде не нашим. Відповіді не допоможуть. Необхідний інший стан усвідомлення. Тільки інший стан свідомості допоможе пізнати відповідь. Відповідь всієї істини – наявність нашого життя. Є життя то і є шукач істини, є кому задавати питання, і є кому шукати на нього відповідь.

Бог - це все. Бог - це просто ім'я всього, що оточує нас. Ми в ньому. Він в нас. Бог близько. Кожному можна зробити висновок Бога в своєму серці, можна прийняти його всією душею, але не можна розповісти про нього. Можна бути ним, але не можна його висловити. Бо ми як та крапля, досягнувши повноти і потрапивши в океан вже є не виокремленою і не проявляється від себе. Вона проявляється від загального.

У Ісуса є вислів: «Ідіть за мною. Ноша моя легка», або «Ідіть за мною. Моя ноша – світло».

Світло - саме невагоме на світі, хоча сама що не є матеріальна матерія. А завжди, коли ми відчуваємо світло всередині, осяння, то ми відчуваємо надлишок енергії.

Ми в пізнанні істини, в пізнанні життя подібні до людини, яка продирається через темний ліс вночі, і якийсь час як би інша людина з лампою супроводжує нас, але на перехресті вони розлучаються, і першому доводиться намацувати свій шлях одному. Ось якби у нього був свій світ, то він не боявся б ніякої темряви. Ідіть у своїй життєвій суєті, у своїй темряві. І темрява не образна. Згадаймо, що ми бачили в житті? - Нічого суттєвого. Йдучи, пробираючись, поступово ми знайдемо і своє світло. Коли ми в своїй темряві, світло не так уже й далеко. Коли ніч дуже темна - близько ранок, воно вже настає.

Ошо говорить своїм слухачам: *«Я зустрів вас на дорозі, і у мене є лампа. Раптово ви більше не в темряві. Але лампа - моя. Незабаром ми розлучимося, тому що ваш шлях - це ваш шлях, а мій - це мій. У кожного є власний шлях досягнення свого призначення. На певний час ви зовсім забуваєте про темряву. Моє світло світить і для мене і для вас. Але незабаром прийде мить, коли ми розлучимося. Я піду своїм шляхом, а ви - своїм. Кожен в себе йде своїм шляхом, ось такий особливий шлях до Бога. Тоді вам знову доведеться пробиратися напромацки в темряві, а пільма буде ще темнішою, ніж раніше. Ви будете збиватися з дороги знову і знову: бо це було моє світло. Але одного разу, дізнавшись, що світло можливе, що моє світло можливе, то ви утверджуєтесь, що і наше світло теж можливе. Так що, не покладайтеся на чуже світло. Краще пробиратися в темряві, але нехай ця темнота буде вашою. В чужому світі немає нічого хорошого; своя темрява краще, ніж чуже світло».*

Раз ми читаємо ці рядки, то можемо читати Коран, Гіту, Біблію ... Читаємо Біблію, насолоджуємося нею, але пам'ятаємо, що не можна поклатися на неї. Вона дійсно прекрасна. Ми там знайдемо багато для своєї душі і знаємо, що відкриється нам те, що ми в змозі прийняти в себе. Вона є помічник на нашому шляху, але шлях ми шукаємо самі і самі висвітлюємо своє життя. Тому не покладаємося на неї. Насолоджуємося, щоб наше устремління, наше бажання набуло спрямованості, наполегливої жаги до пізнання. Це є шанс прибути туди, де ми вже є. Це є осяння, одкровення. Це усвідомлення реальності.

«У Сократа хтось запитав: «Чому ви не підете в гори для осягнення? Поруч з горами, річками, деревами, звірами і птахами». Він відповів: «Ми чули про древніх мудреців, які віддалялися далеко в гори, щоб жити там і осягати природу. Моя природа - люди. Чому мене можуть навчити дерева? Чому мене можуть навчити гори? Вони гарні, щоб розслабитися. Чому мене можуть навчити річки? Мої річки, мої гори, мої дерева - люди. Люди - моє оточення».

Справжній мудрець буде жити в людях і вчитися, як залишитися непідкупним, незіпсованим, коли все спокушає і купує нас.

Людина істини це та, яка робить те, що в її силах, але не створює з цього напруженості. Адже ми всі дуже маленькі атоми в цьому Всесвіті, все є дуже складним. Немає нічого, що залежало тільки б від нашої конкретної дії, а є тисяча енергій, які переплітаються. І кінцевий результат залежить від суми дій цих енергій. Як можна в цьому хаосі визначити подальше і наступне? Але якщо ми нічого не робимо, то все може піти інакше. Нам слід навчитися робити те, що ми можемо, а також ще слід навчитися нічого не чекати, не створювати кінцевої мети. Тоді така сукупна дія є спорідненою дією молитви: посильне не напружує дію, як і відсутність бажання того невідомого, якогось певного результату. Тоді немає відчаю.

Довіра Суццюму допоможе нам уникнути розпачу, якщо в процесі реалізації виникнуть непередбачені зміни. Ми навіть цим змінам не сильно здивуємося, якщо в події відсутня кінцева мета, яка нашим умом передбачила якийсь логічний порядок і строки, бо дещо в шляху до реалізації зміниться і слід спокійно сприймати нові прояви, які виникнуть в процесі реалізації. Якщо є тривала віра в знання, вона стане перешкодою в досягненні порожнечі, перешкодою перебування в стані благості. І тому все, що стосується невідомого, що стосується істини, таке знання марне, бо вони обумовлені як майбутність. Багато що залежить від контексту.

«Учитель подорожував з одним зі своїх учнів. Учень мав доручення дивитися за верблюдом. Якось вночі, втомлені, вони підійшли до караван-сараю. Прив'язувати верблюда було обов'язком учня; але цього разу він не потурбувався про це, він залишив верблюда неприв'язаним. Замість цього він помолився. Він сказав Богу: «Подбай про верблюда» - і заснув.

Вранці верблюда не було - може його вкрали, може він сам пішов, або що небудь ще трапилось. Учитель запитав: «Що трапилось з верблюдом. Де верблюд?» Учень відповів: «Не знаю. Запитайте у

Бога, оскільки я попросив Аллаха подбати про верблюда, і я був таким втомленим, тому я не знаю. І я не винен, я ж казав Аллаху, і досить ясно! Чесне слово. І навіть не один раз, - тричі. А ви вчите: «Вір в Аллаха», - ось я і довірився. Не дивіться на мене так сердито». Учитель сказав: «Вір в Аллаха, але перш за все прив'яжи свого верблюда, - оскільки у Аллаха немає інших рук, крім твоїх».

Просто іноді намагаємося зрозуміти, як ми живемо, що є наше життя? Вдивляємося в нього глибше, вивчаємо його глибше. Але не поспішаємо щось кардинально змінювати. Відчуття хибності речей, або подій, які відвідують нас, роблять нас вільними. А знати помилкове як помилкове - це бачити істинне як істину. Коли ми бачимо помилкове як помилкове, то наші очі починають рухатися до істинного. Пізнання приходить з відсутністю вибору. Воно не мотивоване. Воно приходить, коли пізнається марність будь-якої мотивації.

Через те, що нас в дитинстві вчать суспільним правилам, підбадьорюючи тим, що ми вже великі, що недобре бути дитиною, то ми починаємо діяти як дорослі і на всі речі і події дивимося з їх позиції. З самого дитинства нас намагалися зробити зрілим і ми такими стаємо. А як дитина може бути зрілою? Дитина - це дитина. Але це не дозволяється, тому маленькі діти стають дипломатами, вони починають прикидатися. Вони починають поводитися фальшиво. Вони стають брехливими з самого початку. І брехня зростає. Потім, одного разу, ми починаємо шукати сенс життя, шукати істину. Тоді ми звертаємося до священних текстів. Але священні тексти не містять істини - вона вже спочатку є в нашій свідомості. Істина в нас самому. Ми отримуємо все, що необхідно для нас - це дар Бога. Кожен народжений з істиною в своїй душі - життя є істина. Але ми почали вчитися брехні. Але при початку пошуків істини в нас виникає страх, страх перед суспільною думкою, перед тим, що подумают люди.

Той же самий страх, що руйнував нас з самого початку. Той же самий страх, який був отрутою: «Що подумає моя мати? Що подумає батько? Що подумают люди, вчителі і суспільство?» І маленька дитина починає хитрувати - вона не показує своєї сутності, бо вона знає, що вона не буде прийнятою іншими. Тому вона створює заміник повного підпорядкування. Вона показує те, що люди хочуть бачити. Це дипломатія, це політика.

Всі ми є політиками. Ми посміхаємося, тому що це вигідно, ми плачемо, бо від нас цього чекають. Ми говоримо щось, тому що це полегшує ситуацію. Ми говоримо дружині: «Я люблю тебе», тому що це заспокоює її. Ми говоримо чоловікові: «Я помру без тебе, ти єдиний у мене, ти - моє життя», тому що він чекає цього від нас, а не тому, що ми відчуваємо це. Якщо ми дійсно так відчуваємо, тоді в цьому є краса, тоді це справжня троянда. Якщо ж ми просто вдаємо, щадимо їх его, зміцнюємо їх у їх же цілях, тоді це все штучно.

А ми обтяжені величезною кількістю штучного - ось у чому проблема. Світ - не проблема. Так звані релігійні люди говорять: «Відречіться від світу». Але знаємо, що світ зовсім не є проблемою. Світ був до нас і буде після нас. Відмова від брехні - ось що є проблемою. Немає потреби відрікатися від сім'ї. Але відмовтеся від тієї псевдосім'ї, яку ми створили. Але знищити те, що було створено навколо нас суспільством і з нашою участю ризиковано, тому що ми почнемо відпадати від людей, що оточують нас. Ми і самі станемо неприйнятними. У нас будуть неприємності. Стверджуємось в правдивості і справжності. Іноді це буде дуже болючим - бути правдивим і справжнім. Це не так просто. Чи не бути правдивим і справжнім, дешево і вигідно, навіть просто зручно. Це трюк, стратегія для захисту себе, це броня. Але тоді нам не буде вистачати істини, яку ми носимо в собі, в своїй душі. Тоді ми не дізнаємося, що таке Бог. Тому що Бог може бути знайдений тільки в нас самих. Спочатку очищуємося від брехні усередині, потім зовні, тому що найближче до Бога - ми самі. А як ми можемо бачити Бога в собі, якщо ми постійно створюємо навколо себе брехню? Брехні так багато, що ми забули шлях до себе. Ми просто загубилися в джунглях брехні, оголосивши перед цим усім, що ми шукаємо Бога, що ми шукаємо істину. Так ми робимо спроби втекти від себе, записуючи себе в послідовників тих чи інших релігійних традицій.

Ми маємо так облаштувати особисте життя, як Богу, яким фактично ми є, хоча ще в певній недосконалості у відношенні нашого мирського розуміння. І в цьому покликання кожної Людини. Все оточуюче нас є Божественним творінням, тобто Богом - і ми є Богом. В кожному із нас зложений потенціал бути Богом. І в цих словах: «по подобию і образу» наші предки знали цю суть. Так що по суті

своїй ми є Богами і ми в своїй еволюції Духу помаленьку із життя в життя, стягаючи духовні якості, наповнюємося повністю цією Божественністю, допускаючи її у своє внутрішнє самоусвідомлення і в свій життєвий простір.

Самим першим допуском Духовності в наше життя є повна довіра. Духовність, Бог є тією субстанцією Духовних енергій, які є началом всього, джерелом всього і є тією Єдиністю, яка об'єднує все на цій планеті Земля і у всього Всесвіту. Бог Єдин. Бог не належить в своїй єдиності ні одній релігійній традиції на планеті. Навіть більше – він своєю любов'ю наповнює і їх. Інша справа, чи вони хочуть приймати його у всій цілісності і як цілісність про що свідчить виражена виокремленість деяких з них, а подеколи і проявляючи певну ворожнечу. Це зовсім неправильно. Всі люди на Землі одна родина. Бог великий, Бог і малий у своїй малості. Він видимий і не видимий по мірі пізнання і усвідомлення. Він є у всьому, що оточує нас, він є в нас і ми його складова. Тоді, коли ми усвідомлюємо своє єдинство з кожною частинкою Життя і направляємо всю свою енергію на допомогу тим, хто потребує нашої допомоги, то це відкриває нам можливості усвідомити той рівень пізнання, який є необхідним на даному етапі нашої еволюції. Ви уже помітили, що самі кращі людські якості приходять в нас і виходять від інших від нашого внутрішнього стану: Любов, Радість, Доброта, Милосердя, турбота про ближніх, турбота про свою духовну чистоту, дбайливе ставлення до здоров'я. Саме це бачення народжує в нас відчуття Божественної радості, Божественної ангельської окриленості.

Знаємо, що певна наша частина визначена, як частина природи і визначена, як частина тварного живого світу, але ж інша частина нашого єства є наша усвідомлена Божественність і в цілому визначились з назвою цієї істоти і сутності в слові – людина. Це наше ім'я. Для Всесвіту наше ім'я – Бог, бо саме туди скеровується частина нашої Духовності і звідти ми її почерпуємо при потребі. Пізнаючи і по справедливості позиціонуємо себе, як духовну сутність, то ми можемо сказати, що людина, яка є здатною до духовного розвитку і росту не є людиною, а ми є Боги, які ховають подеколи свою тимчасову недосконалість під людською істотою.

Вся наша Божественність є незримою і в певній мірі не проявленою із-за втрати бдіння і усвідомлення свого покликання на планету. Але найбільшу роль такої схованої нами самими тайни в наших бажаннях, в нашій суєті. Ми майже весь свій час посвячуємо матеріальному облаштуванню і суспільному одурманенню когось і себе, а на свідоме стягання духовних якостей ми не маємо часу і із-за своєї приземленої прагматичності не пов'язуємо себе і не ідентифікуємо себе з духовністю.

Знаймо, що часу нам на насичення духовністю не потрібно, просто відкриваємося для прийняття і вчимося цього розуміння в малих і простих порухах. Вчимося звершувати і творити як Боги, бо наближається час, коли ми маємо усвідомити всю відповідальність, за все, що нас оточує і усвідомлюємо свою відповідальність за те, що саме ми маємо вирішити ці зміни, які є подібними Божественним. Ми є повністю наповнені Божественною досконалістю і ця досконалість знаходиться в нашому внутрішньому світі. Ми просто маємо із життя в життя навчатися приймати доступ до цих досконалих знань і отримувати їх во благо іншим, як вмючий приймати і передавати. Бо знаємо, що все оточуюче нас є від Суцього і потребує нашої участі і підтримки.

Ми досить часто застосовуємо слово Суцый, яке наповнюємо тим же змістом, що і слово Бог і розуміючи під цими синонімічними словами діючу енергію, яка йде від нашої конкретної Сутності (Суцього) єства, від наповненості тими духовними енергіями, які і допомагають нам при усвідомленні правильно визначатися в діях, потребах і можливостях у всіх життєвих ситуаціях. Рух цих енергій невидимий, безсловесний і не проявлений предметно з цією конкретною назвою в діях, як чиясь допомога щось зрозуміти, зробити. Ми цю допомогу, ці підказки відчуваємо. Ці відчуття є, як буцімто якась по стороння сила допомогла нам прийти до певного результату в закінченій думці, в донесеному слові, в діяльності, що в підсумку дає нам ці приємні відчуття отриманої допомоги. Така енергетична допомога нами в пристрасі трактується, як допомога Суцього, як допомога Бога, і ми і дякуємо їм, дивлячись в небеса, дивлячись на створений предмет, як результат спільної діяльності і робимо щирі благодаріння, вказуючи думками, словами, посилаючи туди енергію вдячності піднятими руками і лодонями в іншу сторону від себе, тобто на нашого помічника. Це і є дякування від своєї сутності подібним енергіям всезагального Суцього. Це і є дякування своїй сутності у всезагальній сутності. Це проявляється у тій задоволеності, у тій радості по завершенню роботи, чи в процесі її вдалого виконання. Знаємо, що наша енергія і енергія Всесвіту є в Едності і Цілісності.

Знаємо, бо пам'ятаємо, що ми є Богами і наступний етап знаючих в нашому еволюційному розвитку – це бути людиною Мудрою і Боголюдиною. Ці наші якості мають проявлятися в конкретних красивих і добротних справах в мудрій їх завершеності.

Вся геніальність людини йде від Божественності її. Все геніальне просте і доступне тим, хто відкритий для прийняття в своїй чистоті. Така простота досить часто відлякує маловірів, хоча кінцевий результат буває вже проявленим і реальним.

Всі наші такі устремління будуть досить ефективними і реалізуються в найкоротші терміни, якщо ми отримані знання будемо в устремлінні зразу ж застосовувати в їх реалізації на практиці. Інакше ми будемо просто носієм цих знань, але аж ніяк не творцем. Поводимося наодинці з собою таким чином, як би ми поводитися перед іншими людьми і поводитися з іншими так, як хотіли б, щоб з нами таким же чином поводитися інші чи мали б перед собою саму Божественність в прояві, в можливості сприйняття і відчуття, маючи можливість прийняти всіх і вся во Благо. Підійшов час задуматися про пріоритетність духовного в нашому житті, бо саме цим ми маємо можливість зберегтися без шкоди оточуючому середовищу. Настав час не говорити про Духовне, а діяти для поширення духовних якостей в нашому життєвому просторі.

Подумаймо прямо тепер: як часто ми в своєму житті думаємо про Бога, як часто ми здатні приймати Духовність у своє життя як певний зразок? Як часто ми свідомо можемо ствердно сказати про своє усвідомлення нашого єства як духовну сутність? Застережемо, не про те, ким ми є в професійній придатності, ні про відносне матеріальне становище, ні про свій соціальний статус, ні про родинні кровні відносини, а про родинні зв'язки з духовними джерелами. Знаємо, що всі люди на Землі одна родина.

Кожен із нас має прийти в лоно Духа, можливо цей шлях буде в тисячу людських життів, але прийде неодмінно. І цей шлях в пошуках приходить через вміння сприймати і відчувати Божественність, яка приходить в наше єство, в нашу душу. Тільки відчуття повноти насиченості нас від спілкування з Сущим – ми задоволені своїм станом, щасливі в своїй тихій радості, то це і є стан Божественності.

Починаємо вчитися чути голоси природи, вчимося споглядати за її мінливими красотами, вчимося відчувати її порухи у всій її гамі росту і розвитку. Вчимося приймати весь її позитив, вчимося пропускати через себе, через своє самоусвідомлення оточуючої нас матінки-природи. В той же час відчувши початок процесу наповнення нас радістю і задоволенням, то теж вчимося передавати ці прекрасні відчуття в оточуюче середовище. Якщо ми будемо при найменших можливостях вміти бачити прекрасне, чути прекрасне, відчувати радість і благоговіння і відсторонюватися від того, що насичено негативною енергією, то ці енергії покинуть наше життя природно і без значних зусиль. Будучи на березі річки, озера, будучи в лісі чи в полі, насолоджуючись тишиною, красою чи музикою природи на цьому ландшафті, то нас відвідає думка, що ми воістину знаходимося у величезному Храмі Бога і в трепеті насолодження життям випромінюємо в простір флюїди любові і щастя. Так Сущий проявляє турботу про нас – він створив для нас ці досконалі храми: тіло, природу, Всесвіт, суспільство, цей лад і умиротворення. Такі походи в ці храми, перебування в них і є походами в його Сутність. І ця здатність перебування є результатом життя, життєвих енергій. Благодаримо за такі перебування в тишині в цих храмах, за цей відчутний трепет благоговіння.

Запрошення виходити на лоно природи не випадкове і ви вже готові прямо зараз здійснити подорож, раз Ви дочиталися до цих рядків. Зазвичай, ми шукаємо красиву місцину, шукаємо відносно чисту місцину, шукаємо місцину наповнену приємними запахами різнотрав'я, дерев. І суть знаходження в цьому просторі Божественної краси, Божественних запахів, Божественної чистоти в тому, що таким чином ми самі вже є частинкою означених якостей матінки Природи. І що цікаво: ми починаємо очищатися від негативу і водночас в нас проходить задоволення, радості, тобто, ми починаємо як би автоматично частиною, позитивною частиною Всесвіту, яка творить Духовність. Це моменти спілкування з Природою, це моменти спілкування з собою (Ви помітили цей момент, Ви відчули?). Так це процес молитви, це стан відчуття можливості, відчуття єдності з усім. Благодаримо Сущого за такі моменти. Знаємо, що такі моменти вже є нам уроком, вмінням, досвідом того, як почати стяжати духовні енергії в усіх ситуаціях і зрозуміти те, що ми в будь якому місці, в будь який момент життя уже свідомо

можемо бути джерельцем позитивних енергій і в означений час в означених місцях, а з часом це буде постійним нашим станом. Тобто проходить не тільки очищення нашого ества від негативу, а проходить процес розуміння своїх можливостей у творенні Духовності Всесвіту. Бажаємо Вам Любові, Щастя, Доброти, Миру і Злагоди !!!

Давайте погодимося з такою гіпотезою, що якщо ми будемо відноситися до себе, як до Бога, і аналогічно також будемо відноситися до всіх людей, і до всього видимого і невидимого, то наше життя суттєво зміниться. Воно так швидко зміниться, наскільки ми усвідомлено зможемо перебувати в створених умовах, у своєму створеному образі. Ми з кожним днем маємо вчитися відокремлюватися в своїх діях від негативних енергій і вчитися входити в духовні енергії і вчитися проявляти ці Божественні якості. Шукаймо ці прояви духовні, творімо їх і відкриються нам шляхи, хоча він у кожного свій. В процесі пошуку ми маємо мати устремління і застосовувати певні зусилля на дорозі духовних стягань. Ці поступи в нашому устремлінні будуть виростати перед нашими очима у сприйняттах і проявах. Одне чимало доріг, які ведуть в тупики чи повертають назад. І в той момент, коли ми робимо вибір в трудній життєвій ситуації, то пам'ятаємо, що ми своєю духовністю є значно більшим, ніж наше фізичне тіло. Фактично ми по своїй суті, маючи Божественну природу, в будь якій ситуації будемо діяти з найменшою шкодою для духовного. Воно оберігаєме.

Всі чудеса, всі духовні скарби світу і також ті, яких ми потребуємо знаходяться в наших серцях. Коли ми зуміємо запалити життєдайний вогонь в своїй душі, то все може змінитися в нас і навкруги нас. Настав час виходити на природний спосіб життя, який передбачений нам Богом, якого ми жадаємо, як Боги.

Єдиний істинний шлях лежить в наших духовних якостях, носієм яких є наші душі. Тому прохання до тих, хто пізнав духовні якості, відчув їх і, хто готовий до спілкування з Божественним світом, вчіть інших, будьмо тим середовищем, яке активніше може рухати еволюцію Духа. У Вас є Знання Істини, Ви знаходитеся в стані Благості, вмієте спілкуватися з Природою і Людьми. Поспішіте при можливості. Щастя Вам і Доброти!

Вставши на шлях усвідомленого відношення до себе і до інших, ми в процесі пізнання можемо здійснювати одночасно процес розпізнавання, розуміння всього оточуючого середовища для відокремлення Божественного від ілюзорного і існуючого спотвореного бачення суспільного. Саме, крокуючи такою дорогою пізнання, ми є співтворцями зі всесвітом у своїй Божественності.

Утверджуючись в такому підході до бачення і відчуття реальностей життя. Основою реальності є справедливість і доброта в цьому світі суспільних відносин, однак нам не слід забувати про своє космічне походження. Однак ця суспільна здібність людини розрізняти добро і зло, брехню і правду, як і інші ці позитивні і негативні прояви в нашому житті є саме тією здібністю при допомозі усвідомлення і пізнання їх приймати в себе і роздаровувати іншим саме позитивні якості, забезпечуючи еволюцію духовного. Ми маємо вирощувати нові ростки усвідомлення свого покликання на планету. Душа не може зупинитися в своєму розвитку, як певний рух енергій, однак в кожній людині є можливість активізувати цей рух і досить суттєвим у цьому є наше усвідомлення і певні пізнання того, до чого ми устремляємося і як до цього можна прийти. Вчимося разом.

Нам необхідно знайти точку спокою і умиротворення на основі тих позитивних приємних дій нашого ества в житті і увійти в тишу внутрішню. В цей момент ми відчуємо в собі присутність Божественних енергій, Бога і як Бог. Саме з цього моменту до нас прийде розуміння, що немає нічого в нашому фізичному світі, що може зашкодити нашій душі в її розвитку, а відповідно і тілу, крім нас самих, поверненням до пасивного невігластва, розпусти, страху. Зрозуміймо, що ми, як субстанція руху не можемо і не маємо зупинятися в своєму устремлінні. Також знаємо, що нам слід усвідомити той неспокій на даний час в середовищі людському, який нас устремляє кожного в зміні свого самоусвідомлення до енергетичної напруги, до психічної напруги на планеті. Знаємо, що до кращих результатів ми приходимо через невеликі спокійні, але постійні певні зусилля при визначенні вірного напрямку.

Кожну мить нашого перебування на Землі ми робимо усвідомлений чи не усвідомлений вибір, який міняє не тільки кожну наступну мить нашого життя, але й майбутнє всієї планети.

Люди дійсно відчують духовну порожнечу і лише тоді починається дуже глибоке дослідження. Ті, хто увійшов в пошук починають розкривати в середині себе багато таємничого. І коли вони розкривають ці таємниці, то вони виявляють, що це всього лише прості факти життя.

Речі, які були сховані в підсвідомості, починають підніматися для пізнання на поверхню. Це можуть бути і позитивні спонукання, і придушення негативних намірів. Вони спливають наверх і звільняються, потім і інші спливають, вибухають, як мильні бульбашки. Якщо ми налаштовані в душі без всякої критики, без всякого осуду, без будь якого відкидання цих речей і подій, які були в минулому, то, те що раніше було придушене, виявляє себе. А після вивільнення цього пригніченого починають виділятися скарби. Таким чином, спочатку виділяється все пригнічене, що подібно вимітанню сміття, а потім починають спливати скарби. Раз вони вивільняються, то починає текти творча енергія. Життєва енергія захоплює нас і ми йдемо від байдужості, порожньої абстрактності, невігластва. Це енергія пошуку легкоти життя, відкидання зумовленості минулого і не захопленість ілюзорними ідеями.

У Біблії говориться, що Бог створив людину за своїм образом і подібністю. Це людське твердження, нічого не говорить про Бога. Воно просто дещо говорить про людину. Це людина, духовна людина, що пише про саму себе; людина кличе нас. Людина міркує так, як ніби вона центр світобудови, ніби вона джерело духовності. Так воно і є.

Бог створив людину за своїм образом і подобою. Бог людини - це людський Бог. І це помітно. Ми входимо в храми і бачимо образи Бога. Вони виконані у вигляді людських істот - трохи краще, красивіше, проте це все ж змінене і прикрашене людське тіло. У них людські очі, в яких трохи більше співчуття. Додано зовсім трішки. Людина створила Бога за своєю подобою і образом тілесно, дієво в думках, словах і діяннях, як очікуваний ідеал. Ідеальні людські єства - ось що таке наші Боги. І тут не це розуміння цінне, а сама істина на шляху пізнання самого руху людини до цього ідеалу, сам рух, який сподобався нам приносить радість нашого життя-буття. І якщо людина зупиняється на образі, але не впливається в потік пізнання своїх діянь, не порівнюючи з кращими проявами своїми, з тим ідеалом, який неосяжний людині, то вона ходить сонна, якщо вона переходить в категорію ідей, то такі її дії і таке її сонне бачення світу - вона навіть свої шкарпетки ніг бачить в тумані.

Сьогоднішнє застосування самого слова «Бог» нівелює Бога до речі: певний, чіткий, твердий, конкретний, як скеля. Але і Бога як особистості не існує і слід розуміти його присутність у всьому живому, а його дії в проявленому русі енергій. Все існування - все життя, все видиме і невидиме, все живе і не живе наповнене божественністю - це рухома енергія з різними швидкостями, формами і змістом. Вона невидима і ці якості ми присвоюємо Богу і він є ця енергія в проявлених явищах, в виявленій концентрації - людина, дерево, слово, думка і ще щось непізнане і не відоме. Все переповнене божественністю. Суспільство поклонялось каменю, дереву, сонцю, зіркам, вітру, особистості людини, але Божественність не в окремих проявах, а їх сукупність. Таке розуміння значно вище. Ми відкидаємо особистісні обмеження. Ми розглядаємо і сприймаємо Бога, скоріше, як процес. І процес призводить нас до пізнання Бога, як самого процесу. Багато хто говорить і розуміють: «Бог є творчість, а не творець». Бог єдиний зі своїм-нашою творчістю. І тому завжди, коли ми щось творимо, то ми проявляємо властивості Бога. Камінь прояв Бога, дерево прояв Бога, візерунок на склі вікна взимку, форма сніжинки і це теж прояв Бога; пестить вітерець і поштовхи урагану - прояв Бога, думка людини і автомобіль створений її умом і руками - теж прояв Божественного. Однак Бога, подібного особистості, що сидить на золотому троні і контролюючого, керуючого, караючого, слідкуючого, який створює, не існує.

Наш суспільний Бог створений зі страху, який супроводжує людство постійно. Бог людини - не що інше, як наш інстинкт страху. Це не наше переживання, це не наш досвід в цьому житті, коли ми читаємо ці рядки.

Нам нема кого запитати: «Звідки ви знаєте, що Бог створив світ?» Не було жодного свідка, не могло бути по самій природі, оскільки якщо там вже був свідок, то це був, не початок світу. Необхідно буде повернутися назад до цього свідка. Світ вже був; свідок був там. Цього свідка достатньо для доказу того,

що світ вже існував. Так що не може бути ніякого свідка, який бачив Бога, який створює світ. Це була зміна людської формації. Можливо, залишилися адепти, але зникнення формації було катастрофою і страшною катастрофою і цей страх невідомого так глибоко сидить в нас від цих адептів. Ймовірно, до катастрофи призвели ось такі політики, ось такі творці релігійних традицій - і цьому є свідчення.

Якщо сенсу немає в таких міркуваннях, в таких пізнаннях, то раптово ми замислюємося: що ж ми робимо тут? Навіщо ми живемо? Ставлячи такі питання тепер і раніше, то ми приходимо до думки, що хтось підготував на них відповіді в устах шаманів, в словах книг на зразок Вед, Біблії... Це просто звичайна стародавня мудрість, яку легко збирають прагматичні люди. І ці слова значні, оскільки вони випробовувалися протягом тисяч років і довели свою істинність. Навіть саме слово БОГ має смислове наповнення в кожній букві - ми свіжі у своїй пам'яті про смислове наповнення букв в старославянському алфавіті «А» - аз... Наповнення змістом в давньоєврейській мові виходило з наповненості в слові «Ягве», а потім з'явилося слово «БОГ» в давньогрецькому написанні, що означало просто сьогодення. «Б» означало «те», «О» означало «що», а «Г» означало «є». Таке значення стародавнього слова «бог».

Бог - не особистість, а те, що є, те, що проявлене і те невідоме, не пізнане і не пояснюване людиною. Просто є у цей момент, тут і зараз. Бог є справжнє. Навіть не можна знайти Бога в минулому, в майбутньому, бо навіть цей вислів якими дискредитує традиційні обумовленості. Приймаємо його, як є. «Бог» - це синонім слова «є», синонім справжнього буття тут і зараз - того, що є. Так що це - мудрість століть, розкидана тут і там. Але людська психологічна потреба для задоволення живильного ума створює міфічні вигадки, в яких є елемент реальності, але відповідь знаходиться у вигадці з усіма уміньми, навичками, можливостями, бажаннями людини. Такий міф влаштовує більшість, або вони дозволяють лідерам так думати про них по їхніх словах і справах. Будь яку релігійну традицію робили політики, які мали владу. І подумаймо: скільки в світі було релігійних традицій і де вони ділися. Зникне і християнство, бо вже є до цього тенденція і причиною цієї тенденції, що ця традиція вже не відповідає психологічній потребі послідовників християнства. Так є.

А хіба мало було слів і писань, які відображали потреби меншості - і вони зникали з життя разом з їх письменниками. Вони також не були дурними, але були в опозиції, однак відображали сподівання меншини, меншини у визначеній меншості впливу на політичне життя громади. Всі бажали влади - від малого до великого. Сподівання були в питаннях, але природа питання містить саму відповідь - тільки уважно і усвідомлено до цього поставимося.

І якби людина могла жити, не питаючи про сенс, а вчитися жити від миті до миті в блаженстві, без будь-якого пояснення ... Адже досить просто дихати. Навіщо ми питаємо: для чого жити? Навіщо ми робимо життя таким діловим і метушливим? Добре бути в стані невідання, в стані, якби загубленої зірки - адже це реальність, адже ми не знаємо де ми, чого ми хочемо і чого не хочемо, що для нас краще і що гірше - адже те, що є і є реальне життя, а то, що ми відчували раніше, - це тільки міф; а те на що надіємося є тільки вигадка. Вигадки не можуть допомогти - вони можуть дати нам розраду, але розрада, як та пустушка дитині - ми просто такими діями створюємо ілюзію, що ми не одні. Ум часто свідчить про такий наш стан - про нашу самотність і оставленість. Тоді і приймаємо цю самотність, як свою дешифровку у Вселенській енергії і приймаємо радість, що ми можемо це усвідомлювати - адже ми живі - ось у чому так званий Бог. Адже кінцевий результат один і той же.

Якщо зупинитися на стані невідання, то ця підказка є суттєвою в пізнанні себе і мудрі люди в цих міфах якраз свідомо намагаються ввести частину людства в стан невідання, заповнюючи їх життєвий простір несуттєвою інформацією і такою ж організацією метушливої діяльності. Цей спосіб є дієвим і по сьогодні.

Прояви релігії дуже індивідуальні. У релігії немає наступності, це відкриття нових пластів людської духовності - потреба в них також є затребуваністю суспільства. І не факт, що якби не було Ісуса, то хтось інший виявив би доступ і зміг би принести у войовниче суспільство такі духовні знання, як любов. Воно було є і буде в нашому розумінні, але для Всесвіту це постійний стан. Енергії пізнання духовного рухаються в своїй якійсь еволюції, тільки їм відомими шляхами, як вектори від центру, однак як сегменти єдиного цілого кола, тоді коли в науці одне відкриття стає підставою для відкриття іншого - це ланцюжок.

Але і філософія, і наука виявляються безсилими в тому, що стосується Божественного. Так, вони можуть створити теологію. Теологія - це не що інше, як філософія про Бога людини. Пізнання не надає нам можливості в прийнятті Бога. Ось чому наука постійно процвітає, а теологія постійно зазнає поразки, адже наука шляхом пізнання має певний ґрунт для входження в об'єктивну реальність.

Наука приймає участь в створенні додаткової енергії, відкриває нові джерела і види енергій, хоча всі наукові відкриття попадають в руки політиків – вони досить акуратно за цим слідкують, і, зазвичай, вони використовують їх у своїх корисливих цілях. Єдина мета політиків – революції, війни заради отримання чи збереження влади і отримання при цьому надзвичайних багатств.

Наука стала такою складною в тому плані, що нам при наявності винаходів, відкриттів приходиться йти на поклон до урядів чи певної спеціалізованої корпорації для донесення знань, які відкрилися нам з пропозиціями для застосування людством. І так чи інак ми попадаємо в тенета хижих політиків, а не в благодіяльні інституції. Це одна сторона узаалежненості. Інша в тому, що сьогодні на науку потрібні великі кошти, і ми не зможемо бути ученим-одинаком. Однак в пошуках істини людина цими шляхами пізнання іде сама. Сама устремляється, сама шукає, сама пізнає.

У теології ж немає шляхів, що ведуть через пізнання - у них звичайне твердження того, що нібито відбулося. Але як? Вони не можуть навіть в своїй теології увійти в глибину таких тверджень, посилаючись на непізнаного Бога, і тому вона просто залишається роздумами про вигадку. Вона розмірковує про Бога. Як ми можемо міркувати про нього, не знаючи його? Перед тим, як почати такі міркування про пізнання, то нам необхідно мати деякого роду переживання у відчуттях. Тому теологія є не що інше, як псевдорелігія.

Людина ходить, творить елементи матеріального Божественного і виходить своїм знанням за межі матеріального, як суб'єкт і як об'єкт в пізнанні Божественного.

Вона виходить щомиті блаженствено і настільки закінчено, що воно не чекає свого завершення іншою миттю, яка настає іноді в цьому житті, а іноді, може бути, і в наступному житті ... Кожна мить повна, переповнена, заповнена вщерть, і вона знає тільки одне - величезну вдячність в подяці цьому прекрасному стану існування, яке неможливо висловити словами, та й потреба в цьому відсутня - адже існування не розуміє мови. Подяка прийнята самим станом. Навіть подякувати ми забуваємо в цій вдячності - нас визнали і ми визнані. Ми щасливі.

Всі ці, так звані релігії, дали нам свої вигадки тому, що наша психологія відчуває в них певну потребу. Або ми виходимо за межі, прокладені і пізнані умом, то це і є справжнє цілісне життя - або ми продовжуємо створювати нові вигадки, виходячи з сьогоденних умов Природи і суспільства з тією ж метою, що давали нам релігійні традиції, переслідуючи свідомо чи на рівні підсвідомості те, щоб наш думаючий ум не відчував порожнечі, безглуздості, самотності, відчуттів тріски, що пливе за течією, без мети попереду, без витоку позаду. Бо одна з найбільших потреб людського ума - бути затребуваним.

Ми зовсім не проти релігійних традицій і, ще раз наголосимо, що не є критиками і осуджувачами їх присутності в людському середовищі. Ми є пошуковець істини, спостерігач; ми звичайний пілігрим в цьому житті. Тому ми дивимося на цей процес, як на певний етап очищення душі, тіла; і як на процес підходу ума до усвідомлення.

Ми вітаємо тих, хто усвідомлено вивчає Веди, Коран, Біблію..., бо це є показником виходу на шлях пошуку духовного, до пошуку джерел Любові, Радості, Доброти, Милосердя, Правди, Справедливості, Умиротворення і Блаженства. Таке існування, така душа не зупиниться на вивченні цих повчань; вони почнуть шукати себе, почнуть шукати істину. Ми свідомі, що саме релігійні традиції на цьому етапі життя в цій життєвій суєті приводять нас до пошуку Істини. Істина є вершиною всіх релігійних традицій.

Знаємо, що не весь світ живе в **любові з істиною** - насправді, більшість проти неї, більшість людей не готові прийняти істину. Вони вклали в брехню, вигоду і занадто багато. Вони будуть проти. Зовсім не обов'язково, що ми візьмемо верх тому, що істина з вами. Якщо ми розуміємо цю духовну велич, то якраз в суспільстві ми і будемо на самому низу. Ісуса розпіняли - це хотіли

істину розіп'яти! Сократа отруїли – це хотіли істину отруїти. Так що не думайте, що якщо ми побачили шлях до істини, відчули її, то перемога за вами. Перемоги не буває. Істина покриває і наповнює все. Пристрасну людину істина не цікавить – вона вся в проблемах. Її цікавить, як вийти з проблем, як досягнути мети, не торкаючись духовного, не розуміючи істинності речей і порядку в цьому Всесвіті. Стадний ум вірить в своє власне невігластво, в свою власну сліпоту, в свої забобони і їх силу. І стадний ум сильний; це більшість населення Землі.

Будьмо свідомі, що частина прихильників цих релігійних традицій є там, як користолюбці, які шукають життєвих вигод для вирішення політичних і матеріальних питань. Це їх вибір і їх страх, і їх страждання в цих проблемах. Мільйони людей хочуть прикидатися релігійними. Це люди, які ходять в церкви. Це люди, яким необхідна така «релігія» задешево. Їм необхідна тільки формальна релігія - недільна одноденна двогодинна релігія. Вони не хочуть себе пов'язувати; вони грають в гру. І ця гра ще й приносить дохід в їх світське життя: того, хто ходить до церкви, більше поважають, а поважна людина може обдурити краще будь якого іншого. Того, хто ходить до церкви, приймають за релігійну особу; нікому і в голову не прийде, що вона може обдурити, так що вона може обманювати з легкістю. Церква прекрасно пристосована до світу; вона - частина світу. Ісуса було неможливо пристосувати; інакше, навіщо люди розіп'яли його? Люди ніколи не розпинають служителів церкви; вони завжди розпинають Ісусів. Зазвичай така релігійність ґрунтується на писаннях, канонах церкви і тому мільйони людей з усіх сил намагаються жити таким «морально-релігійним життям», і тим не менш не можуть увійти в стан блаженства, не можуть його відчувати. Вони живуть по книгах, вони не намагаються почути свій власний м'який тихий голос, голос своєї душі і тіла, голос свого ества. Вони зраджують таким чином свою сутність, свого єдиного Бога - Себе.

Така історія життя мільйонів людей. Всі релігії вчать: «Блаженні вбогі, бо їх є Царство Боже». Але це вчення всіх релігій: по-перше, нам необхідно як би приймати свої злидні, як блаженство, як дар Божий. Адже це випробування нашої віри в Бога. Якщо ми зможемо пройти через це вогняне випробування бідністю без нарікання, не думаючи, що воно якимось чином несправедливе, якщо ми зможемо пройти через це, як нібито це дар Божий, тоді царство Боже наше. І для цього пишуть в тих міфах такі «повчальні» новели.

Всі релігійні традиції віками упокорювали, або залякували людину... Вони нічого не роблять для розвитку її усвідомленості, вони нічого не зробили для збагачення землі, збільшення її краси і родючості. Навпаки, вони вчать людство відреченню від мирських справ, від істинного відомого нам світу. На сьогодні нарізана необхідність того, щоб людина почала пізнавати себе, і Всесвіт в спокійному спостереженні за оточуючим середовищем, за своїми відчуттями до нього. Це не потребує надмірних зусиль. Наше завдання полягає в тому, щоб ми могли поглиблювати свої пізнання і більш уважніше подивитися на оточуючий світ.

Існуючі традиції церкви, існуючі ідеології держав роблять наше життя більш збідненим, тому що всі вони заперечують життя, спокій світу війнами, кризами, душевним неспокоєм і тим само призупиняють процес їх пізнання. Для цього у них є причини з відомими наслідками: вони зацікавлені в бідності світу, в бідності кожного. Служителі церкви, грошові магнати поділили світ і далі ділять сфери впливу – і все це в ім'я збагачення. Збагачується купка завдяки збіднінню основної маси людства. Ми цей процес описували в книзі «Про політику». Людина стала жертвою чи то в ім'я нації, чи то в ім'я релігії, партії. В ім'я чого б це не було - людину слід знищити, коли вона проти, або не приймає участі в цій «грі». Ось така ідеологія формувачів суспільної моралі, суспільного розподілу природних багатств.

Ісус втішає Лазаря - знай, що вони попросять в пеклі тебе: «Лазар, подай мені трохи води». Але як він зустріне і як відбудеться розмова Лазаря з цими слугами господаря його - він в царстві Бога, а вони в пеклі? Велика втіха! – Однак у цьому повчанні велика стратегія захисту багатих від бідних. Багатих мало, бідних багато. Якщо вони переймуться ідеєю про те, що бідність - це не блаженство, а прокляття, вони вб'ють всіх багатих. Стратегія добре працює двічі: є розрадою для бідних в тому, що злидні - це блаженство; і є ідеологією захисту для багатих, щоб найбідніші не бунтували.

Релігії були причиною того, що бідність все ще продовжує існувати в світі, інакше для неї зовсім немає причини - особливо зараз, коли наука і технологія можуть всю землю перетворити в райські

достатки. І таке ж подвійне смислове навантаження несуть інші заповіді обмеження і майбутнього дозволу.

Сучасні релігії хочуть, щоб людство залишалося таким же бідним, таким же голодним, таким же хворим, як воно є, оскільки від цього залежить весь їх бізнес. Багаті жертвують церкві, оскільки вона захищає їх. Жертвують і бідні, яким не вистачає навіть на їжу. Вони жертвують церкві, оскільки вона дає їм керівництво. А це життя таке мале. Таке мале, що нам не вистачає часу на усвідомлення своєї місії, яка явно не торування в бідності.

Але ніхто не хоче усвідомлювати. Ми звикли приймати знайому бідність, знайоме багатство і звикли проклинати свої проблеми, чим збільшуємо негатив у наших життях. Більшість міркує так: цьому життю залишилося так небагато; велика його частина пройшла, залишилося небагато - і ця пройде. Потім буде вічне життя, вічна радість. Церква вказує шлях. Ісус вказує шлях - і ми зайняті умом цим шляхом чи пошуком його. Будь ласка, відкиньте такий спосіб життя - ще не пізно. Почніть з самого початку. А це можливо тільки тоді, коли ми не дуже піклуємося про те, що буде з нами далі, тільки тоді, коли нас не дуже турбує результат. Адже кожен має шанс прийти в Едемський сад.

Бог заборонив Адаму і Єві їсти плоди з дерева життя і з дерева пізнання. Життя у них було, батько був, жили в саду богів. Їх зацікавили заборонені плоди з дерева знань, як і всіх до цього дня. Дуже рідко людей цікавить плоди з дерева життя. Ті хто любить плоди з дерева життя, то вони люблять саме життя, вони досліджують його - і таким дослідником життя є Ісус Христос і йому подібні. Життя є любов і любов є життя. І вони часто задають питання: «чому, якщо»; чому таке життя, чому ми закохалися - і це вже рух до плодів дерева пізнання. Такими були наші міфічні предки - Адам і Єва. Вони були закохані, вони щасливо жили, але чому? - І випробували плоди з дерева пізнання. Бо якщо ми зупинимося на любові, то ми будемо обожнювати життя, ми будемо споживати плоди з дерева життя, але перволюди пішли до дерева пізнання. Ми можемо їсти від дерева пізнання, але це не наситить і не задовольнить нас, оскільки знання носять спочатку інформативну роль, але не сам досвід в пізнанні, тобто фактичні знання. Але знаємо, що бути в змозі пізнання можна тільки споживаючи плоди життя. Життя зовнішня енергія, яка представляє наше тіло в цьому ареалі природи; пізнання виходять від внутрішньої енергії і представляють душу, космос і наш ум отримавши інформацію про заборону повстав в особі змія. Всі троє були в єдності, і водночас в стані ворожнечі і ось скільки століть вони шукають цього єднання в цьому Едемському саду, який називається планетою Земля. Якщо всі дома, то це явно всі зібралися в раю.

Ми залежимо від природи не тільки в сенсі свого фізичного виживання. Природа є наочним прикладом для того, щоб показати нам зворотний шлях додому, шлях з суєти нашого власного ума. Ми загубилися в діянні, говорінні, думанні, запам'ятовуванні минулого, в забіганні вперед - заблукали в лабіринті побутових проблем і світових складнощів.

Люди говорять про Бога, але ніхто не хоче загубитися, розчинитися в Божественності. Тому розмови про Бога залишаються порожніми, безглуздими. Люди моляться Богу, але зберігають дистанцію. Вони ходять до церкви, але в дійсності вони нікуди не рухаються - тому що вони продовжують чіплятися за ідею власних досягнень.

Кімнатні рослини є у кожного з нас дома, а чи дивилися ми коли небудь на них по-справжньому? Чи дозволяли ми такому знайомому і разом з тим загадковій істоті, яку ми називаємо рослиною, навчити нас своїм секретам? Чи помітили ми, як глибоко вони спокійні? Яким полем тиші оточені? У момент, коли ми починаємо усвідомлювати стан спокою й умиротворення, що виходять від цієї рослини, то вони стають нашим учителем.

П СМи побачили, відчули, що маємо можливість відкривати двері, які ведуть до істини, любові, доброти, милосердя, благості, багатства і до себе, як носія частини цих перелічених добродіянь - їх природу і їх основу в русі енергій і як такого себе, який може до певної міри управляти обставинами, а також на цьому шляху побачившого іншого себе, як темної частинки свого ества і людства, під якою сховані енергії, які залишають в нашій душі через зовнішні життєві прояви гніву, гордині, злоби, зазисті,

жадібності, осуду і не чуючи при цьому докорів сумління. А ви, прочитавши ці слова, відчуєте появу певного спротиву, але читаючи далі, ви отримаєте задоволення від усвідомлення вміння вирішувати життєві проблемні ситуації, а ще один плюс, який дає ця інформація, то це придбання певних навичок у створенні собі і оточуючим щасливих і радісних днів протягом життя. Щасливої вам дороги з любов'ю до достатків і надбань духовних і матеріальних!

Існує така притча, що люди найкраще вміють зберігати камені і метали, менш рослини, ще менш тварин і всього менше людину.

Судіть самі, наскільки справедливі такі розуміння. Людина є частиною самої тонкої енергії, і саме жорстоке поводження випадає на її долю. Знаємо, що людина є істотою жорстокою з усіх істот і стихій природи. Поряд з цим вона і найбільше піддається і зазнає жорстокості від собі подібних. Це та істота, яка в своїх умствованиях називає себе чи окремих представників із цього виду савців, як істоту з найбільшим рівнем свідомості. Хоча майже все людство навчене того гегемонізму людської істоти, як такої, що тільки людина обдарована Сущим такою категорією, як свідомість. Так не є. Попробуйте відкритися душею через добрі діла, через справедливість, через красоту, через добролюб'є і ви самі побачите, як оточуючий світ відкриється вам цими ж духовними якостями. Приймайте серцем, приймайте душею світ і він відкриється реальністю. Ця реальність проявляється і є добротою, справедливістю, чуйністю.

Ми також скажемо, що прояви негативу в людському суспільстві наплodжені самим суспільством – весь негатив, який ми визначаємо словами: гнів, гординя, злоба, зазисть, жорстокість, жадібність, осуд ... Це є ідеологія страху через залякування карою, за дії в гріху. Це є ідеологія, яку приписують Дияволу. Подумаймо, чого страх так сильно не вкорінений в інші об'єкти природи? Чого Диявола не бачимо? Людина може сказати: бачимо його в проявлених негативних явищах, тобто, така ж подібна схематична характеристика і духовних позитивних енергій, які визначаємо, як дії Бога. То чиї ці негативні чи позитивні проявлені дії? Саме так – самої людини.

Ми питаємо: коли ми, люди, навчимося сприймати і відчувати реальний світ, а не як ідеології, не як міфи, які описані в святих книгах всіх народів і націй світу. Так, там є ядро істини – вона відкрита всім, але вся біда наша, що ми вчимося, нас вчать і ми вчимо не суть істини, а другорядні речі нашого життя. Нам слід навчитися бачити джерело Життя – саме Життя, як основу, бо все інше похідне (не буде життя, то не буде святих книг, не буде добра, не буде зла ...). Також, знаємо, що життя можливе і є, завдячуючи тим енергіям, які ми обумовили, як позитивні. Так, не відкидаємо факти, що ми в житті є «творцями» великої кількості негативних енергій. Також, знаємо, що негатив знищує життя, або робить його тяжким і багатостраждальним.

Життя, як біологічна істина, а друга складова цієї таїни у принесених духовних енергіях, які і формують наш спосіб життя, його наповненість щастям, любов'ю, добротою, і тільки, коли ми усвідомлюємо їх присутність і значимість у можливостях людського індивіда формувати з допомогою цих якостей Духовності наші повсякденні обставини, то ми встаємо на шлях пізнання істинності життя, на Божественний шлях.

Тепер ми свідомо є співтворцями духовних енергій Всесвіту, ми є тими індивідами, тобто носіями тих енергій, яким ми даємо ім'я – Бог. Саме таке свідоме життя кожного дає можливість бути наповнювачами до певної міри Душі індивідуума, яка із життя в життя розвивається і росте, і водночас розповсюджує в навколишній простір ці духовні якості.

Основна маса людей живе в пристрасі, неусвідомлено, однак це ядро цих духовних енергій нашої Душі як би скеровує і організовує наше життя при допомозі Бога (ми так часто звертаємося неусвідомлено – поможи нам Боже), при допомозі неусвідомлених, невідомих нам енергій – і цей такий неусвідомлений спосіб існування ми називаємо життям.

Буття ми визначаємо із усвідомленого життя, як формувачі обставин, подій і фактів.

Життя, як певна енергія Всесвіту, і в тому числі і людське, яке ми можемо визначити як проявлену складову біологічного, психічного і духовного наповнення. Психічні енергії, які є по середині між потребами біологічного і духовного, функції яких визначають по діяльності такої категорії людського ества, як ум. Однак, на психічні енергії людини, яка не вміє чи не бажає сприймати суспільну енергетику на ґрунті тварного біологічного далекого, досить часто впливають потоки негативних енергій. І як би ми не позиціонували себе, то саме свідомість має переважаючий вплив на шляху розвитку душі на людську психіку з духовних джерел самої Душі і водночас зі Всесвіту. Сказавши, що життя є істинною

субстанцією Людини, то саме в залежності від цих трьох складових ми можемо говорити і про саму істинність, і розуміти життя з позицій усвідомлення в пошуках істини саме в духовних якостях, які ми свідомо кожен може стяжати. Істина є тим орієнтиром, яка веде людське єство до Духовності, бо саме Духовність дає нам можливість любити, бути щасливими, творити доброту і красоту для себе через інших і саме через себе іншим.

Вибір за кожним із нас. Робіть вибір усвідомлено і критерієм правильного вибору є ознака щасливого життя. Чого всім бажаємо в житті? Щастя всім, всім, всім!!!

Бо Божя воля в нас реалізується в цих енергетичних проявах. Хто може пояснити таку взаємодію цих енергій, які ведуть особистісну енергію через душу при допомозі ума і тіла? Не пояснимо річ, однак парадокс в тому що все живе і не живе рухається в цьому як би кимось визначеному напрямку і приносить відчуття задоволення і щастя. Ми йому даємо визначення в слові духовна еволюція. Яка і чия потреба в цій еволюції кожного і причому такою триваючою в тисячах тілесних життів. Хоча поряд з тією невеликою частиною усвідомленого людства досить велика частина живе неусвідомлено і є співучасниками у творенні негативної енергії і при вивченні, як би спостерігається проявлений опір людини цій визначеній еволюції. Наявне певне протистояння. Хто з ким бореться? Що являють собою ці енергії? Як так облаштовано цей світ, що дві кровно і тілесно зв'язані особи, в однакових суспільних відносинах можуть по різному реагувати на одні і ті ж факти і події? Ось тут зароджується стверджувальна версія, що людина має інопланетне походження і є тим біологічним роботом з якимось чіпом-програмою, про які сьогодні не говорять тільки німі. Що це за енергії, які візуалізуються в об'ємних предметах, що це за енергії, які формують думку, чи спонукають сміятися, які зумовлюють робити устрашаючий оскал? Стільки запитань можна задавати на всі життєві нюанси, що, можливо, формуючи їх в слова, то вийшло більше сторінок ніж в цих книгах. Однак в запитаннях є частково готова відповідь. Але ж самі ці міркування сприймаються важко, а хто ж захотів би читати чи пізнавати тексти з самих запитань. Тоді і напрошується та фраза: «Я знаю, що нічого не знаю». Напрошується прохання – мовчати, але ж щось нас спонукає говорити. Говоріння теж є витратною енергією, а не відновлюваною. Де ж береться ця витратна енергія? Зважимо, що проходить зміна форм, структури цих енергій. То, хто є перетворювачем? Творець, невидимий творець. Тоді відпадає потреба в пізнаннях, як таких, що не дають відповідей. Не дають відповідей, то і потреби в запитаннях не виникає. Тоді, які ж енергії спонукають до пізнання, до пошуків. Можливо саме релігійні традиції і появилися, щоб знівелювати ці так звані пізнання-пошуки. Можливо, і появилася інша суспільно-державна наука для цієї ж мети – філософія. Ці розмірковування якраз і є підтвердженням версії про інопланетне походження життя на планеті Земля. Тоді вимальовується кумедна картина в поведінці, в самій діяльності самого робота-людини. Яка ж може бути істина, який смисл пошуку в пізнанні можливостей людини??? Кому потрібні ці устремління? Яка потреба в пошуковцях мудрості?

Можливо, слова є продукт ума. Однак, яка ж спонукальна енергія є в наявності для говоріння, у формуванні думки? Душа. А Душа звідки бере енергію для пізнання себе і оточуючого середовища?

Духовний і матеріальний розвиток притаманний людській природі, пов'язаний з її душею. І ті, хто приймає самих себе і навколишнє середовище як щось задане, залишаються нереалізованими, і глибоко в душі незадоволеними; ті ж, хто вважає, що вони народилися завершеними, залишаються неоціненими і безперспективними для суспільства. Тоді насіння її єства залишається насінням, воно не стане деревом, воно ніколи не пізнає радості весни, сонця і дощу, не пізнає екстазу вибуху у вигляді мільйона кольорів. Обидві ці категорії можна визначити, що їх життя проходить вхолосту - вони живуть як би без душі і її проявів. На жаль, багато і вмирають так і не реалізувавши в житті жодної справи - ні в духовному, ні в матеріальному світі - як би народився, як би жив, як би і помер в батьківському домі. Дуже рідко зустрічається людина, у якої є творча душа пошуковця, бо основна маса людей народжується як би з потенціалом душі, тобто з можливостями прояву в діях духовних якостей, як критерій можливого варіанту розвитку єства в навколишньому середовищі і внутрішнього зростання, як духовної особи. І це зростання просто трапляється - ми не беремо участі в ньому, ми тільки не перешкоджаємо йому. Це перше, що слід знати. Наявність душі в людському тілі підтверджується його духовними проявами, в його діяльності, словах і думках. Але основна маса людства у виокремленій людині народжується як потенціал, і коли потенціал стає дією, тільки тоді людина приходить до завершення. І життя постає як триваючий вибух прекрасного мільйона квітів.

Людина - це завжди проект, з потенціалом становлення до усвідомлення безсмертності Духу, до безсмертності Життя, як результат руху духовних і живодайних енергій. Вона безперестанку стає, зростає і реалізується протягом життя. І ця тенденція властива всім життям на шляху народжування

Духовного. Усвідомлюємо ми це чи не усвідомлюємо - то людська істота в своїй основній масі рухається в цьому напрямку розвитку позитивних енергій.

Весь наш духовний досвід обумовлений суспільними умовами. Не занадто покладаймося на нього, тому що наближення смерті створює умови нам, щоб зрозуміти, що ми жили вигадкою, а можливість була втрачена. Зрозуміймо те, що у нас нічого немає, нам навіть не належить ні душа, ні відчуття, ні ум, ні тіло, ні навколишній світ - ми тільки частина в цьому. Як тільки ми зрозуміємо, що у нас нічого немає, то страх зникає і ми відчуємо свободу. Страх - частина чутливості і він виникає з того, що у нас щось є, що можна втратити. У нас існує огорожа з енергій страху, який наш ум виправдовує і ми його приймаємо. Ми так створюємо уявну огорожу від суспільства, від Всесвіту. Це обман самих себе. Ми не можемо заховатися за будь якою стіною і, тільки усвідомлюючи це, ми можемо прийняти цілісність, єдиність всіх енергій, єдиність бога. Коли ми зрозуміємо, що ми нічого не знаємо, що ми багато в чому були і є сліпі, що ми не вміємо бачити цілісність і себе, як частини цієї цілісності, то тоді у нас є шанс не приходити в життя тілесне для продовження страждань. Але ми все ж хочемо бути життям, бути енергією - воно так і буде і ми цьому віддаємося повністю в іншій іпостасі, в інших формах і видах. Ми будемо в стані блаженства. Це так, бо навіть усвідомивши це і зрозумівши суть, то ми вже в прийнятому стані блаженства. Воно нам подобається, нам приємно перебувати в такому стані.

Все, що ми бачили раніше, то теж ми проектуємо самі і далі на тому ж інформативному суспільному базисі, який і допомагає нам згадувати про почуте тепер. Ми самі створюємо і самі дивимося з позиції вже як би з набутого власного досвіду. Ми фактично розпорядник цієї гри, яку називаємо своїм життям. Ми ж і драматург, ми ж і актор. І ми - все, що в ній відбувається. І публіка теж ми. Більше нікого немає. Ми дивимося на неї через своє сприйняття. Створюємо щось, розпоряджаємося чимось і до того ж, граємо в ній свою корисливу роль. Усвідомивши це, ми можемо бути глядачем чи відстороненим спостерігачем за собою. Це прекрасний стан єства. Але поки ми не звільнимся від помилкових суджень наших очей, вух, достоїнств, корисливої мотивації наших дій, то справжнє не зможе бути доступним нам. Ми не будемо в стані прийняття істинного.

Звільнитися від помилкового означає бути доступним істинному. Звільнитися від помилкового значить бути на справжньому шляху. Звільнення не є забування, не відмова ума - це відчуття свого стану свободи. Крім того, знаємо про цю хитрість ума: ум створює протилежне. Якщо ми розсерджені, то на обличчі у нас з'являється ввічлива посмішка. Таким чином ум створює протилежне. Коли ми боїмося, то на обличчі у нас написана безстрашність і якась бравада в поведінці. Якщо ми переповнені ненавистю, то ми вирушаємо в любовні пригоди. Так, не будемо заперечувати, що в стані ненависті ми готові на вбивство, але ум в своєму самозбереженні пропонує любовні походеньки.

Живіть настільки вільно, наскільки це можливо. Живіть інтенсивно, пристрасно, бо немає іншого Бога для живої людини в пристрасі нашій, крім життя при наявності життя. Це приведе нас в тих духовних енергіях, які ми називаємо душею в якомусь житті, як завершальний етап тілесних життів до злиття із всезагальними енергіями. Це і є покликанням людини – пройти цей шлях духовного зростання. Якщо ми цього свідомі, то це прекрасно, то це і є наше прекрасне життя; однак, коли ми все ще в пристрасі, то ми періодично відчуваємо присутність духовних сил в образі Бога в нашому житті. І ми можемо опиратися, можемо прискорюватися в духовному розвитку, але цей шлях ми маємо пізнати, як людина, як жива істота, яка свідомо чи не свідомо йде цим шляхом духовної еволюції.

Немає нічого поганого в земному бутті. Будьмо земними, і все ж залишаймося неземним - в цьому власне і полягає мистецтво, мистецтво жити між двома протилежностями, балансувати між двома протилежностями. Це є балансування у своїх думках, словах і діях між життєвою доцільністю і духовною потребою. Це дуже вузький шлях, як лезо бритви - але це єдиний шлях. Якщо ми втратимо цю рівновагу, то ми втратимо здатність радіти життю.

Кожен із нас має в якості свого вчителя Життя. Результатом цього навчання є те, як ми відносимося до всіх проблем і ситуацій, які виникають в нашому житті, якраз є визначальним: або ми рухаємося шляхом духовної еволюції, або нас життя відкидає далеко назад. Будьмо свідомі, що наявність життєвих і духовних енергій в нашому єстві є частиною всезагального життя і частиною всезагальних духовних енергій.

